

Onverwacht geluk

DANIELLE STEEL

Onverwacht geluk

Hoe sterk is de band tussen Isabelle en haar
dochters als er een geheim uit het verleden
aan het licht komt?

Vertaald door Jet van den Toorn

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

© 2019 Danielle Steel

All rights reserved

© 2021 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: *Blessing in Disguise*

Vertaling: Jet van den Toorn

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagfotografie: Alamy

Foto auteur: Brigitte Lacombe

ISBN 978 90 245 9243 2

ISBN 978 90 245 9244 9 (e-book)

ISBN 978 90 245 9245 6 (luisterboek)

NUR 343

www.daniellesteel.com

www.lsamsterdam.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Aan mijn geliefde, fantastische kinderen,
Beatie, Trevor, Todd, Nick, Sam,
Victoria, Vanessa, Maxx en Zara.

Ik hoop dat jullie leven veel zegeningen zal tellen
en dat jullie die zullen zien voor wat ze zijn.
En dat de slechte dingen in het leven
altijd tot iets goeds zullen leiden!

Ik hou zoveel van jullie,
Mam/ds

I

Op het ordelijke bureau van Isabelle McAvoy stonden zilveren lijstjes met foto's van de belangrijke mensen in haar leven. Haar oudste dochter Theo, in de armen van Putnam toen ze drie maanden was. Een foto van Xela, twee jaar oud, met haar handen op haar heupen en een verontwaardigde blik in haar ogen. Isabelle moest altijd lachen als ze die foto zag. Typisch Xela, echt een baasje. Theo was dromerig. Al vanaf haar geboorte was ze stil en verlegen geweest. Daarin leek ze erg op haar vader Putnam. Het leek net alsof ze allebei van een andere planeet kwamen en niet helemaal geschikt waren voor deze wereld. Op het bureau stond ook een foto van Declan, met daarnaast een van een stralend lachende Oona als baby. Oona was altijd blij. Al in de wieg straalde ze vreugde en opgewektheid uit.

Er stond ook een foto van Isabelle samen met haar dochters, die genomen was op een reisje naar Italië een paar jaar geleden. Theo keek weemoedig, Xela geïrriteerd en Oona lachte. Isabelle vormde de verbinding tussen de drie. Ze waren nu zevenendertig, eenendertig en zesentwintig en eigenlijk was hun persoonlijkheid niet veranderd. Ze waren

precies de volwassen vrouwen geworden die ze als kind al beloofden te worden.

Ongelooflijk zo snel als de tijd is gegaan, dacht Isabelle. Theo had haar comfortabele leventje de rug toegekeerd en zorgde al zestien jaar voor de armen in India. Xela had haar passie gevolgd en was het zakenleven in gegaan. En Oona zorgde liefdevol voor haar man en kinderen, en voor zijn familie in Toscane. Alleen Xela woonde in New York.

Isabelle zelf had carrière gemaakt als zelfstandig kunstadviseur, na jaren als curator in een goed aangeschreven galerie in het centrum van de stad te hebben gewerkt. Nu had ze haar eigen klanten: beroemde kunstverzamelaars en de nieuwe rijken, die gretig op zoek waren naar belangwekkende schilderijen om hun rijkdom mee te etaleren en hun vrienden te imponeren. Sommigen wilden ook echt iets van Isabelle leren over kunst, anderen wilden gewoon geld uitgeven. Slechts een enkeling was een echte kunstliefhebber. Isabelle maakte geen onderscheid, ze hielp iedereen even graag. Ze woonde en werkte in een klein, smaakvol huis aan East Seventy-Fourth Street, dat ze zevenentwintig jaar geleden gekocht had. Ze gebruikte het ook om de kunst die ze verkocht tentoon te stellen. Het huis had alles wat ze nodig had en paste haar als een handschoen. Het was tevens de plek waar de meisjes waren opgegroeid. Zonder Putnam had ze nooit het huis kunnen kopen en haar bedrijf kunnen beginnen. Ze had geen vermogen bij elkaar verdiend, maar het bedrijf had van het begin af aan goed gelopen. Ze had genoeg om prettig van te kunnen leven en om haar kinderen te helpen als dat nodig was. Isabelle was een stijlvolle vrouw die zich eenvoudig en toch chic kleepte, en op haar achtenvijftigste was ze nog steeds heel aantrekkelijk.

Op haar bureau stond ook een foto van Isabelle met haar vader Jeremy. Ze stonden voor de bijzondere 'cottage' in

Newport in Rhode Island waar ze was opgegroeid. Haar moeder was onderwijzeres geweest en was gestorven toen Isabelle drie was. Haar vader had gewerkt als conservator bij het Museum of Fine Arts in Boston. Hij was gespecialiseerd in impressionistische kunst en had zich ook verdiept in de renaissancekunst. Al zo lang als ze zich kon herinneren ging ze met hem naar musea. Twee jaar na de dood van haar moeder was hij iets heel anders gaan doen. Hij werd rentmeester van een van de landgoederen van de Vanderbilts in Newport. Een van de gebouwen werd een beetje gekscherend de Vanderbilt-cottage genoemd. Het was meer een klein kasteel, dat boordevol stond met kostbaar antiek en kunstvoorwerpen. Op het terrein stond een eenvoudige dienstwoning waar ze konden wonen. Haar vader was al een tijdje op zoek geweest naar een baan buiten Boston. Hij vond het beter dat Isabelle op het platteland opgroeide en niet in een klein stadsappartement. Bovendien wilde hij meer tijd hebben om samen met zijn dochter door te brengen. Op het landgoed was hij verantwoordelijk voor de kunstcollectie, de antieke meubelen, het terrein en het personeel. Hij moest ervoor zorgen dat alles in huis in orde was als zijn werkgevers er in augustus een paar weken vakantie hielden. De rest van de tijd verbleven de Vanderbilts in New York, Londen en Zuid-Frankrijk. Daar brachten ze de zomermaanden door.

Elf maanden van het jaar kon Isabelle gaan en staan waar ze wilde op het terrein, en regelmatig ging ze met haar vader mee het huis in. Wanneer hij aan het werk was, kon zij uren kijken naar de schilderijen. Dan zat ze stilletjes op een stoel en bestudeerde de kunstwerken nauwkeurig. Soms vertelde hij haar iets over de kunstenaars. Ze leerde heel veel van hem en al vroeg ontwikkelde ze een liefde voor de werken van Degas en Renoir. Ze vond het heel gewoon om omringd te zijn met zulke weelde. Haar vader en zij hadden weliswaar

niet het bezit, maar ze waardeerden de schoonheid van hun omgeving. Het was een beetje alsof ze in een museum woonden. In haar jeugd was ze bevriend met de huishoudster en de andere bedienden, al aten haar vader en zij 's avonds wel gewoon thuis. Ze ging naar de dorpsschool, maar maakte niet veel vrienden. Het was gewoon te ingewikkeld om uit te leggen waar ze woonde, en waarom.

Het verbaasde haar vader niet dat ze kunstgeschiedenis ging studeren aan de universiteit van New York en dat ze in de weekends als vrijwilliger ging werken in het Metropolitan Museum of Art. In haar derde jaar studeerde ze een jaar aan de Sorbonne. Elk vrij moment was ze te vinden in het Louvre of het Jeu de Paume. Haar vader had haar van jongs af aan de liefde voor de impressionisten bijgebracht en ze bezocht alle tentoonstellingen van impressionistische schilders. In haar brieven naar huis beschreef ze gedetailleerd elk kunstwerk en elk museum, en hij was trots op haar. Hij had jaren gespaard om haar opleiding te kunnen bekostigen en stond helemaal achter haar plan om in het Metropolitan te gaan werken na haar studie, of in een toonaangevende galerie in New York. Na haar jaar aan de Sorbonne kon ze twee maanden stage lopen bij een gerenommeerde galerie in Parijs. Daar begon haar levensreis. En nog steeds werd haar leven beïnvloed door de keuzes die ze op haar twintigste had gemaakt, en door de mensen wier pad ze zo lang geleden had gekruist.

Vol ontzag was Isabelle in juni begonnen aan haar stage bij Galerie Verbier in Parijs. Regelmatig kwamen de belangrijkste verzamelaars ter wereld naar de galerie om de bijzondere en onbetaalbare schilderijen te bezichtigen die daar tentoongesteld werden. Haar werk stelde niet zoveel voor. Ze moest het koffiezetapparaat schoonhouden, bij een bistro in de buurt de lunch bestellen voor het verkooppersoneel

en die in de eetkamer van de galerie klaarzetten. Ze leerde de schilderijen vakkundig in te pakken, of ze in kratten te verpakken als ze vervoerd moesten worden. Iedereen droeg witte katoenen handschoenen om de kunstwerken niet te beschadigen. De echt belangrijke schilderijen mocht ze niet aanraken, maar ze zag ze wel als ze uit een toonzaal werden gehaald. Ze kwam eigenlijk nooit klanten tegen, en als dat gebeurde mocht ze hen alleen groeten, al sprak ze na haar jaar aan de Sorbonne inmiddels vloeiend Frans. In haar korte donkerblauwe rokje en witte blouse die ze naar haar werk droeg, en met haar blonde haar in een vlecht, zag ze er op haar twintigste wat kinderlijk uit.

Ze werkte er een week toen er op een middag enige opwinding ontstond over de komst van een vaste klant. Dat kwam klaarblijkelijk slechts zelden voor, omdat hij praktisch nooit zijn chateau in Normandië verliet. Alhoewel hij een belangrijke verzamelaar was, was het twee jaar geleden dat hij voor het laatst in de galerie was geweest.

De directeur van de galerie, Robert Pontvert, en twee assistenten stonden de man al op te wachten. Hij werd snel naar een van de toonzalen gebracht en even later moest Isabelle gekoeld mineraalwater komen brengen. Een slanke, rustige man stond geconcentreerd naar de vier prachtige Monets aan de muur te kijken. Ze zette het water op tafel en op dat moment keerde de man zich om en glimlachte vriendelijk. Zoals gebruikelijk verdween Isabelle weer geruisloos. Een uur later kwam de man uit de zaal met de directeur, die duidelijk in zijn nopjes was. De klant stond even stil voor een schilderijtje van een naakt dat deel uitmaakte van hun lopende tentoonstelling. Even later vertrok hij, even onopvallend als hij gekomen was, en reed weg in zijn prachtige oude zilverkleurige Rolls-Royce. De man had twee van de Monets gekocht en er heerste een feestelijke stemming in de galerie.

Pas later hoorde ze hoe hij heette. Putnam Armstrong was Amerikaans. Hij stamde af van een rijke familie uit Boston en woonde al twintig jaar in Frankrijk.

Isabelle had niet meer aan hem gedacht. Ze deed haar werk en lette op de klanten die de galerie bezochten. Twee dagen later riep de directeur haar bij zich op kantoor. Ze was ervan overtuigd dat ze iets verkeerd had gedaan, al deed ze altijd precies wat haar werd opgedragen. Had iemand haar soms betrappt toen ze naar de schilderijen had staan kijken in de afgesloten ruimte? Ze had ze niet aangeraakt en was heel voorzichtig geweest. Toch was ze plotseling doodsbenuwd dat ze ontslagen zou worden.

‘Je weet toch dat meneer Armstrong hier was, die klant die twee dagen geleden voor de Monets kwam?’ vroeg Pontvert.

Ze knikte en durfde even niets te zeggen. ‘*Oui, monsieur,*’ fluisterde ze, beducht voor wat er zou volgen.

‘Bij het weggaan wierp hij even een blik op dat schilderijtje van het naakt. Dat wil hij nog een keer zien. Hij wil dat we het naar zijn chateau sturen. Het is twee uur rijden naar Normandië. Kun je rijden?’ vroeg hij streng.

‘Ja, meneer.’ Voordat ze naar Europa was gekomen, had ze haar internationale rijbewijs gehaald, voor het geval ze tochtjes zou willen maken, maar ze had meestal de trein genomen, dat was makkelijker.

Hij vertelde haar niet dat Putnam Armstrong had gezegd dat zij het moest komen brengen. Dat deed hij anders nooit. Gewoonlijk kon het hem niet schelen wie de schilderijen kwam brengen. Het sprak vanzelf dat de galerie aan al zijn wensen zou voldoen. Hij was een van hun betrouwbaarste klanten en ze wisten dat hij binnen enkele dagen het geld zou overmaken. De twee Monets waren de dag nadat hij ze gekocht had al bezorgd.

‘Prima. Ga het morgen maar brengen, met de auto van de

galerie. Je kunt het afgeven bij de butler, Marcel Armand. Hij weet ervan.'

'Moet ik wachten voor het geval hij het niet wil hebben?' Ze vroeg het aarzelend, want ze wilde geen fouten maken. Ze vond het een enorme verantwoordelijkheid om het schilderij naar het chateau te brengen. Waarom zouden ze haar daarvoor gekozen hebben, vroeg ze zich af. Het voelde alsof ze de heilige graal onder haar hoede had gekregen.

'Geef het gewoon aan de butler en kom dan meteen terug. Je krijgt meneer Armstrong niet te zien. Hij zal ernaar kijken wanneer het hem uitkomt en het ons laten weten,' zei Pontvert kortaf.

Die nacht kon ze niet slapen van de zorgen. Wat als ze verdwaalde en het chateau niet kon vinden? Of ze kreeg een ongeluk en het schilderij raakte beschadigd? Stel je voor dat ze onderweg beroofd werd. De gruwelijkste scenario's speelden door haar hoofd, en de volgende dag verscheen ze zorgelijk en bleek op haar werk. Het schilderij was al ingepakt en stond voor de achterbank van de Citroën zodat het niet kon vallen, iets waar ze zich ook zorgen om had gemaakt. Ze kreeg een kaart mee. Het chateau lag een halfuur buiten Trouville en was volgens haar collega's makkelijk te vinden. Een paar minuten later ging ze op weg.

Ze begon pas een beetje tot rust te komen toen ze Parijs uit was en door de velden reed. De omgeving deed haar een beetje denken aan New England. In de buurt van Deauville zag ze de eerste schilderachtige Normandische huizen. Het was een prachtige junidag en onderweg had ze een glimp van de zee opgevangen. Ze volgde de aanwijzingen die ze had gekregen en stond twee uur na haar vertrek uit Parijs voor het imposante toegangshek van het chateau. Ze drukte op de bel van de intercom en mocht doorrijden. De oprit was behoorlijk lang en werd omzoomd met statige oude bomen. Even

later zag ze het chateau opdoemen, het lag in een parkachtige tuin met prachtig verzorgde gazons. Het enige wat ze hoefde te doen was de butler vinden en hem haar kostbare lading overhandigen. Daarna kon ze terug naar Parijs.

Er verscheen een oudere man met grijs haar boven aan de trap, die haar bedenkelijk stond aan te kijken, alsof ze een indringer was. Dat was vast de butler. Haastig liep ze de trap op om te zeggen wie ze was. Hij knikte. Terwijl ze terugliep naar de auto om het schilderij te halen, verscheen Putnam Armstrong. Hij kwam glimlachend naar haar toe.

‘Kon je het makkelijk vinden?’ vroeg hij vriendelijk, alsof ze een welkome gast was.

Putnam had haar in het Frans aangesproken. Zij antwoordde in het Engels omdat ze wist dat hij Amerikaans was. ‘De routebeschrijving was prima.’

Verbaasd keek hij haar aan. ‘Ben je Amerikaans? Ik dacht dat je Frans was.’ Hij zei niet dat ze eruitzag als een Frans schoolmeisje in uniform, met haar ballerina’s. ‘Dank je wel dat je me het schilderij bent komen brengen. Ik moest er aldoor aan denken nadat ik het gezien had. Ik wilde het nog eens zien. Het is wel een hele tocht hiernaartoe.’

‘De rit was prachtig,’ verzekerde ze hem. ‘Ik heb ervan genoten.’ Ze deed het achterportier open en reikte hem voorzichtig het schilderij aan. De butler stond nog steeds te kijken alsof hij dacht dat ze zijn werkgever zou aanvallen. Hij leek haar erg beschermend.

Met het schilderij in zijn handen keek Putnam haar diep in de ogen, die de kleur hadden van een strakblauwe zomerlucht. Het leek wel alsof hij haar al eens eerder had ontmoet, bij een andere gelegenheid, alsof ze hem aan iemand anders deed denken. Een vriendelijke man, dacht ze, en misschien wel een beetje verlegen.

‘Wil je niet even binnenkomen en iets drinken?’ zei hij

zacht. 'Een sapje, water, iets koels?'

Het was een warme dag en ze had lang in de auto gezeten. Isabelle wist niet goed hoe ze moest reageren, of het de bedoeling was dat ze zijn aanbod afsloeg of dat het beleefd was om erop in te gaan. Op haar werk hadden ze daar niets over gezegd. Het was waarschijnlijk helemaal niet bij de eigenaar van de galerie opgekomen dat hij haar zou binnenvragen. Aarzelend keek ze hem aan. De uitnodiging leek gemeend, want hij glimlachte hartelijk.

'Even dan, als u het niet erg vindt.' Ze volgde hem de trap op onder de woeste blik van de butler. Hij dacht zeker dat ze een dief was of een gelukszoeker. Als Putnam Armstrong haar niet mee naar binnen had genomen, had hij haar zeker tegengehouden. Vol bewondering keek ze naar de indrukwekkende collectie schilderijen die de muren van de lange hal sierde. Het was er nogal donker en hij knipte het licht aan zodat ze ze beter kon zien. Hij ging haar voor naar een enorme zitkamer, waar nog veel meer schilderijen hingen. De ruimte stond vol met antieke meubelen en er waren twee monumentale open haarden. Er was een terras met uitzicht op zee. Het chateau stond op een klif boven een zandstrand, en in de verte zag ze zeiljachten en andere boten op het water.

'Wat is het hier mooi!' Bewonderend keek ze om zich heen, en ze kon zien dat hij haar reactie waardeerde.

'Daarom ben ik altijd hier. Ik ga bijna nooit naar Parijs, misschien een of twee keer per jaar. Het is hier zo rustig.'

En eenzaam, dacht ze, al zou ze dat nooit hardop durven zeggen. Ze vroeg zich af of hij een vrouw had en kinderen. Hij wekte de indruk alleen te leven en had een droevige blik in zijn ogen.

De butler verscheen weer en vroeg afgemeten of ze iets wilde drinken. Ze vroeg om water.

Putnam nam haar mee het terras op en bood haar een stoel

aan. Het schilderij had hij op een bureau in de zitkamer gelegd. Hij leek geen haast te hebben het uit te pakken. Ook gaf hij niet de indruk dat Isabelle weg moest, nu ze haar taak volbracht had. Hij gaf haar eerder het gevoel dat het onbeleefd zou zijn als ze meteen weer vertrok. Ze merkte dat hij waardevol naar haar zat te kijken terwijl zij van het uitzicht genoot.

‘Waarom ben je naar Parijs gekomen?’ vroeg hij nieuwsgierig. Ze was zo anders dan hij verwacht had. Hij had gedacht dat ze iemands nichtje was die in de zomer in de galerie hielp. Nu zag hij dat ze een verrassend zelfverzekerde jonge Amerikaanse was. Aantrekkelijk ook. Hij vermoedde dat ze ouder was dan ze eruitzag. In eerste instantie had hij het een goed idee gevonden om een jonge stagiaire het schilderij te laten brengen, zodat hij niet hoefde te praten met een van de vaste werknemers van de galerie. Daarom had hij om haar gevraagd. Nu was deze verrukkelijke jonge vrouw verschenen, en hij vond het leuk om met haar te praten. Dat kwam niet vaak voor.

Op het terras zaten ze in de zon een uurtje te praten en kalm te genieten van het uitzicht. Op zijn vraag vertelde ze hem over haar jaar aan de Sorbonne en haar jeugd in Newport, op het landgoed van de Vanderbilts. Ze legde uit dat ze in een enorm luxueuze omgeving was opgegroeid, zonder dat ze daar werkelijk deel van had uitgemaakt. Het deed hem aan de film *Sabrina* denken, zei hij, en daar moest ze om lachen. Maar in Newport was geen zoon geweest op wie ze verliefd kon worden, vertelde ze. En haar vader was geen chauffeur maar een conservator in een museum die rentmeester van een landgoed was geworden.

Ze had gedacht dat hij weer zou gaan werken in een museum toen ze uit huis ging, maar hij was tevreden met zijn plek en dankbaar dat zijn werkgevers hem de kans hadden gegeven daar met zijn dochter te wonen. Hij vond het werk

op het landgoed heerlijk, zowel buiten in het park als binnen met de kunstcollectie.

‘Wat een interessant leven, Miss Isabelle McAvoy.’ Het meisje fascineerde hem. Ze leek zich op haar gemak te voelen in zijn omgeving en was niet van hem onder de indruk. Toch toonde ze wel respect en kende ze haar plaats.

Tot verbazing van de butler nodigde hij haar uit voor de lunch. Dat deed Putnam nooit. Hij was liever alleen en bracht zijn tijd door met lezen en wandelingen langs het strand. Hij had een kleine zeilboot waarmee hij ging varen en vertelde haar dat hij een ervaren zeiler was door zijn jonge jaren op Cape Cod.

De kok had een maal van koude kip en een groene salade voor hen bereid, eenvoudig maar smakelijk. Putnam vertelde Isabelle dat hij enig kind was van al wat oudere ouders en dat die hem aan zijn lot hadden overgelaten, zodat hij erg eenzaam was geweest in zijn jeugd. Hij zei dat zijn ouders erg afstandelijk waren, en dat vond ze verdrietig. Wat een verschil met haar eigen liefhebbende vader die alle tijd en liefde van de wereld voor haar had gehad. Ze had met Putnam te doen.

Hij sprak echter niet lang over zijn jeugd. Hun gesprek ging voornamelijk over kunst, een veilig onderwerp. Na de lunch liet hij haar enkele van zijn lievelingsschilderijen zien. Toen was het tijd om naar het schilderijtje te kijken dat ze had meegebracht.

‘Ik denk dat ik haar maar hou,’ zei hij bedachtzaam. ‘Ik hang haar op in mijn slaapkamer.’

Isabelle wist dat hij daar niets mee bedoelde; hier sprak de gretige kunstverzamelaar. Ze was opgelucht dat hij haar niet zijn slaapkamer wilde laten zien. Tot nu toe had ze niet het idee gehad dat hij met haar flirtte. Hij leek gewoon een eenzame man die behoefte had aan een gesprekje, en ze deelden tenslotte hun belangstelling voor kunst.

Voor haar geboorte was hij een keer in de Vanderbilt-cottage geweest, vertelde hij. En hij was zevenenveertig. Isabelle vond hem tijdloos, alsof hij zich tussen zijn oude en zijn nieuwe wereld in bevond en de tijd stil was blijven staan. Op zijn vijfentwintigste was hij naar Frankrijk gekomen, en hij was nooit meer naar Amerika teruggegaan. Hij zei dat hij geen behoefte had om weer in Boston te gaan wonen. Zijn ouders waren al jaren geleden overleden, hij had geen broers of zusters en had geen nauwe band met zijn verdere familie. Zijn leven op het chateau beviel hem prima. Hij gaf toe dat hij een kluizenaar was, maar dat leek hij niet erg te vinden.

Nadat ze het schilderij hadden bekeken dat ze had gebracht, zei ze dat het tijd was om terug te gaan. Het was al vier uur en ze wilde de auto terugbrengen voordat de galerie sloot.

Hij liep met haar naar haar auto, en een beetje weemoedig nam hij afscheid. 'Ik vind het erg leuk dat je gekomen bent. Dank je wel,' zei hij zacht.

Het is niet dat ik een keus had, dacht ze.

'Bedankt voor de lunch, en dat ik zo lang mocht blijven,' zei ze gemeend. Het was een boeiende ontmoeting geweest en ze wilde haar vader er alles over vertellen. 'Ik ben blij dat u het schilderij wilt houden. Ze is zo mooi, ze hoort hier.'

Glimlachend keek hij haar na, en hij zwaaide toen ze de oprit op draaide. Haar bezoek was als een frisse wind geweest. Even later stapte hij aan boord van zijn zeilboot. Ze had herinneringen bij hem opgeroepen die hij uit zijn hoofd wilde zetten. Dat kon hij uitsluitend als hij alleen op zijn boot was.

In Parijs vertelde Isabelle haar collega's dat meneer Armstrong had besloten om het schilderij te houden, en daar was iedereen erg blij om.

'We dachten al dat je ervandoor was met de auto,' zei de assistente van Monsieur Pontvert plagerig. Dat was niet helemaal waar. Ze hadden zich zorgen gemaakt om haar en om het schilderij, dat weliswaar klein was maar wel heel waardevol.

'Ik moest wachten totdat hij had besloten wat hij wilde,' zei ze slechts. Isabelle wilde niet zeggen dat ze de middag samen doorgebracht hadden. Ze betwijfelde of ze dat goed hadden gevonden.

'Ik hoop dat de butler je wel iets te eten heeft gegeven.' Hij was nooit zo aardig voor de werknemers die schilderijen moesten afleveren, dus het leek haar onwaarschijnlijk.

'Ja hoor, ik heb geluncht.' Ze wilde ook niet vertellen dat ze met Putnam op het terras had gegeten. Dat zouden ze toch niet geloven en al helemaal niet goedkeuren.

Niet lang daarna sloot de galerie en ging ze terug naar haar studentenkamertje op de Linkeroever. Ze liet de dag in Putnams gezelschap de revue passeren. Ze had het heel fijn gevonden. Zijn huis deed haar een beetje denken aan de cottage van de Vanderbilts. En het was een heel nieuwe ervaring geweest, die ze graag met haar vader wilde delen.

Vier dagen later belde Putnam naar de galerie om de betaling te regelen. Hij had belangstelling voor een ander schilderij, zei hij, en vroeg of Isabelle dat ook kon komen brengen.

'Je wordt nog eens onze beste verkoopster,' zei Monsieur Pontvert plagerig, en hij gaf haar de autosleutels. Een van de medewerkers van de galerie legde het schilderij achter in de auto.

Nu wist ze de weg, en de reis duurde niet lang. Hoe zou het zijn om Putnam weer te zien, vroeg ze zich af.

Deze keer kwam hij zelf enthousiast de trap af om haar te begroeten. De butler was met de kok naar het dorp om inkopen te doen.

Putnam leek blij te zijn om haar te zien en begroette haar als een oude bekende. Hij nam haar meteen mee voor een wandeling langs het strand om haar zijn zeilboot te laten zien. Het was een oude houten boot en hij was er duidelijk trots op dat hij hem zelf had opgeknapt.

‘Hou je van zeilen?’ vroeg hij, en ze knikte. ‘Dan neem ik je een keer mee,’ beloofde hij haar. Ze maakten een lange wandeling voordat ze teruggingen naar het huis. Marcel, de butler, en de kok waren inmiddels terug en Putnam liet sandwiches serveren op het terras. Heerlijk ontspannen zaten ze in het zonnetje en geen van tweeën dachten ze aan het schilderij dat ze had meegenomen. Hij vroeg haar wat ze allemaal had gedaan. Het klonk alsof hij gretig op zoek was naar nieuws van de buitenwereld, maar dat was niet zo. Hij was alleen geïnteresseerd in wat zij deed. Het eenvoudige karakter van haar werkzaamheden verbaasde hem.

‘Dat klinkt niet erg opwindend.’

‘Dat is het ook niet.’ Ze lachte. ‘Behalve dan als ik bij u op bezoek mag komen. Ik vind het best leuk om boodschappenmeisje te zijn, want dat betekent dat ik u schilderijen kan brengen.’

Hij moest lachen.

Ze leek volledig op haar gemak in zijn gezelschap en Marcel kon zijn verbazing niet verbergen toen hij de lunch serveerde. Er was al jaren geen vrouw in het huis geweest, en nog nooit iemand die zo jong was als Isabelle. Ze kon zo Putnams dochter zijn. De butler werkte al vijftientig jaar voor hem en hij wist dat zijn werkgever geen rokkenjager was, zelfs niet in zijn jonge jaren. In het begin waren er een enkele keer vrouwelijke bezoekers geweest, die nooit lang bleven. Dat was tien jaar geleden voor het laatst gebeurd.

Na de lunch bestudeerden ze het schilderij. Het was geschilderd door een Italiaanse kunstenaar die Isabelle niet

kende en verbeeldde een vissersdorpje met zeilbootjes op het water. De galerie had hem er een foto van gestuurd en hij had gezegd dat hij het in het echt wilde zien. Ook dit schilderij besloot hij te houden.

Toen ze zich klaarmaakte om te vertrekken, vroeg hij haar te blijven voor het avondeten. Ze wist niet of ze zich bij de galerie dan geen zorgen zouden maken, maar besloot toch te blijven. Inmiddels had ze een sleutel van de garage en kon ze de auto zelf wegzetten als ze laat was.

Deze keer aten ze in de eetkamer. De tafel was volgens de regels gedekt. Naast hem gezeten aan het uiteinde van de lange tafel zag ze er meer dan ooit uit als een schoolmeisje, vond hij. Ze had iets onschuldigs wat hem raakte.

Uren zaten ze aan tafel te kletsen en weer leek hij teleurgesteld bij het afscheid. Hij waarschuwde haar voorzichtig te zijn op de weg. Zijn houding had iets vaderlijks en beschermends, alsof hij haar oudere broer was, of een oude vriend die haar al eeuwen kende. Zo voelde het ook voor haar. Het verbaasde haar dat ze zich zo op haar gemak voelde bij hem.

‘Neem je de volgende keer extra kleren mee? Dan gaan we zeilen. Een badpak en een korte broek of zo. Kunnen we ook zwemmen.’

Er stond een smekende blik in zijn ogen, alsof hij haar ontzettend graag wilde vragen om nog eens te komen en niet goed wist of ze dat wel zou willen. Maar zolang hij schilderijen bleef kopen, wist ze, zouden ze haar zeker sturen. Dat was het enige wat telde voor de galerie, wat er ook op het chateau gebeurde. Ze vroegen Isabelle niets wanneer ze terugkwam. Het was zijn zaak waarom Putnam haar op het chateau wilde hebben. Dat ging hen niets aan.

Die maand wilde Putnam nog enkele schilderijen zien, en hij wilde dat Isabelle ze kwam brengen. De meeste kocht hij ook. Hij ging met haar zeilen, en ze lagen op het strand en

zwommen in zee. Hij genoot van haar gezelschap, ook als ze samen stil waren.

Toen ze elkaar een maand kenden, durfde ze hem te vragen waarom hij nooit meer naar de Verenigde Staten ging en waarom hij nooit getrouwd was.

‘Ik ben wel een keer verloofd geweest,’ antwoordde hij omzichtig. Zijn blik dwaalde over het water. ‘We leerden elkaar kennen op de universiteit. Ze was mijn beste vriendin, mijn enige vriendin. Ik studeerde aan Harvard, zij aan Radcliffe. Consuelo. Op een dag – zij was toen twee jaar ouder dan jij nu – raakten we verzeild in een storm en mijn zeilboot sloeg om. Ik probeerde haar te redden, maar dat lukte niet. We waren in Maine, en ik spoelde aan op een eiland. De volgende dag vonden ze me. Haar lichaam vonden ze een week later. Het voelde alsof ik haar had laten verongelukken. Iedereen zei dat het niet mijn schuld was, maar zo voelde het wel. Daarna wilde ik nooit meer een relatie. Ik kan de verantwoordelijkheid voor iemand anders gewoon niet aan. Ook wat kinderen betreft. Mijn ouders verziekten mijn jeugd met de manier waarop ze me opvoedden. Ze waren streng en vonden het nooit goed wat ik deed. Ik voldeed nooit aan hun verwachtingen. Ik kreeg altijd wel ergens de schuld van, of ze negeerden me. Dat zou ik een ander niet aan willen doen. Ze hadden natuurlijk nooit kinderen moeten krijgen. Dat geldt ook voor mij. En toen vermoordde ik de enige persoon van wie ik ooit heb gehouden.’

Isabelle zag dat hij nog steeds worstelde met zijn schuldgevoelens over Consuelo’s dood. Hij was er nooit overheen gekomen.

‘Je bent niet ongevoelig,’ zei ze zacht. ‘Je bent juist een heel aardige man.’

‘Ik heb geen rolmodellen, ik heb geen idee hoe ik een goede ouder zou moeten zijn. Ik kom uit een kille wereld waar

uiterlijke schijn belangrijk was. Er was geen sprake van liefde. Consuelo was anders. Ze was slim en vrolijk, een vrije geest... Eigenlijk leek ze heel veel op jou.' Hij keek Isabelle ernstig aan. 'Ik heb dat niet, die joie de vivre. Die hebben mijn ouders er wel uit getimmerd. Ik woon in een duistere plek en heb anderen nodig om licht te brengen. Toch kan ik dat niet lang verdragen. Dan moet ik weer alleen zijn. Consuelo begreep dat en het leek haar niet te kunnen schelen. Ze was een geweldige meid. Ik weet niet of ons huwelijk een kans van slagen zou hebben gehad, maar ze maakte me wel gelukkig.'

Instinctief begreep Isabelle zijn behoefte om alleen te zijn. Ze voelde dat het moeilijk voor hem was om onder de mensen te zijn. Daarom stoorde ze hem nooit als hij stil was. Kalm wachtte ze af tot hij weer wilde praten. Het was haar duidelijk dat hij als kind heel erg gekwetst was. Hij had er niet voor gekozen die wonden te laten helen, maar had zich afgezonderd, zodat hij nooit meer gekwetst zou worden. Hij had huizenhoge muren om zichzelf opgetrokken. Het was vast heel verleidelijk om je daarachter te verschansen, maar iets zei haar dat dat nooit de oplossing kon zijn.

'Zes maanden na het ongeluk ging ik naar Frankrijk. Ik kon het niet verdragen dat iedereen het wist en zei dat ze het zo erg vonden. Ik weet zeker dat de meesten dachten dat het mijn schuld was. Hier wist niemand ervan. Het was makkelijker om gewoon weg te gaan en ergens anders opnieuw te beginnen. Ik kocht het chateau en bleef. Het bevalt me hier sowieso beter. Daar heb ik niets meer. Mijn ouders waren voor het ongeluk al overleden. Ik woonde in hun huis, maar werd daar achtervolgd door nare herinneringen. Toen ik eenmaal het chateau had, heb ik dat huis verkocht. Soms is het beter om het verleden achter je te laten. Hier heb ik geen slechte herinneringen.'

Maar goede herinneringen heeft hij ook niet, dacht Isabelle. Hij had misschien alleen rust, en dat vond ze jammer. Hij was veel te jong om het leven niet ten volle te leven. Zou hij het al als kind opgegeven hebben?

‘Ik denk niet dat ik geschikt ben voor het huwelijk. Wat je niet kent, mis je ook niet. Eerlijk gezegd jaagt het idee me angst aan. Ik voel me veilig als ik alleen ben.’

Zijn zelfopgelegde eenzaamheid ontroerde haar. Ze vond het vreselijk dat hij op de vlucht was voor zijn verleden, zijn ongelukkige jeugd. En het meisje en zijn schuldgevoelens over haar dood...

‘En jij dan? Wacht er geen vriendje op je thuis? Of laat je hier iemand achter die verliefd op je is?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Ben je maagd?’ durfde hij te vragen.

Weer schudde ze haar hoofd, en hij drong niet verder aan.

‘Eén vergissing. Ik was vijftien. Daarna ben ik braaf geweest. Ik kwam erachter dat je wel een erg hoge prijs moet betalen als je iets stoms doet. Die fout wil ik niet weer maken.’

‘Dat zal heus nog wel eens gebeuren, hoor. Anders eindig je zoals ik, in je eentje.’ Op hun eigen manier hadden ze allebei schade opgelopen, bedacht hij.

Beiden waren ze geoefende zwemmers, en ze hadden lang gezwommen. Nu lagen ze in hun badkleding op te drogen op het strand.

‘Je ziet er zo jong en onschuldig uit. Daarom dacht ik dat je nog maagd was.’

‘Ik ben niet zo onschuldig als ik eruitzie,’ zei ze met een veelbetekenende blik in haar ogen.

Putnam lachte. ‘Maar nou ook weer geen femme fatale. De mensen bij de galerie denken vast dat we een hartstochtelijke relatie hebben. Wel grappig. Niets is wat het lijkt.’

Hij leunde voorover alsof hij haar wilde kussen, maar dat deed hij niet, en ze vroeg zich af of dat ooit zou gebeuren. Hij leidde zijn leven achter de muren die hij zelf opgetrokken had. Zij was de eerste vrouw die hij had binnengelaten sinds Consuelo. Toch zag ze wel dat hij bang was om haar dichterbij te laten komen. Hij was net een wild dier dat zwaargewond was geraakt, door verlies en slechte ervaringen en de wreedheid van zijn ouders toen hij jong was. Al had hij er niet veel over verteld, de gevolgen waren duidelijk zichtbaar.

Het werd juli. Telkens bracht ze weer nieuwe schilderijen en lunchten ze op het terras en aten ze 's avonds samen. De butler was nu aan haar bezoeken gewend en hij begon een beetje te ontdooien. Ze merkte dat hij niet zeker wist waarom ze er was en dat hij haar niet helemaal vertrouwde. Maar zijn werkgever fleurde op in haar aanwezigheid en het was duidelijk dat hij wel begreep waarom. Isabelle was tenslotte een lief meisje en ze accepteerde Putnam zoals hij was, met al zijn beperkingen. Ze vroeg nooit meer van hem dan hij wilde of kon geven en hij voelde zich veilig bij haar.

Aan het eind van de maand vertelde ze hem dat ze een week later terug zou gaan naar Newport. Ze wilde de maand augustus doorbrengen met haar vader, en in september ging ze weer naar de universiteit.

Putnam zweeg geruime tijd, alsof hij een moeilijke afweziging maakte.

'En als ik je zou vragen om te blijven? Zou je dat doen? Niet voor altijd, hoor,' voegde hij er meteen aan toe. Hij wilde niet de verkeerde indruk wekken, daar mocht hij haar te graag voor. Eigenlijk begon hij verliefd te worden, al wilde hij dat niet toegeven aan haar, of aan zichzelf. 'Ik bedoel, nog een maand, tot je weer aan de studie moet. Je zou hier kunnen blijven op het chateau.' Dit was ongebaand terrein voor

hem. Zoiets had hij nooit eerder gedaan. Ze hadden elkaar zelfs niet eens gekust.

‘Als vrienden?’ vroeg ze een beetje beduusd. Ze vroeg zich af wat hij precies bedoelde.

‘Nou nee.’ Ze zaten na het eten in het maanlicht op het terras. Marcel had net koffie geserveerd. Putnam boog voorover en kustte haar. Het was een hartstochtelijke kus die alle gevoelens tot uitdrukking bracht die hij al die tijd had opgekropt. Gretig beantwoordde Isabelle zijn kus, en ze klampten zich aan elkaar vast. Enige tijd later maakte hij zich van haar los en zei hij teder: ‘Als geliefden, niet alleen als vrienden.’ Hij kustte haar weer.

Dat een zachtaardige man zo gepassioneerd kon zijn! Ze had niet verwacht dat hij zulke vurige verlangens zou hebben. Ze wist ook wat haar antwoord was.

‘Als je dat wilt, dan blijf ik,’ zei ze hees.

‘Dit heb ik al willen doen toen je de eerste keer naar me toe kwam, maar ik wilde je niet laten schrikken. Of mezelf.’ Hij kon zijn handen nauwelijks thuishouden.

‘Ik ben niet bang voor je, Putnam,’ fluisterde ze. ‘Ik hou van je, eigenlijk al vanaf de eerste dag.’

‘Ik hou ook van jou. Maar ik wil eerlijk zijn. Samenleven zit er niet in. En hoeveel ik ook van je hou, ik zal nooit met je trouwen en ik zal niet van je vragen dat je blijft. Dat kan niet. Ik ben te beschadigd. Ik ben niet compleet, een deel van me is afgestorven, na het ongeluk, en ook daarvoor al. Of misschien heb ik het nooit gehad. Ik ben altijd al anders geweest, zelfs als kind. Ik moet alleen zijn. Ik wil je niet teleurstellen, dus je moet weten dat ik je geen toekomst samen kan bieden. Dit is het enige wat ik je kan geven, een maand samen. Daarna moet je weg. Kun je daarmee leven, Isabelle, zonder dat het je hart breekt?’

‘Daar kan ik mee leven,’ zei ze zacht. Toch geloofde ze

hem ergens niet. Zou hij niet van gedachten veranderen als hij eenmaal de warmte van de liefde had gevoeld? Ze wist niet hoe ernstig gewond hij werkelijk was.

‘Kom dan bij me logeren. Zeg je kamer in de stad op en blijf hier tot je weg moet. Zeg gewoon niets bij de galerie.’

Dat zou geen probleem zijn, bedacht Isabelle, want die was dicht in augustus. Daarom hield haar stage eind juli op.

‘Wat zeg je tegen je vader?’

‘Ik verzin wel iets. Dat ze me gevraagd hebben voor de zomerbezetting of zo. Dat begrijpt hij wel. Hij geeft me altijd de vrije hand, vooral als ik iets kan leren of ervaring kan opdoen. Als het goed is voor mijn cv vindt hij het ook best.’ Ze loog nooit tegen haar vader, maar ze had het ervoor over om bij Putnam te zijn. Ze zou alles voor hem willen doen. Hij had haar nodig en ze verlangde naar hem.

Drie dagen later kwam ze naar het chateau. Haar boeken had ze al naar Newport gestuurd, samen met een paar aandenkens aan haar tijd in Parijs. Putnam haalde haar in zijn zilverkleurige Rolls van de trein. Hij had zijn butler niet verteld dat ze een maand kwam logeren en Marcel stond verstoemd toen hij haar zag. Hij vroeg hem Isabelles tassen naar een van de logeursuites te brengen, zodat ze de ruimte zou hebben. Ze zou bij hem slapen.

Isabelle gooide de luiken open en schudde de kussens op, plukte bloemen in de tuin en zette ze in vazen in de kamers die hij gebruikte. Het was alsof een zonnestraal het huis verlichtte. Zelfs Marcel werd een beetje vrolijker.

Hun maand samen op het chateau overtrof hun stoutste verwachtingen. Ze gingen zwemmen en maakten lange wandelingen en zeiltochten. Ze trokken er in de landelijke omgeving op uit met de auto of lagen dromerig op het strand voor zijn huis. Elke nacht bedreven ze de liefde en vielen in elkaars armen in slaap. Ze had gezegd dat ze geen maagd

was, maar heel ervaren was ze ook niet. Hij leerde haar hoe heerlijk het liefdesspel kon zijn. Het leek wel alsof het voor hem ook de eerste keer was.

Bij haar kon hij lachen zoals hij in geen jaren had gelachen. Het waren dagen boordevol heerlijke momenten en de nachten waren gevuld met hartstocht. Het ontging ook Marcel niet hoe gelukkig ze hem maakte. Hij leek een ander mens geworden.

Nu ze bij hem woonde, leerde ze hem wat beter kennen. Hij las veel en er was geen onderwerp waar hij niet iets van afwist. Hij had nooit gewerkt en beheerde zijn investeringen en goede doelen zorgvuldig. En al kon hij dan het gezelschap van zijn medemens niet verdragen, hij was barmhartig voor de mensen die het minder goed hadden dan hij. Regelmatig gaf hij grote bedragen, vooral aan goede doelen die zich richtten op kinderen en jonge mensen, en op bevolkingsgroepen die in extreme armoede leefden. Hij had hele woongemeenschappen in derdewereldlanden geld geschonken om hun leefomstandigheden te verbeteren. Af en toe vertelde hij haar daar iets over en dan was ze zeer onder de indruk. Hij was echt een aardige man, vond ze, vastberaden om iets goeds te doen in de wereld, en daar wilde hij niet voor bedankt worden.

De maand augustus was bijna ten einde en plotseling drong de werkelijkheid tot hen door. Isabelle had haar vader beloofd dat ze voor Labor Day thuis zou zijn en zoals hij in het begin gezegd had, vroeg Putnam haar niet om te blijven. Ergens had ze een beetje gehoopt dat hij dat wel zou doen, of dat hij het zo erg zou vinden zonder haar dat hij haar zou smeken om terug te komen. Maar die kans was klein. Ook over die ene maand was hij eerlijk geweest.

Tijdens hun laatste nacht samen had hij haar huilend in

zijn armen genomen. 'Ik wil niet dat je weggaat,' zei hij met gebroken stem. 'En toch kan ik je niet vragen om te blijven. Ik weet dat ik het niet kan, en dat zou niet eerlijk zijn tegenover jou. Op een gegeven moment moet ik terug in mijn hol.'

'Ik kan toch wachten?' Ze was zelf ook in tranen uitgebarsten.

'Nee, dat wil ik echt niet. Jij hoort in de wereld thuis, Isabelle, ik niet. Je bent jong en levenslustig. Je verdient alles wat het leven je te bieden heeft, alle goede dingen. Ik kan je niet geven wat jij nodig hebt en verdient. Deze maanden met jou zal ik nooit vergeten, en ik zal altijd van je houden... Maar je kunt niet blijven. Je zou me uiteindelijk gaan haten.'

'Ik zal je nooit haten, Put. Ik hou van je zoals je bent.' Ze meende wat ze zei.

'Ga dan morgen, zonder om te kijken, zonder om meer tijd te vragen. Je hebt al het beste van me gekregen. Dit is alles wat ik je kan geven. Weet wel dat ik je voor altijd in mijn hart zal dragen.'

'Dat is genoeg.' Op dat moment meende ze dat ook, al wilde ze in haar hart meer, en dat had hij geweten. Toch hield ze genoeg van hem om zijn wensen te respecteren.

Met tranen in haar ogen nam ze de volgende dag afscheid van Marcel.

'We zullen u missen, *mademoiselle*,' zei hij mismodig, en hij zette haar tassen in de auto.

Putnam bracht haar naar het station. Weer zei hij dat hij van haar hield, en hij omhelsde haar zo stevig dat ze bijna geen adem kreeg. Hij bleef staan zwaaien tot hij haar niet langer kon zien.

In Parijs nam ze een bus naar de luchthaven. Ze voelde zich verloren en diepbedroefd, maar ze zou vertrekken. Dat had ze hem beloofd. Vanaf de luchthaven probeerde ze hem te bellen, en Marcel vertelde haar dat hij op zijn boot was.

Volledig overmand door verdriet stapte ze aan boord van het vliegtuig naar Boston. Alles passeerde de revue: de liefde die ze voor Putnam voelde, de drie maanden dat ze elkaar nu kenden en vooral de maand die ze bij hem had doorgebracht... Het was allemaal te veel. Maar zoals hij haar aan het begin al had gewaarschuwd, was dit het einde van hun droom. En Putnam had woord gehouden.

*I*sabelles vader stond haar op de luchthaven van Boston op te wachten. Ze had hem een jaar niet gezien, maar hij was niets veranderd. Hij vertelde dat zijn werkgevers een paar dagen geleden weer vertrokken waren, en dat hij het in augustus heel druk had gehad.

‘Het is maar goed dat je in Frankrijk bent gebleven. Ze hadden de hele maand logés en wilden met allerlei nieuwe plannen aan de gang waar ze mij bij nodig hadden. Ze willen het zuidelijke deel van de tuin omgooien en er een boomgaard van maken. En de stallen worden uitgebreid. Hij wil renpaarden gaan houden. En zij wil de hele begane grond laten schilderen, dus ik moest de schilderijen ergens anders hangen. Ik had geen tijd om adem te halen.’ Hij sloeg zijn armen stevig om zijn dochter heen.

‘En hoe is het met mijn kleine Parisienne? Toen je zei dat je nog een maand bleef werken in de galerie dacht ik even dat je misschien verliefd was geworden op een Franse jongen,’ zei hij plagerig.

Ze schudde haar hoofd en wendde zich af zodat hij niet kon zien dat de tranen in haar ogen stonden. Putnam was veel

meer dan een 'Franse jongen'. Ze wist dat haar vader nooit zou begrijpen dat ze verliefd was geworden op een teruggetrokken man die zevenentwintig jaar ouder was dan zij en haar had bezworen dat hun relatie geen toekomst had. Eenmaal terug in Amerika was Putnam een geheim geworden dat ze koesterde. Al wist ze dat het hopeloos was, ze hield meer van hem dan ooit. Misschien juist wel daarom. Hij was de onbereikbare droom, de man van wie ze hield en die ze nooit zou kunnen krijgen.

Haar vader vond haar ongebruikelijk stil. Hij weet dat aan de vermoeiende reis. Of misschien had ze het druk gehad met haar werk. Het was natuurlijk ook een cultuurschok om weer thuis te zijn na een jaar in Frankrijk. Op de universiteit zou het snel beter met haar gaan, meende hij.

Vijf dagen na haar terugkeer nam ze de trein naar New York en begon ze aan haar laatste studiejaar. Maar ook op de universiteit kon ze haar draai niet vinden. Ze moest voortdurend huilen en schreef Putnam zo vaak ze kon. Dan probeerde ze niet al te zielig te doen, al zorgde dat alleen maar voor nog meer huilbuien. De studie viel haar zwaar en ze was doodmoe, terwijl ze aan de Sorbonne toch net zo hard had moeten werken. Vaak viel ze 's avonds met het licht aan in slaap terwijl ze haar werk niet af had. Ze miste Put vreselijk.

Zo ging dat een maand door. Toen begon ze zich misselijk te voelen.

Uit zijn brieven kon ze opmaken dat ook hij zich heel naar voelde. Hij had zich weer volledig in zijn hol teruggetrokken. Hij schreef dat hij haar vreselijk miste en dat het huis net een graftombe leek nu ze weg was. Ze wist dat dat zo was, maar ze wist ook dat die eenzaamheid bekend terrein voor hem was en dat die toestand hem paste als een oude jas. Het was heel frustrerend om te weten dat ze slechts terug hoefde te gaan en dan zouden ze beiden weer gelukkig zijn. Maar dat

zou hij niet laten gebeuren, meer geluk zou onverdraaglijk voor hem zijn. Hij had er zijn eigen redenen voor om zich terug te trekken in de duisternis.

Na twee maanden voelde ze zich nog slechter, al vertelde ze dat niet aan haar vader. En begin november besepte ze wat er aan de hand was. Tot nu toe had ze zichzelf wijsgemaakt dat er niets aan de hand was, maar nu kon ze er niet meer omheen. Ze was twee maanden zwanger. Het moest gebeurd zijn tijdens een van hun laatste dagen samen. Met knikkende knieën ging ze naar het ziekenhuis om haar bloed te laten testen, heen en weer geslingerd tussen gevoelens van hoop en vrees. Als ze zwanger was, wat zou ze dan doen? Hij had al gezegd dat ze samen geen toekomst hadden. Wat als er een kind kwam? Zou ze dan wel terug mogen komen?

De volgende dag belde ze voor de uitslag. Ze was inderdaad in verwachting. Volledig van de kaart ging ze op haar bed liggen. Dit verklaarde alles: het huilen, de moeheid en de misselijkheid. Gelukkig was Putnam een volwassen vent, want vroeg of laat zou ze het hem moeten vertellen. Dan zou ze erachter komen of hij er anders over dacht. In ieder geval wilde ze niets beslissen zonder hem. Er was ook niemand anders. Ze kon het pas aan haar vader vertellen als ze met Put gesproken had. Daar had hij recht op.

Ze had er slapeloze nachten van gehad, maar was nog niet bij de dokter geweest. Met een beetje geluk zou de bevaling in mei zijn, had ze uitgerekend, net na haar afstuderen. Dan zou ze in ieder geval klaar zijn met haar studie en een diploma hebben. Tenzij hij wilde dat ze meteen terug naar Frankrijk kwam. Stiekem hoopte ze daarop. Ze was tenslotte niet bewust zwanger geraakt en ze waren best voorzichtig geweest. Toch was dat kennelijk niet genoeg geweest.

Twee weken later belde ze hem, laat op de avond. Het geluid van zijn stem golfde zachtjes door haar heen. Ze merkte

dat hij verbaasd was dat ze hem belde. Hij schreef liever brieven, had hij haar verteld, en daar had ze tot nu toe rekening mee gehouden.

‘Is er iets aan de hand?’

Ze voelde tranen opwellen. ‘Ja... Nee... Ik weet het niet. Ik moet je iets vertellen.’ Mijn hemel, wat klinkt dat stom, dacht ze. ‘Ik vind het vervelend dat ik je dit via de telefoon moet zeggen. Ik ben er net achter gekomen dat ik in verwachting ben.’

‘O god!’ Zijn stem klonk paniekerig, alsof hij een dier was dat elk moment op de vlucht kon slaan. ‘Hoe kan dat? Nee, laat maar. Stomme vraag. Wat ga je doen? Is het te laat voor een abortus?’

Hij had ook de rekensom gemaakt. Ze was nu bijna drie maanden in verwachting. Daarna zou het niet meer kunnen.

‘Ik heb het een paar maanden verdrongen. Ik dacht dat het kwam doordat ik je miste. Er is dus wel iets meer aan de hand. Wil je dat ik terugkom?’ Het had geen zin om om de hete brij heen te draaien. Ze moest weten waar ze aan toe was.

‘Nee, dat wil ik niet,’ zei hij meteen. ‘Ik hou nog net zoveel van je, maar ik heb je al gezegd dat dat niet kan. Ik kan niet trouwen, me voor altijd aan iemand binden. En ik kan al helemaal niet voor een kind zorgen. Ik zal je niet dwingen tot een abortus. Daar heb ik het recht niet toe. Je moet doen wat je het beste lijkt. Als je nu terugkomt terwijl je zwanger bent, of over zes maanden met een baby, word ik gek. Ik weet wat ik aankan en wat niet. Als je het wilt houden, dan zal ik je natuurlijk helpen en het kind onderhouden. Ik kan geen onderdeel uitmaken van jouw leven of van het leven van een kind. Met mij moet je helemaal geen rekening houden.’

Hij is tenminste ook nu eerlijk, dacht ze verdrietig. Maar ze had toch gehoopt dat er meer zou kunnen zijn.

'We hadden beter op moeten passen. Ik had beter op moeten passen.'

Dáár nam hij dus wel de verantwoordelijkheid voor, niet voor de gevolgen. Ze stond er alleen voor.

'Vijf jaar geleden is me dit ook overkomen,' gaf ze eerlijk toe. 'Dat was de eerste keer dat ik met een man sliep. Ik maakte een enorme vergissing en dat zal me niet weer overkomen. Ik was heel jong en had geen keus. Mijn vader besloot wat er moest gebeuren en hij dacht dat dat voor mijn bestwil was. Daar vergiste hij zich in. Dat wil ik nooit meer. Ik hou van je en ik wil de baby houden, Put. Iets anders is geen optie,' zei ze snikkend.

'Ik zal doen wat ik kan om je te helpen, Isabelle. Ik zal je niet laten stikken en ik zal ons kind erkennen. Maar ik neem de zorg voor jullie niet op me.' Hoezeer hij ook met haar te doen had, zijn besluit stond vast. 'Er komt geen huwelijk en we gaan niet samenwonen.'

'Ik begrijp het.' Dat zei ze wel, maar ze begreep er eigenlijk niets van.

'Wil je het kind echt? Weet je dat zeker?'

Het klonk alsof hij vond dat dat voor hen beiden een ramp zou zijn.

'Ik moet wel, Put. Ik kan niet anders.'

'Wat is er dan gebeurd?' vroeg hij bezorgd, zich afvragend wat er dan zo vreselijk fout was gegaan in het verleden.

'Doet er niet toe. Het is lang geleden. Ik was vijftien. Nu ben ik volwassen. De baby komt in mei, dus ik kan mijn studie afmaken. Dan ga ik zolang bij mijn vader wonen en heb ik de hele zomer om alles te regelen. In het najaar kan ik dan een baan zoeken.'

'Zeg me wat je nodig hebt, dan krijg je dat,' zei hij spontaan.

'Voor mezelf heb ik niks nodig, alleen voor de baby. Ik wil

je niet tot last zijn en ik wil ook niet dat je denkt dat ik het erom gedaan heb.'

'Dat heb je natuurlijk wel gedaan,' zei hij plagerig om de sfeer te verlichten.

Ze lachte door haar tranen heen.

'Dit is het eerste kind dat ik verwekt heb, weet je dat wel?' zei hij aangedaan. 'Ik had niet gedacht dat dat ooit zou gebeuren. Denk er nou nog een paar weken over, zodat je zeker weet dat dit is wat je wilt. De vorige keer viel de abortus je misschien vreselijk tegen. Dat wil echter niet zeggen dat het nu weer zo zal gaan.'

'Ik laat onze baby niet wegmaken, Put,' zei ze vastberaden. 'Ik hou van je. Ik kan dit.'

Ze was zo zeker van haar zaak! Haar kracht verbijsterde hem.

'Heb je het al aan je vader verteld?'

'Nog niet. Ik wilde eerst met jou praten.'

'Nou ja, we houden contact. Laat me weten wat je beslist.'

'Dat heb ik toch net gedaan?' zei ze plotseling een beetje nijdig. We houden contact! Ze had willen horen dat ze naar huis kon komen. De boodschap was duidelijk, daar was niets aan veranderd. Als ze de baby wilde, stond ze er alleen voor. Hij zou haar financieel ondersteunen, en daar was ze dankbaar voor, maar hij zou er niet zijn. Ze wist niet eens zeker of hij het kind ooit zou willen zien. Waarschijnlijk niet.

'Moet ik je nu geld sturen?'

'Nee. Dat heb ik pas nodig als de baby geboren is. En ik zoek een baan, Put. Ik verwacht niet van je dat je iets voor me betaalt. Dat is niet de afspraak.'

'Daar hebben we het over een paar maanden wel over. En zorg in godsnaam goed voor jezelf. Moet je je studie opgeven?'

'Natuurlijk niet! Zonder dat papiertje kan ik toch geen goede baan vinden?'

‘Het spijt me zo, Isabelle. Dit is echt rot voor je. Ik wilde dat dit je niet was overkomen. Ik vond het zo heerlijk samen en de prijs die jij daarvoor moet betalen is veel te hoog.’

‘Nee, dat vind ik niet. Misschien is het wel de bedoeling dat ik jouw kind krijg,’ zei ze oprecht.

‘Dat arme kind. Ik hoop dat het helemaal niet op mij lijkt,’ zei hij verdrietig. Hij had er enorm veel moeite mee dat hij was zoals hij was. Isabelle had dit niet verdiend, dat wist hij donders goed.

‘Hou me op de hoogte,’ drong hij aan. ‘Het klinkt misschien ongeloofwaardig, maar ik hou van je, voor zover dat in mijn vermogen ligt.’

‘Ik hou ook van jou.’

Ze lag op haar bed en liet haar gedachten gaan over het gesprek. Van het ene moment op het andere was haar leven totaal veranderd. Ze was niet langer een student met kans op een goede baan, die een leuke vent hoopte te vinden om mee te trouwen. Ze zou een ongetrouwde moeder zijn en het welzijn van haar kind kwam op de eerste plaats. Als ze al verliefd werd op een man, dan zou die moeten accepteren dat ze al een kind had. Dat had haar vader haar willen besparen toen ze vijftien was, en nu was het weer zover.

Met Thanksgiving ging ze naar huis en vertelde het haar vader. Verbijsterd vroeg hij wie de vader was en of die het al wist. En wat zijn reactie was.

‘Het is zeker een of ander Frans joch dat je op de Sorbonne hebt ontmoet,’ zei hij verslagen.

Isabelle schudde haar hoofd. ‘Nee, het is een Amerikaan. Zeker geen jonge jongen. Hij houdt van me maar wil niet trouwen of voor een kind zorgen. Hij zal me financieel ondersteunen, maar hij kan niet zijn leven met ons delen.’

‘Is hij dan getrouwd?’ vroeg haar vader woedend.

‘Nee, hij kan het gewoon niet aan. Dat had hij meteen al

gezegd. In het begin geloofde ik hem niet. Nu weet ik dat hij het echt niet kan, papa. Ik ga dit alleen doen.'

'Dit is niet de eerste keer, Isabelle,' zei hij nog steeds kwaad.

'Deze keer is het heel anders, papa. Ik ben geen vijftien meer. Nu moet ik zelf beslissen. Dat is voor iedereen het beste. Ik kan dit, heus,' zei ze vastberaden.

'Je weet niet wat je zegt,' zei haar vader hoofdschuddend. 'Toen je moeder overleed kon ik niet werken en tegelijkertijd goed voor jou zorgen. Ik was nooit thuis. Daarom gaf ik mijn baan bij het museum op en zijn we hiernaartoe gekomen. Wat ga jij dan doen? Ga je thuiswerken?'

Zijn woorden raakten haar als een mokerslag.

'Nee, papa. Ik ga gewoon werken, net als iedereen. Dat doen weduwen toch ook? Of andere vrouwen die kinderen krijgen en niet getrouwd zijn? Ik zoek een baan in New York en als ik niet genoeg verdien, helpt hij me. Dat heb ik misschien wel nodig, al wil ik niet financieel afhankelijk van hem zijn. Het gaat vast wel. Ik wil dit kindje echt. Bovendien, ik hou van hem en hij is een fatsoenlijk mens.'

'Sorry hoor. Dat zie ik toch heel anders. Als dat zo was, zou hij met je trouwen. Jammer dan dat hij geen vrouw en kind wil. Het klinkt alsof hij een egoïstische klootzak is.'

'Ik wil niet eens getrouwd zijn met hem als hij dat niet ook wil,' zei ze zacht. 'En ik respecteer hem zoals hij is.' Ze kon gewoonweg niet aan haar vader uitleggen hoe beschadigd Putnam was, hoe gekweld.

'Je begaat een enorme vergissing, Isabelle. Je bent veel te jong om zonder man opgezadeld te zitten met een kind.'

Hij probeerde haar op andere gedachten te brengen, maar Isabelle had alle argumenten vijf jaar geleden al gehoord. 'Ik ben eenentwintig als het kind geboren wordt. Oud genoeg.'

Woedend stormde hij het huis uit, en hij kwam pas terug

toen het tijd was voor het Thanksgiving-diner, dat Isabelle altijd klaarmaakte. Tijdens het eten zei hij geen woord.

De volgende dag zag ze hem nauwelijks. Hij werkte op het landgoed, en 's avonds zat hij met een ijzige blik in zijn ogen aan tafel. Ze aten de restjes van de dag tevoren, wat andere jaren altijd heel gezellig was geweest. Op zaterdag was de sfeer nog slechter. Hij probeerde haar uit te horen over de vader van de baby. Ze wilde hem niets vertellen, want ze wist wel dat hij niets van een man als Putnam zou snappen. Ze had het gevoel dat ze voor hem op moest komen.

Vlak voor ze op zondag de bus naar Providence zou pakken om daar op de trein naar New York te stappen, begon hij weer te praten.

'Het spijt me, Isabelle. Ik moet er gewoon erg aan wennen. Ik had me je toekomst zo anders voorgesteld. Ik wil zo graag een beter leven voor je, met een man die genoeg van je houdt om met je te trouwen voordat je een kind hebt.'

'Ik had het ook liever anders gezien, papa. Maar het is gebeurd en ik maak er gewoon het beste van. En hij laat ons niet helemaal stikken, toch?'

'Ja, dat doet hij juist wel. Dat zie jij gewoon niet.'

'Ik zie het wel, hoor. Papa, hij is gewoon anders. Hij kan het niet aan. En het spijt me dat ik je weer teleurstel.' Ze sloeg haar armen om hem heen. De tranen stonden haar in de ogen. Het ging haar aan het hart te zien hoe verslagen hij was.

De hele reis naar New York dacht ze aan hem, en aan Putnam. Aan alles wat er vijf jaar geleden was gebeurd. Ze wist zeker dat ze dat niet nog een keer kon doorstaan.

*H*alverwege mei studeerde Isabelle af. Ze was achtenhalve maand zwanger. In de avonduren had ze het afgelopen halfjaar in de boekwinkel van de universiteit gewerkt, en ze had genoeg gespaard om spulletjes voor de baby te kopen. Een ledikantje, een reiswiegje, een autozitje en een wandelwagentje. Al meteen nadat ze Putnam had verteld van de zwangerschap had hij een rekening voor haar geopend, al had ze het geld tot nu toe niet aangesproken. Ze wist wel dat ze zijn hulp nodig had als ze in een redelijke buurt wilde wonen, en voor kinderopvang wanneer ze ging werken. Voor die tijd wilde ze geen gebruik maken van zijn vrijgevigheid. Sowieso wilde ze zijn geld alleen gebruiken als het echt nodig was, al probeerde hij haar telkens over te halen om van alles aan te schaffen. En dat voelde niet goed; tenslotte wilde hij hun leven niet delen. Ze had hem foto's gestuurd van de echo, maar veel was er niet op te zien. Of het een meisje of een jongetje was, hadden ze niet kunnen vaststellen, en in hun brieven hadden ze het over meisjes- en jongensnamen gehad. Ze merkte dat hij wel betrokken wilde zijn, maar altijd op afstand. Meer en meer begon hij op een welwillende oom of

vriend te lijken die over haar waakte. Dit was niet het gedrag van een minnaar.

Uiteindelijk had haar vader de situatie geaccepteerd, en hij was heel trots dat ze haar diploma had behaald. Na haar afstuderen bleef ze nog een week in New York om te solliciteren naar een baan in een galerie, voor in september. Bij twee bekende galleries die haar bijzonder aanstonden mocht ze op gesprek komen. Ze hoorde niet meteen of ze aangenomen was en wist dat ze sowieso helemaal onder aan de ladder zou moeten beginnen. De enige ervaring die ze had was tenslotte die stage in Parijs, al was de eigenaar van de Acker Johnson-galerie daar wel van onder de indruk. Hij vroeg of haar man ook in New York werkte en dat beaamde ze. Ze had met kerst een eenvoudige gouden trouwring gekocht, en die droeg ze nu. De mensen op de universiteit vertelde ze dat ze tijdens haar derde jaar in Parijs met een Franse rechtenstudent was getrouwd. Tegen potentiële werkgevers zei ze dat haar denkbeeldige man op Wall Street werkte. Niemand trok haar verhaal in twijfel en niemand vermoedde dat ze een ongehuwde moeder was.

Een week voor ze uitgerekend was, ging ze terug naar Newport en maakte alles in gereedheid.

‘We krijgen duidelijk een klein logeetje.’ Haar vader moest lachen toen hij zag dat haar slaapkamer langzaam in een babykamer veranderde. Ze had plakplaatjes van Winnie de Poeh en Knorretje op de muur geplakt, die rode ballonnen vasthielden. In de kamer had ze ook een ladekast gepropt die ze volstopte met piepkleine t-shirtjes en pyjamaatjes. Het deed hem denken aan de geboorte van Isabelle en hoe gelukkig ze toen geweest waren. Hij begreep nog steeds niets van de man die beweerde van zijn dochter te houden maar niet de verantwoordelijkheid op zich wilde nemen voor haar en hun kindje. Elke keer dat hij aan hem dacht, werd hij weer kwaad.

Isabelle was veel toleranter en vergevingsgezinder dan hij.

De dag nadat ze de kamer in gereedheid had gebracht, braken haar vliezen terwijl ze een ommetje in de tuin maakte. Eerst begreep ze niet wat er aan de hand was. Tot nu toe was ze naar de verloskundige op de universiteit gegaan en had ze nog niet kennisgemaakt met de dokter die haar bevalling zou begeleiden. Die afspraak was de volgende dag in Newport.

Ze ging op zoek naar haar vader om hem te vertellen dat het begonnen was. Hij stond te praten met de architect over de uitbreiding van het stallencomplex. Zenuwachtig brak hij het gesprek af en even later reed hij met haar naar het ziekenhuis, nadat ze met de dokter in Newport gebeld had.

In het ziekenhuis werd ze onderzocht door een verpleegkundige. Daarna gebeurde er eigenlijk niet zoveel. Isabelle wilde het liefst weer naar huis, maar haar vader stond erop dat ze in het ziekenhuis bleef. Hij was bang dat de baby zich ineens zou aandienen en wilde niet dat dat thuis gebeurde. Hier zou ze veilig zijn. Hij zei dat hij over een paar uur terug zou komen en dat ze hem moest bellen als het zover was.

Isabelle lag alleen op een kamer. De verpleegkundige raadde haar aan om op de gang heen en weer te lopen om zo de bevalling op te wekken. Ze overwoog om Putnam te bellen, al wist ze dat hij dan alleen maar zenuwachtig zou worden. En wat had ze hem nou helemaal te vertellen? De verpleegkundige had voorspeld dat de baby pas na middernacht zou komen, en het was nu twee uur. De dokter zou pas komen als de bevalling echt begonnen was.

Ze liep heen en weer op de gang. Af en toe keek ze door het raam van de babykamer naar de slapende baby'tjes. Sommigen leken slechts een paar uur oud en een paar lagen er te huilen. Het was niet te geloven dat zij straks ook een kindje zou hebben. Dromerig bedacht ze hoe dat zou zijn.

Plotseling sneed de pijn door haar lijf. Ze strompelde voor-

overgebogen terug naar haar kamer aan het eind van de gang. Een van de verpleegkundigen zag haar en kwam meteen naar haar toe. 'Is uw man weggegaan?' vroeg ze, en ze hielp haar in bed.

'Dat is mijn vader. Hij is naar huis gegaan omdat hij dingen te doen had. De baby... Mijn man is in Frankrijk,' bracht ze uit, terwijl ze een heftige wee probeerde op te vangen.

'O, is er een Fransoosje op komst?' Ze lachte Isabelle bemoedigend toe. 'Nou, het ziet ernaar uit dat we binnenkort bonjour tegen iemand kunnen zeggen.'

Isabelle kon geen lachje meer opbrengen. Ze had zoveel pijn dat ze niet eens meer kon praten. Een andere verpleegkundige kwam de kamer in en onderzocht haar. Ze zei dat alles volgens plan verliep. Op dat moment kwam de dokter binnen, een jonge, vriendelijke vrouw, die haar op haar gemak stelde. Nu ging alles heel snel. De bevalling was veel zwaarder en pijnlijker dan Isabelle had verwacht. Een uur later lag ze op de verloskamer en moest ze persen. Het was pas vier uur en ze wilde dat Putnam bij haar was.

'U bent er bijna,' zei de dokter tussen twee weeën door. Isabelle vroeg om iets tegen de pijn, maar de dokter zei dat het daar nu te laat voor was. Een ruggenprik zou nu geen effect meer hebben. 'U hebt zo uw baby in uw armen,' beloofde een van de verpleegkundigen haar. Weer scheurde een wee haar lichaam bijna in tweeën. Een uur lang perste Isabelle, ze perste en ze perste maar. En elke keer had ze het gevoel dat ze verdronk, alsof ze door een golf van pijn werd verzwolgen. Ze zetten haar een zuurstofmasker op, en nu kon ze zelfs hun stemmen niet meer horen. Van verre hoorde ze gehuil en even kon ze het geluid niet thuisbrengen. Iemand zei dat ze een dochttertje had. Ze kreeg een verdoving zodat ze haar konden hechten. Een verpleegkundige legde haar dochttertje gewikkeld in een roze dekentje in Isabelles armen. Daar was

ze, met haar gezichtje als een rozenknop lag ze haar aan te staren.

‘Wat is ze mooi!’ zei Isabelle verwonderd, en ze keek naar de perfecte gelaatstreken op het ernstige gezichtje. En wat leek ze op Putnam! Pasgeboren leek ze vluchtig en ongrijpbaar, als iemand die net van een andere planeet was gekomen. Haar ogen waren diepblauw en ze had het witblonde haar van Isabelle. Voor de rest was ze sprekend Putnam. Ze hilde of jammerde niet en haar mond was een perfect piepklein rondje.

Ze namen de baby mee naar de babykamer en een uur later was Isabelle weer op haar kamer in het ziekenhuis. Het was inmiddels zes uur en het was middernacht in Frankrijk. Ze belde Putnam en hij nam meteen op. Het leek wel alsof hij intuïtief had geweten dat Isabelle het was.

‘Sorry dat ik zo laat bel,’ zei ze met zwakke stem. Ze was doodmoe en beefde over haar hele lijf, al hadden ze haar in warme dekens ingepakt.

‘Heb ik een zoon of een dochter?’ vroeg hij aarzelend. Hij wist nog steeds niet zeker wat hij liever had en voelde zich schuldig dat hij niet bij de geboorte was geweest.

‘We hebben een prachtige dochter,’ zei ze, en tranen van uitputting biggelden over haar wangen. ‘En ze lijkt sprekend op jou, Put.’

‘Wat vervelend voor haar,’ zei hij afgemast. Toch klonk er ook blijdschap door in zijn stem.

‘Ze is heel klein, net geen zes pond.’

‘Ging het goed?’ vroeg hij bezorgd.

‘Het was geen pretje, maar ze is het waard,’ zei Isabelle trots glimlachend.

‘Ik wil dat je van de zomer met haar hiernaartoe komt. Ik wil haar zien.’

‘Echt wáár?’ Dat had ze nooit verwacht.

Hij had eerst willen weten hoe hij zich zou voelen. Nu wilde hij niets liever dan zijn dochter leren kennen en Isabelle weer zien. Plotseling was er een nieuwe band met hen ontstaan. 'Ik wil jullie beiden zien. Waarom kom je niet in augustus en blijf je een maand, zoals je vorig jaar ook gedaan hebt? Dan ben jij weer de oude, en zij is dan twee maanden, oud genoeg om te reizen. Of niet?' Hij wist niets van baby's of kinderen.

'Dat gaat prima en ik zou het heerlijk vinden.' Isabelle begon helemaal te stralen bij het idee. Ze kon niet wachten. 'Hoe zullen we haar noemen?' Als het een jongetje was geweest hadden ze hem Maximilian genoemd, over een meisjesnaam waren ze het nog niet eens geworden.

'Ik vind Theodora altijd zo'n mooie naam. Een oudtante van mij heette zo. Een chique naam. Ze was een geweldige vrouw, ze had pit en was altijd opgewekt. Wat vind jij?' vroeg hij.

'Ja, mooie naam. En ik wil haar ook naar mijn moeder vernoemen, Theodora Jane,' zei Isabelle zacht.

'Armstrong,' voegde hij er resoluut aan toe.

Ze had het met hem niet over de achternaam gehad en had aangenomen dat hun dochter McAvoy zou heten, aangezien ze niet getrouwd waren.

'Theodora Jane Armstrong.'

'Weet je het zeker, Put?' De tranen stroomden haar over de wangen.

'Natuurlijk. Ik mag dan misschien een zonderling zijn, zo'n klootzak ben ik niet. Ik ben vast van plan om mijn dochter te erkennen. Zij is nu het enige levende familielid om wie ik geef, en waarschijnlijk het enige kind dat ik ooit zal hebben. Dank je wel, Isabelle,' zei hij zacht, 'dat je de moed had om door te zetten. Ik laat je niet in de steek, dat beloof ik.'

Dat was precies wat hij wel gedaan had, en dat wisten ze allebei.

Maar Theodora was nu van haar en dat maakte alles goed wat ze had moeten missen: de moeder die overleed toen ze drie was, het kind dat ze op haar vijftiende had kunnen hebben, en de echtgenoot die Putnam had kunnen zijn maar niet wilde zijn. Nu had ze haar dochter.

‘Ik denk dat ik haar Theo noem. Dat past bij haar. Ze ziet eruit als een Theo. Theodora Armstrong. Ik stuur je een paar foto’s,’ beloofde ze.

Ze belde haar vader en gaf hem het goede nieuws. Hij vond dat het opvallend snel gegaan was, vier uur van begin tot eind, maar Isabelle had het eindeloos lang geleken.

Die avond kwam hij even langs en zei dat hij Theo prachtig vond.

Een verpleegkundige bracht de baby zodat ze haar kon voeden en ze hield haar in haar armen en zei haar naam. Theo keek haar ernstig aan, deed haar ogen dicht en viel in slaap.

De volgende dag gaf ze de informatie door voor de geboortakte en zei dat haar achternaam Armstrong was, zoals Putnam had gezegd.

Toen Theo drie dagen oud was, mochten ze naar huis. Die avond vertelde ze haar vader dat ze in augustus met de baby naar Frankrijk zou gaan. ‘Putnam wil haar zien,’ zei ze slechts.

Haar vader was opgelucht, al wist hij nog steeds niet veel van de man. ‘Ik hoop dat hij bij zijn volle verstand komt wanneer hij haar ziet,’ zei hij beslist.

Isabelle schudde haar hoofd en nam de baby op om haar te voeden. ‘Dat denk ik niet, papa. Hij doet al erg zijn best.’

Voordat hij iets zou zeggen waar hij spijt van kreeg over de vader van zijn kleindochter liep hij de kinderkamer uit. Hij vond zijn gedrag werkelijk abominabel. Hoe kon een beschaafde man nou een jonge meid als Isabelle in haar eentje een kind laten opvoeden? Hij was duidelijk een harteloze

kerel, wat Isabelle ook over hem zei.

Een week later nam Putnams jurist in Boston contact met haar op en vertelde haar dat meneer Armstrong een trustfonds voor zijn dochter zou opzetten, dat Isabelle zou beheren. Het was duidelijk dat hij er volledig op vertrouwde dat ze met de hulp van zijn juristen en de bank de juiste beslissingen zou nemen. De jurist die haar had gebeld zei dat meneer Armstrong het allemaal aan haar zou uitleggen als ze naar Frankrijk kwam. Dat klonk haar nogal ingewikkeld en raadselachtig in de oren. Maar er werd voor Theo gezorgd en dat was het enige wat telde.

In juli ging ze met de baby naar New York voor een tweede gesprek met de galeries en om naar woonruimte te kijken. Ze vond een heel geschikt appartement in een degelijk vooroorlogs gebouw, met een portier en aan een rustige straat in de East Seventies vlak bij de rivier. Het had twee slaapkamers. Het was geen luxueus gebouw, maar het leek haar veilig, en ze zag diverse kinderen en hun moeders die in en uit liepen. Van het ene op het andere moment voelde ze zich geen jong meisje meer. Ze was nu een volwassen vrouw. Ze sprak met drie oppassen en nam Maeve aan, die wegging bij haar huidige baan omdat de kinderen in september naar school gingen. Maeve was een Ierse van middelbare leeftijd met een bedachtzame en degelijke uitstraling. Niet lang nadat ze terug was in Newport belde de galerie waar ze haar zinnen op had gezet en bood haar een baan als medewerker aan. Van het salaris kon ze nauwelijks rondkomen, maar met wat Putnam elke maand voor zijn dochter betaalde, zou het Isabelle net lukken om de eindjes aan elkaar te knopen. Ze had alles wat ze nodig had: een huis, een baan en een oppas voor Theo. Maeve had opgemerkt dat Isabelle zelf nauwelijks meer dan een kind was. Ze had geïnformeerd of er ook een meneer McAvoy was, en wanneer ze die kon ontmoeten. Isabelle zei

slechts dat ze uit elkaar waren en dat hij in Frankrijk woonde en niet op bezoek kwam. Daar schrok Maeve een beetje van. Ze had duidelijk met haar te doen, zonder vent en met zo'n jong kindje.

'Mannen!' zei ze met een misprijzende blik in haar ogen. 'Je kunt er nooit op rekenen, hè? Nou, zonder hem gaat het ook prima, hoor,' zei ze tegen Theo, die haar vol belangstelling aanstaarde en toen prompt in slaap viel.

Isabelle was blij dat ze goede referenties had en dat ze haar via een betrouwbaar bureau had kunnen inhuren. Ze was weduwe en had zelf zes kinderen, die ze in haar eentje had opgevoed in een tweekamerflat in de Bronx. Maeve vertelde dat ze nu allemaal volwassen waren. Een was er arts en haar beide dochters hadden een opleiding als verpleegkundige gevolgd. Een andere zoon was kok in een restaurant en twee waren er priester. Isabelle wist dat ze Theo met een gerust hart aan haar kon toevertrouwen wanneer ze terug waren uit Frankrijk en ze bij de galerie zou beginnen.

Tegen de tijd dat ze op de laatste dag van juli naar Parijs vloog, had ze haar leven helemaal op de rit. Theo was nu twee maanden oud en begon de wereld te ontdekken. Ze was een makkelijk kind, maar je moest erg je best doen om haar een lachje te ontlokken. Het leek wel alsof ze het leven constant overdacht en per keer besloot of de persoon die tegen haar sprak een glimlach waard was. Ze deed Isabelle aan Putnam denken. Ze was pienter en attent, maar zelfs met twee maanden leek ze een bedachtzaam kind.

Marcel stond hen al op te wachten toen ze langs de douane kwamen. Eén blik was voldoende: hij viel als een baksteen voor het prachtige kindje. Hartelijk omhelsde hij Isabelle.

'Ze lijkt sprekend op haar vader, hè?' meende ook hij.

Putnam had een kinderzitje gekocht dat Marcel achter in de Rolls had gemonteerd. Onder de indruk dat hij daaraan

gedacht had stapte ze lachend in de auto, en ze reden naar Normandië. Putnam had een enorme hekel aan luchthavens en wilde thuis kennismaken met Theo.

Hij stond hen al op het bordes op te wachten en rende de trap af, nam Isabelle in zijn armen en kustte haar. Hij stak zijn hoofd in de auto om zijn dochter voor de eerste keer te aanschouwen. Ze was net wakker en staarde hem verwonderd aan, maar begon niet te huilen. Marcel had haar zelfs aan het lachen gekregen toen hij haar in het zitje vastgespte. Hij had van zijn eigen geld een pluizige roze knuffel gekocht waarmee hij haar in haar gezicht kietelde.

Woordeloos liet Putnam zijn blik op haar rusten. Hij maakte de riemen van het zitje los en pakte haar op. Marcel haalde het wandelwagentje uit de achterbak en Isabelle klapte het uit. Putnam vertelde haar dat hij op een veiling in Deauville een fantastische antieke wieg had gekocht. Echt iets voor een prinses, zei hij. Theo hield haar ogen op hem gericht en maakte geen geluid terwijl hij haar het chateau in droeg.

'Dit is je andere thuis, lieve schat,' zei hij, en hij liep met haar door de kamers en het terras op om haar het uitzicht te laten zien. Het was een verrukkelijke, zonnige dag en ze droeg een roze smokjurkje met een bijpassend hoedje die Isabelle speciaal voor de reis gekocht had. Toen hij haar blote voetjes kustte, lachte Theo eindelijk naar haar vader.

Isabelle kreeg er tranen van in haar ogen. Ze had nooit verwacht dat hij tot zulke gevoelens in staat was. Hij was op slag verliefd op zijn kind geworden.

Putnam stond erop om haar meteen de wieg te laten zien. Inderdaad was het een schitterend antiek ding, gevoerd met wolken van lichtroze tafzijde en kant, en een overdaad aan roze satijnen linten. Ook had hij een roze teddybeertje gekocht. De wieg stond in zijn kleedkamer, naast zijn slaapkamer, zodat ze haar goed konden horen 's nachts. Bij het zien

van de bekende slaapkamer waar Theo verwekt was, kreeg Isabelle een brok in haar keel.

‘Welkom terug, lieverd,’ zei hij, en hij kuste haar weer. Het woord ‘thuis’ nam hij niet in de mond, maar geen van beiden hadden ze een jaar geleden kunnen voorzien dat ze hier nu zo samen zouden staan.

Marcel en de dienstmeisjes fladderden om hen heen als een toom moederkloeken om een blik op de baby te kunnen werpen. De o’s en a’s waren niet van de lucht. En ook Putnam kon niet ontkennen dat ze erg op hem leek; ze leken wel een tweeling. Ze was net zo gereserveerd als hij en had dezelfde afwachtende houding ten opzichte van de buitenwereld. Theo leek er nooit helemaal van overtuigd of ze wel wilde communiceren met haar bewonderaars. Net als Putnam, die ook altijd keek alsof hij op het punt stond om te vluchten wanneer hij omringd werd met mensen. Ook veel van haar gelaatsuitdrukkingen had ze van haar vader. Het was bijna eng om te zien hoeveel ze op elkaar leken. Kennelijk had hij heel sterke genen.

‘Ik hoop wel dat ze vrolijker is en meer uit het leven wil halen dan ik. Anders wordt ze een heel ongelukkig meisje,’ zei hij die avond bij het eten. ‘Maar ze heeft ouders die haar aanbidden, en dat had ik niet. Dat maakt zeker verschil.’

‘Ze heeft inderdaad een heel uitgesproken karakter,’ was Isabelle het met hem eens. ‘Ze is heel rustig. Gereserveerd, zou ik bijna willen zeggen.’ Eigenlijk vreemd om dat over een baby van twee maanden te zeggen, dacht ze. Haar grootvader had het ook gezien toen ze bij hem in Newport had gelogeed. Ze was zeker niet de vrolijke baby, kirrend van plezier, die Isabelle op haar leeftijd was geweest.

Tot haar verbazing toverde hij de volgende dag een draagzak tevoorschijn waarin hij Theo overal mee naartoe kon nemen. Hij liep zelfs met haar naar het strand voor een wan-

deling en liet haar voetjes in de golven bungelen.

Isabelle en hij hadden die nacht de liefde bedreven, en een beetje teleurgesteld had ze gemerkt dat het vuur uit hun liefdesspel was verdwenen. Putnam gaf toe dat hij bang was dat ze weer zwanger raakte. Hij had zich deze keer tot op zekere hoogte aangepast aan de situatie, zei hij, maar hij wist dat hij dat niet nog eens zou kunnen. Hij was op slag verliefd geworden op Theo, maar hield vol dat dat eenmalig was. Het leek wel alsof de hartstocht die hij vorig jaar voor Isabelle gevoeld had, overgegaan was op hun kind, want hij kon geen genoeg van haar krijgen.

Op een morgen legde hij aan Isabelle uit hoe het trustfonds voor Theo werkte. Uiteindelijk zou Theo zijn enige erfgenaam zijn en wanneer ze een bepaalde leeftijd bereikte, zou er geld beschikbaar komen. Zijn bank zou de investeringen beheren, maar hij wilde wel dat Isabelle haar leerde er verantwoordelijk mee om te gaan.

‘Ik verwacht van haar dat ze er iets goeds mee doet in de wereld,’ zei hij ernstig. ‘Hoe ze dat ook wil doen, of dat nu iets is met liefdadigheid en giften aan goede doelen die ze graag wil steunen, of meer actief op persoonlijk niveau. Met het geld dat ik haar eens zal nalaten komt ook een enorme verantwoordelijkheid. Ze moet het goed gebruiken en het niet alleen aan zichzelf uitgeven.’

Zo deed hij het zelf ook. Wat hij zei, gaf Isabelle het idee om meer te weten te komen over het beheren van geld, en ze beloofde hem dat ze zich erin zou verdiepen. Zij had alleen verstand van kunst. Het idee dat Putnam het als Theo’s rol zag om goede werken te doen, sprak haar wel aan. Ze beseftte hoeveel geluk haar dochter had. Isabelle had zelf altijd in de omgeving van rijke mensen gewoond en had daar nooit zo bij nagedacht. Nu zou haar dochter daar ook bij horen. Voor haarzelf wilde ze niets hebben, en ze verwachtte ook niets.

Maar ze realiseerde zich wel dat ze het aan Putnam verplicht was om zijn waarden aan hun kind over te brengen. Dat zou hij ook doen.

Op een avond zei hij dat hij wilde dat ze elke zomer zouden komen. 'Dan kunnen jullie hier de maand augustus doorbrengen.' Voor iemand die zo'n moeite had met menselijke contacten was dat al een heel lange periode. Toch wilde hij Theo zien opgroeien en elk jaar tijd met haar spenderen. 'En met jou ook, natuurlijk.'

Het klonk hartelijk, maar na haar aankomst had hij nauwelijks met haar gevreeën. Dat had Isabelle verdriet gedaan, en het herinnerde haar er weer aan hoe beperkt Putnam was. Ze was al dankbaar dat hij zoveel van Theo hield. Eigenlijk ging hij met Isabelle om alsof ze een zus of een goede vriendin was. Zijn dochter was de liefde van zijn leven, Isabelle was slechts het onverwachte voertuig geweest voor dit geschenk. Aan dat idee moest ze erg wennen, want ze was nog steeds verliefd op hem. Ze wist wel dat Putnam om haar gaf, maar hij had geen romantische of seksuele belangstelling meer voor haar. Hij zag haar meer als een soort madonna, en die zomer nam hij honderden foto's van moeder en kind. Ze was ervan overtuigd dat hij die zou koesteren wanneer hij weer alleen was.

'Belooft je me dat je volgend jaar weer met haar komt?' vroeg hij bijna smekend op de avond voordat ze zouden vertrekken.

'Dat belooft ik,' zei ze plechtig. Ze wist best dat hij hen heel erg nodig had en dat hij intens veel van Theo hield, al was hij dan bereid om haar een jaar niet te zien.

'En laat je me weten als je iets nodig hebt?'

Ze hadden een bedrag afgesproken dat hij haar elke maand zou sturen, maar Isabelle wilde Theo zo veel mogelijk zelf onderhouden. Ze wilde per se onafhankelijk blijven en dat

had hij wel begrepen. Hij respecteerde haar daarom nog meer. Zelfs Marcel had ingezien dat 'Mademoiselle' niets van zijn werkgever wilde.

Putnam had haar een parelketting gegeven die van zijn moeder was geweest, als geschenk voor het wonderbaarlijke kind dat zij hem geschonken had. Ze droeg hem elke dag, en dat was alles wat ze van hem voor zichzelf wilde hebben. 'Ik heb niets nodig, Putnam,' hield ze vol. 'Als ik terug ben ga ik aan het werk. Jij betaalt het appartement en de oppas, dat is meer dan genoeg.'

'Je zult meer nodig hebben wanneer ze ouder is, denk je daar wel aan?'

'Dan verdien ik hopelijk goed,' zei ze lachend. Ze was vast van plan om hard te werken voor de kost. Op een dag wilde ze curator bij de galerie zijn. En natuurlijk zou ze geen kapitalen verdienen, zoals hij of de Vanderbilts, maar het zou genoeg zijn om wat opzij te kunnen leggen.

'Ik wil dat ze naar een particuliere school gaat,' zei hij, denkend aan de toekomst.

'Wat een bofkontje is ze toch,' zei Isabelle. Ze kon er nog steeds niet over uit dat ze zoveel geluk had gehad. Maar hij had gelijk. Op een dag zou Theo verantwoordelijk zijn voor mensen die het minder hadden dan zij. Samen zouden ze veel moeten leren over wat dat betekende.

Op de dag van hun vertrek sloeg Putnam zijn armen stevig om hen heen en hield hen lang vast. Voorzichtig zette hij Theo in haar autozitje en maakte de riemen vast. Ze zag er gezond uit, was wat molliger en had een mooi bruin kleurtje. In die korte tijd leek ze een stuk gegroeid. Ze was nog alerter en bekeek de wereld om haar heen aandachtig.

'Ik schrijf je,' beloofde hij Isabelle, en hij kuste haar ten afscheid. Marcel zou hen naar de luchthaven brengen.

Ze zag Putnam het huis in verdwijnen en had weer me-

delijden met hem, zelfs meer dan anders. Ze haalde zijn levensbloed bij hem weg, en alle vreugde die hij ooit gehad had. Daar snakte hij naar en het was binnen handbereik. Wat ontzettend jammer dat hij niet de emotionele kracht had om het geluk vast te grijpen en vast te houden. Dit was wat hij het liefst wilde in het leven en het was tussen zijn vingers door geglipt. Hij was weer alleen.

*D*ie maand samen in Normandië werd een jaarlijkse traditie. De galerie waar Isabelle werkte ging in augustus dicht, dus dat kwam haar goed uit. Bovendien vond ze het niet prettig om dan in Newport te zijn, omdat haar vader het in augustus altijd druk had met de Vanderbilts.

Putnam werd meer en meer hun weldoener en vangnet, zelfs al was hij niet in staat om aan hun dagelijks leven deel te nemen. Hij vond het heerlijk als Isabelle over haar werk vertelde, en dat ze regelmatig promotie maakte. Binnen een paar jaar had ze een aantal belangrijke klanten onder haar hoede en daar verdiende ze ook naar. Ze was nog heel jong, maar had al een prima inkomen.

Putnam genoot ervan om Theo te zien opgroeien en hij stopte haar vol met informatie waar ze eigenlijk te jong voor was. Toch leek het alsof ze begreep wat hij haar vertelde, want het was een slim meisje. Wanneer ze bij hem was, was hij een toegewijde vader. De rest van het jaar was hij vriendelijk aanwezig op de achtergrond en onderhield hij met brieven en telefoongesprekken het contact. Zelfs toen ze heel jong was, twijfelde Theo er niet aan dat haar vader van haar hield.

Isabelle hield financieel nog steeds de boot af, maar Putnam hielp haar waar hij kon. Hij had een aantal schilderijen van haar gekocht bij de galerie, want hij wist dat ze blij zou zijn met de commissie. Op haar werk en bij haar kennissen noemde ze hem nu haar ex-man. Zijn achternaam gebruikte ze nooit en niemand vroeg daar ook naar. In de kunstwereld stond hij bekend als een belangrijke verzamelaar en bij de galerie vonden ze het geweldig wanneer hij hun schilderijen kocht.

Buiten het werk richtte Isabelle zich volledig op haar dochtertje en zelfs haar vader moest toegeven dat het prima ging. Ze was een uitstekende moeder, al was ze heel jong. Maeve was nog steeds bij hen en Isabelle kon altijd op haar rekenen. Theo was dol op haar, vooral op de verhalen die ze altijd vertelde. Op haar beurt hield Maeve bijna net zoveel van haar als van haar eigen kinderen.

Isabelle had wel eens aangeboden om met de kerst naar Normandië te komen, maar Putnam had een intense hekel aan de feestdagen. Het was voor hem voldoende om hen alleen in augustus te zien. Daarom vierde ze Thanksgiving en Kerstmis altijd met haar vader in Newport. Hij was gek op zijn enige kleinkind. Dan nam hij haar mee voor een rondje door de parktuin en een bezoekje aan de paarden. Hij praatte honderduit over het landgoed en vond bij Theo een gewillig oor. Net als haar moeder in haar jeugd was ze door zijn verhalen gefascineerd. En net als haar moeder dacht ze niet na over hun positie op het landgoed, vooral niet omdat haar vaders bezit in Frankrijk nog groter was en zijn chateau indrukwekkender. Ook zijn kunstcollectie evenaarde die van de Vanderbilts. Dankzij Putnam kon Theo bogen op een voorname afkomst die niet onderdeel was van die van de Vanderbilts, al realiseerde ze zich dat natuurlijk niet op die leeftijd.

Dat wat Isabelle en Putnam samen hadden, was misschien

ongebruikelijk, maar het werkte uitstekend. Het enige waarover haar vader zich soms zorgen maakte, was dat Isabelles leven bestond uit plichten en verantwoordelijkheden. Voor zover hij wist, was er sinds Theo's geboorte geen man in haar leven geweest. Op een afstandelijke, surrealistische manier was ze nog steeds verliefd op Putnam. Hij hield haar regelmatig voor dat ze best een beetje plezier mocht hebben in haar leven, en dan antwoordde ze altijd dat ze niet meer nodig had dan Theo en hun maand met Putnam in Normandië.

'Ik ben dol op mijn werk,' wierp Isabelle tegen. Ze deed geen enkele moeite om iemand te ontmoeten. Ze ging niet naar feestjes in New York en wees uitnodigingen voor etentjes met collega's steevast af. Onbewust was ze net zo teruggetrokken geworden als Putnam, terwijl haar jeugd en haar omstandigheden anders deden vermoeden. Ze wist wel dat haar vader hoopte dat ze op een dag een gelukkig huwelijk zou sluiten. Hij vond het niet gezond dat een meisje van haar leeftijd zo leefde.

'Jij deed toch precies hetzelfde toen we naar Newport verhuisden, papa,' hielp ze hem herinneren.

'Dat was anders. Ik was bijna veertig en had een gelukkig huwelijk achter de rug. En af en toe ging ik wel uit met vrouwen. Ik zorgde er gewoon voor dat jij daar niets van merkte.'

Ze wist dat hij een 'nauwe vriendschap' had gehad met de hoofd van de huishouding, een lieve Engelse, in Isabelles tienerjaren. Maar de vrouw was uiteindelijk teruggegaan naar Engeland en was met een ander getrouwd. Haar vader had nooit willen hertrouwen en dat stootte de meeste vrouwen na een tijdje af.

Isabelle was veel te jong om de romantische liefde al op te geven, maar het was moeilijk om de hartstocht die ze met Putnam gedeeld had en de diepe affectie die ze nog steeds voor hem voelde, te evenaren. Toch had ook hij haar gewaar-

schuwd om niet zo'n zonderling te worden als hij, al was hij er in tegenstelling tot haar vader van overtuigd dat ze uiteindelijk de juiste man zou ontmoeten.

Af en toe maakte Putnam zich wel zorgen dat een nieuwe man misschien niet zou willen dat ze elk jaar een maand met hem op het chateau doorbracht. Daarom drong hij niet te veel aan. Hij hoopte dat Theo tegen die tijd oud genoeg zou zijn om alleen naar hem toe te komen. Voor Isabelle had hij niet langer bezitterige gevoelens, maar hij wilde niet zijn dochter verliezen aan een andere man die zijn plek zou innemen. Keer op keer had hij dat tegen Isabelle gezegd. Gelukkig begreep ze dat volkomen, en ze had hem beloofd dat hij Theo nooit kwijt zou raken, wat er ook gebeurde.

Ze deed alles om de band tussen vader en dochter te verstevigen. Hun appartement stond vol foto's die ze van hem genomen had als ze in Normandië op bezoek waren en Isabelle praatte voortdurend over hem met Theo. Ze las zijn brieven voor en als Theo haar vader wilde spreken, belde ze hem op, soms ook midden in de nacht. Hij had grote moeite met telefoongesprekken, maar van zijn gesprekken met Theo genoot hij altijd.

Af en toe spraken ze Marcel, wanneer Putnam aan het varen was of een wandeling op het landgoed maakte. Ook hij was altijd blij om van ze te horen, want inmiddels was hij erg gesteld geraakt op Theo, en ook op Isabelle. Marcel had gemerkt dat Putnam haar als zijn familie beschouwde en dat ze een grote rol speelde in zijn leven. Ze had hem geen groter geschenk kunnen geven dan Theo. Isabelle stelde zijn werkgever nooit teleur en ze loog nooit, en ze behandelden elkaar met enorm veel respect. In Marcels ogen voldeed ze aan alle verwachtingen.

Toen Theo vier was, ging ze in september voor het eerst naar school. Ze belde haar vader meteen om hem te vertellen

wat ze allemaal beleefd had en dat ze al twee beste vriendinnen had.

Ook met Isabelle ging het goed. Ze had het druk. Ze zat nu in het bestuur van een grote liefdadigheidsorganisatie en zette zich vrijwillig in voor het binnenhalen van fondsen voor een nieuwe vleugel van het universiteitsziekenhuis in New York, bestemd voor onderzoek en behandeling van borstkanker. Het galabal dat ze daarvoor organiseerden zou een van de hoogtepunten op de sociale kalender zijn van New York, met een belangrijke kunstveiling onder leiding van een veilingmeester van Christie's. Haar galerie had een kleine tekening van Renoir gedoneerd, die waarschijnlijk veel geld zou opbrengen. Er deden veel galleries uit het hele land mee en het was haar taak om de stands toe te wijzen en de tentoonstellingsruimte in te delen. Ze hadden een indrukwekkende collectie van belangrijke en minder belangrijke stukken van bekende kunstenaars uit binnen- en buitenland bij elkaar weten te brengen, die geveild zouden worden. Daarmee hoopten ze op een opbrengst van ten minste vijf miljoen dollar. Een weldoener had aangeboden om het bedrag vervolgens te verdubbelen. Ook Putnam droeg zijn steentje bij. Hij had uit naam van Theo een aanzienlijk bedrag gedoneerd om de initiële kosten te helpen dekken en Isabelle was hem daar zeer dankbaar voor.

Natuurlijk ging alles niet zonder slag of stoot. De bekende galleries wilden de beste plek voor hun stand, en ook de kleinere galleries wilden hun stukken zo voordelig mogelijk etaleren. Ze had al diverse geschillen moeten oplossen tussen concurrerende galleries. De andere leden van het comité zetten zich in voor het officiële diner dat aan de veiling voorafging, en er was een beroemde band ingehuurd, zodat de mensen later op de avond konden dansen. Er waren toegangskaarten in diverse prijsklassen. De 'platina' gasten betaalden

tienduizend dollar per persoon en honderdduizend voor een hele tafel. Er was één tafel voor 'diamanten' gasten, die elk vijftientigduizend betaalden. Uiteraard stond die naast de dansvloer en zaten de gasten op de beste plek voor de veiling. Het evenement vond plaats in het Lincoln Center.

Isabelles hoofd liep om van alles wat ze nog moest regelen voor de volgende dag. Ze had een eenvoudige zwarte avondjurk gekocht bij Bergdorf, die ze in de toekomst ook zou kunnen dragen als de galerie iets organiseerde. Met haar hoofd was ze echter bij veel belangrijkere zaken dan haar kleding. De galeries wilden allemaal maximaal de aandacht trekken, maar zodra de veiling afgelopen was, moesten de stands afgebroken worden om plaats te maken voor het dansen. De avond zou vast magisch zijn en zij was een van de tovenaars die moest zorgen dat die belofte ook werkelijk uitkwam. Dat leverde veel spanning op, en Isabelle hoopte dat het ook veel geld voor het ziekenhuis zou opbrengen.

Het was drie uur en ze had net besloten om snel een broodje te eten, toen ze een oproep op de walkietalkie kreeg of ze met een kunsthandelaar wilde komen praten om een geschil te beslechten over de plaatsing van zijn stand.

'Wat kan ik voor u doen?' vroeg ze vriendelijk aan een opvallend knappe man in een blauw overhemd en jeans, die met twee vrouwen van het comité stond te redetwisten. De dames waren wanhopig omdat hij de stand ronduit weigerde die hem was toegewezen.

'Dat kan me geen bal schelen,' zei hij. 'Ik heb de grootste klanten in Californië, en er komen twintig kopers overgevlogen uit Las Vegas die twee platina tafels vullen. Zij zullen het volstrekt onacceptabel vinden als ik ergens weggemoffeld word achter een of andere galerie uit de rimboe van Iowa. Ik ga hier dus absoluut geen modderfiguur slaan tegenover mijn klanten,' schreeuwde hij bijna.

Dit was niet iemand die je zomaar aan de kant kon schuiven en een van de vrouwen was bijna in tranen, zag Isabelle. 'Het gaat er hier om dat we geld inzamelen voor de nieuwe vleugel van het ziekenhuis,' hielp ze hem vriendelijk herinneren. Ze keek naar zijn naamkaartje en zag op de lijst dat hij een handelaar in hedendaagse kunst was uit Newport Beach in Californië. Zijn naam zei haar niets, maar ze was niet zo bekend met de hedendaagse-kunstscene en kende alleen de meest spraakmakende handelaars in New York. 'Niemand doet moeilijk over zijn plekje, omdat het om een goed doel gaat.'

Hij liet zijn blik over haar gaan en probeerde in te schatten of ze belangrijk genoeg was om de strijd mee aan te gaan. Haar uiterlijk en kalme uitstraling vertelden hem dat dat zo was, en zijn interesse werd zeker ook gewekt door haar schoonheid. De twee vrouwen met wie hij had staan bakkeleien waren aanzienlijk ouder.

'In eerste instantie gaat het niet om het winnen van nieuwe klanten,' zei ze, al wisten ze beiden dat dat niet helemaal waar was. De stands, die nu opgebouwd werden door een hele stoet timmermannen en elektriciens, zouden de aandacht trekken van verzamelaars en potentiële kopers uit het hele land, al waren lang niet alle stukken representatief, aangezien de handelaars meestal niet hun allerbeste kunstwerken doneerden. Het was leuk geweest om de galeries ertoe over te halen mee te doen en Isabelle was er maanden mee bezig geweest, tot volle tevredenheid van haar werkgevers, die haar net als haar collega's zeer waardeerden.

'Ik kies gewoon een geschikte stand uit op de eerste rij, hoor, tenzij u me een passend alternatief biedt,' zei hij dreigend. Hij keek naar haar naamkaartje. 'En wat doet u hier?'

Zijn kwaad fonkelende ogen maken hem nog knapper, dacht Isabelle, al is het wel een heel onaangename kerel.

‘Ik zit in het comité dat verantwoordelijk is voor de stands,’ zei ze kalm. Het had weken gekost om de stands zo goed mogelijk in te delen en ze waren erop voorbereid geweest dat niet iedereen tevreden zou zijn. Plotseling kreeg ze een ingeving. Het liefst wilden ze de galeries die een bepaalde kunststroming vertegenwoordigden bij elkaar zetten: hedendaagse kunst, moderne kunst of achttiende-eeuwse kunst bijvoorbeeld, zodat de kopers niet hoefden te zoeken. Ze had een kaart met de verschillende stands. ‘Vanmorgen heeft er een galerie uit Chicago afgezegd vanwege een sterfgeval in de familie van de eigenaar. We hebben de kunstwerken die ze doneren al ontvangen en zullen die bij een andere galerie onderbrengen. Hun plek is nu dus vrij. Laten we eens even kijken of die u bevalt, meneer... Stone.’

‘Collin,’ zei hij iets vriendelijker. ‘Dank u wel, mevrouw McAvoy.’

‘Isabelle,’ zei ze, en ze leidde hem naar de stand die ze bedoelde. De twee vrouwen keken haar dankbaar na. ‘Deze plek is ook niet ideaal,’ gaf ze toe, ‘maar misschien vind je de nieuwe stand beter.’

Het evenement was opgezet als een soort kortdurende kunstbeurs, met diverse gangpaden en lange rijen stands. Er zouden driehonderd kunstwerken geveild worden, net als bij een echte kunstveiling, en Christie’s had zo veel mogelijk medewerkers beschikbaar gesteld.

‘Het spijt me erg dat je niet tevreden bent.’ Dat meende ze niet echt, ze wilde gewoon een succesvolle avond, linksom of rechtsom. En hij wilde een goede indruk maken op zijn klanten.

‘Zoals ik al zei komen er een paar belangrijke klanten over uit Las Vegas. Ik wil niet in een achterafhoek gestouwd worden, waar ik eerst stond.’

‘Dat begrijp ik helemaal,’ zei ze gladjes.

Ze waren aangekomen bij de enige andere plek die ze hem kon aanbieden. Bedenkkelijk keek hij haar aan. 'En dit is echt het enige wat je hebt?'

'Ik ben bang van wel, ja. De stand staat wel op een centrale plek.' Hij stond in het midden van de ruimte op een kruispunt van twee gangpaden.

'Ik heb een aantal echt grote stukken waar deze plek wel geschikt voor is.' Plotseling brak er een glimlach door op zijn gezicht. 'Dank je wel dat ik me nu niet hoeft te schamen tegenover mijn klanten. Over een paar maanden open ik een galerie in L.A. en daarna een in Las Vegas, en ik wil dat mijn klanten daarnaar uitkijken. Dit jaar staan we ook op twee toonaangevende kunstbeurzen.'

Ze wist hoeveel administratieve rompslomp daarmee gemeoid was en het was duidelijk dat dit ook belangrijk voor hem was. Hier kon hij zijn werk laten zien. Hij was hier niet alleen om het ziekenhuis te helpen.

'Wij zijn een veelbelovende jonge galerie,' zei hij enthousiast, 'en ik hoop dat je veel van ons zult horen in de toekomst.'

'Dat zal vast wel,' zei ze beleefd.

'Zullen we straks wat gaan drinken? Je hebt me net een enorm plezier gedaan, Isabelle.'

'Ik ben blij dat ik je heb kunnen helpen. We hadden gewoon geluk dat ze hebben afgezegd.' Nou ja, dacht ze bij zichzelf, als je een sterfgeval in de familie geluk kunt noemen. 'Vanavond ben ik hier nog wel tot na twaalven, hoor, misschien wel tot twee of drie uur. Ik heb geen tijd voor een drankje totdat dit voorbij is.' Ze had helemaal geen zin om met hem een borrel te gaan drinken. Hij was ongelooflijk knap, net een filmster, maar hij leek haar koppig en arrogant, een moeilijke kerel.

'En wie ben jij in het echte leven, als je niet met dit evenement bezig bent?'

Ze moest lachen om de manier waarop hij het zei. 'Ik ben compagnon bij Acker Johnson.' Het was een prestigieuze galerie en ze wist donders goed dat dat altijd indruk maakte. En het was prettig om nu na vier jaar te kunnen zeggen dat ze compagnon was. Dat klonk chic.

'Het echte werk dus,' erkende hij. 'Ben je niet een beetje jong om al compagnon te zijn?'

'Ik ben ouder dan ik eruitzie.' Ze was vijftientig en inderdaad de jongste compagnon bij de galerie. Die positie had ze zo jong al verworven door toegewijd te werken en lange uren te maken.

Zo oud is ze vast niet, dacht hij, met haar lange blonde haar dat los hing op haar rug en de jeans en het sweatshirt dat ze droeg. Ze was een heel aantrekkelijke jonge meid.

'Collin Stone,' stelde hij zich voor, en hij schudde haar de hand. Hij wilde dat ze zijn naam zou onthouden. 'Dit is geen kinderachtige opzet, zeg.'

'Allemaal voor het goede doel,' zei ze bescheiden.

'Ben je hier ook persoonlijk bij betrokken?' vroeg hij vrijpostig, want hij was nieuwsgierig naar haar.

'Mijn moeder stierf aan borstkanker toen ik drie was. Ik heb haar eigenlijk nooit gekend. Dat was lang geleden, en sindsdien is er natuurlijk veel verbeterd aan de behandelingen, maar ik wil niet dat andere kleine meisjes hun moeder verliezen. Ze was pas drieëndertig toen ze stierf.'

'Mijn moeder had het ook, vijf jaar geleden, maar zij kwam er weer bovenop. Dus je hebt gelijk, de behandelingen zijn inderdaad beter nu, effectiever. Nogmaals dank dat je me een andere stand gegeven hebt.'

'Tot je dienst. Tot morgenavond.' Niet dat ze hem dan zou zien. Het zou een gekkenhuis zijn. Waarschijnlijk zou ze alleen haar collega's zien, en de klanten van haar eigen galerie aan de twee tafels waarvoor ze hadden betaald, ook

de duurste, net als die van Collin Stone.

‘Veel succes.’ Hij wierp haar een glimlach toe.

‘Dank je dat we ook werken van jou mogen veilen.’ Ze zwaaide en liep weg, onderwijl een oproep op haar walkie-talkie beantwoordend. Een van de twee vrouwen vroeg haar hoe het was afgelopen met hem. ‘Goed hoor. Hij is helemaal blij. Ik heb hem die stand gegeven die net vrijkwam.’

‘Godzijdank hebben we jou. Hij ziet er verrukkelijk uit, maar wat een vreselijke vent, zeg.’

‘Ach, hij verbeeldt zich gewoon van alles en hij wil goed voor de dag komen bij zijn klanten. Die komen speciaal uit L.A. en Las Vegas gevlogen. Het wordt morgen een bont gezelschap.’

Het lukte haar om even te pauzeren rond etenstijd en ze nam een taxi naar de galerie om te kijken of er berichten waren die ze moest afhandelen. Op haar bureau stond een vaas met twintig langstelige rozen. Die waren vast van Putnam om haar succes te wensen. Hij was altijd zo behulpzaam en trots op wat ze deed.

Ze opende het kaartje in de verwachting zijn naam te zien. Er stond: BEDANKT DAT JE ME GEHOLPEN HEBT. JE BENT EEN ENGEL. VEEL SUCCES! COLLIN STONE. Wat een aardig gebaar, dacht ze, al vond ze dat de twee vrouwen die zijn getier hadden moeten aanhoren het meer verdienden dan zij. Ze maakte een paar aantekeningen, belde twee van haar beste klanten die net in de stad waren aangekomen, graaide een bekertje yoghurt en een stuk fruit uit de koelkast in de kleine keuken en haastte zich terug naar het Lincoln Center. Daar bleef ze de hele avond om te helpen en toe te zien op het opbouwen van de stands.

Zoals ze al verwacht had, was ze pas om twee uur 's nachts thuis. Maeve sliep bij Theo op de kamer en lag zacht te snurken. Ze gaf Theo een kus, stopte haar in en liep op haar te-

nen naar haar eigen kamer in het prettige appartement dat Putnam nu vier jaar geleden voor hen gekocht had. Het was niet heel bijzonder, maar ze voelde er zich op haar gemak en had het met accessoires gezellig gemaakt. Ze kleepte zich uit en dook haar bed in, waar ze onmiddellijk in slaap viel.

De volgende dag was het inderdaad een gekkenhuis, maar als je naging hoeveel er opgebouwd en weer afgebroken moest worden, ging het best goed. Ze heette met haar collega's de gasten welkom; de vrouwen waren uitgedost in schitterende avondjurken en droegen veel sieraden. Alle societyfiguren in New York waren er en ook de crème de la crème van de kunstwereld. Isabelle was een elegante verschijning in haar eenvoudige zwarte jurk met het parelsnoer dat ze van Putnam had gekregen bij de geboorte van Theo. Die ochtend had hij haar gebeld om haar succes te wensen, omdat hij wel wist dat ze het daarna te druk zou hebben. Hij liet haar beloven dat ze naderhand alle krantenknipsels aan hem zou opsturen. Ook had hij haar toestemming gegeven om een schilderij voor hem te kopen als ze iets geschikts zag, met een maximum van vijftwintigduizend dollar, omdat het om een goed doel ging. Daar was ze erg blij mee, en ze had haar oog al op een paar werken laten vallen die zijn smaak waren, geschilderd door zijn favoriete kunstenaars.

Het evenement werd ook gesponsord en ze hadden al grote bedragen ontvangen van mensen die niet in de gelegenheid waren om erbij te zijn. Ze wist zeker dat ze hun doel zouden bereiken en waarschijnlijk zou de opbrengst zelfs groter zijn. Ze groette een paar bekenden en hielp deelnemers hun stand te vinden. De meeste mensen kende ze niet, het waren klanten van andere galeries en leden van de beau monde die ze nooit had ontmoet. Collin liep langs en toen hij haar zag hield hij in.

'Dank je voor de prachtige rozen. Die verdien ik helemaal niet.'

'Zeker wel. Ik zou het leuk vinden om je mee uit eten te nemen. Over twee dagen vlieg ik terug naar L.A. Schikt morgenavond je?'

'Dan zal ik wel helemaal kapot zijn. Ik ben hier de afgelopen week elke avond geweest. Misschien de volgende keer.' Ze wilde hem niet aanmoedigen. Hij was best knap, maar ook opdringerig en arrogant.

'Zo vaak kom ik niet naar New York, hoor,' zei hij quasi onschuldig. Hij realiseerde zich wel dat hij nu geen scène kon maken, al was hij wel een man die altijd zijn zin doordreef. 'Nee' kwam niet in zijn woordenboek voor. 'Dan bel ik je morgen om te vragen hoe je je voelt.'

Ze vond hem er flitsend uitzien in zijn smoking, die hem als gegoten zat. Hoe zou Putnam eruitzien in avondkleding, vroeg ze zich af. Vast heel aristocratisch en aantrekkelijk. Bij Collin kon je meteen zien dat hij uit Los Angeles kwam. Goedgekleed, perfect verzorgd en keurig gekapt. Hij had glanzend donker haar en donkere ogen. Ze schatte dat hij midden dertig was of iets ouder. Hij stond net iets te dicht bij haar, alsof ze al een intieme relatie hadden. Isabelle had al vijf jaar geen date gehad, en vóór Putnam studeerde ze en was ze uitgegaan met jongens van haar eigen leeftijd. Ze was er nog niet aan toe en bovendien had ze geen belangstelling voor Collin. Ze genoot van deze sprookjesachtige avond en het kijken naar de mensen. Ze hoefde helemaal geen kunsthandaelaar uit L.A., hoe charmant hij ook was. Hij was veel te nadrukkelijk aanwezig en ze had het gevoel dat ze niet tegen hem op kon. Waarschijnlijk ging hij vaak met vrouwen uit, misschien wel met filmsterren. Zij was maar compagnon bij een galerie. Als ze al uitging, was dat om een pizza te eten met haar dochtertje. Ze wist zeker dat Collin haar en haar

gewone leven gruwelijk saai zou vinden.

De veiling begon en ze zag hem bij zijn gasten zitten aan een van zijn tafels. Ze leken allemaal op elkaar, gladjes en succesvol. De vrouwen hadden een prachtig figuur en leken wel gegoten in hun strakke glitterjurken, met ingewikkelde kapsels en veel opzichtige sieraden. De mannen waren ouder en zagen er vermogend uit. Ook zij hadden die typische uitstraling van mensen uit L.A. Heel anders dan de New Yorkers. De mensen aan zijn tweede tafel zagen er nog schreeuweriger uit. Die komen vast uit Las Vegas, dacht ze.

De veiling begon en ze bood op een schilderij voor Putnam. Ze kreeg het voor achttienduizend dollar en liet het op naam zetten van Putnam Armstrong. Het hoogtepunt van de avond was een schilderij dat vijfhonderdduizend dollar opbracht en dat gedoneerd was door een galerie in Palm Beach. De herkomst van het doek was uitstekend gedocumenteerd, want de galerie had het gekocht van een verzamelaar van aanzien. De opbrengst van de veiling bedroeg uiteindelijk zeven miljoen dollar en de avond was een enorm succes. Het was Isabelle opgevallen dat slechts één van de werken die Collins galerie had gedoneerd verkocht was, voor tienduizend dollar. Het was geschilderd door een onbekende kunstenaar en Collin leek er blij mee.

De band begon te spelen en meteen vroeg hij haar ten dans. Ze wilde niet onbeleefd zijn en liep met hem de dansvloer op. Bedreven zwierde hij met haar in het rond, haar feliciterend met de succesvolle avond.

‘We hebben het met z’n allen gedaan,’ zei ze bescheiden. ‘Ik was maar een klein radertje, hoor.’

‘Niet te bescheiden,’ zei hij, en hij keek naar haar alsof ze elkaar al jaren kenden. ‘Loopt er hier ook een echtgenoot rond?’

Ze schudde haar hoofd. Meteen speet het haar dat ze niet

bevestigend had geantwoord. Er was iets aan Collin Stone wat haar nerveus maakte. Hij was zo krachtdadig en direct en hij was niet bang om zijn doel na te jagen, het tegenovergestelde van Putnam. Dat was een echte heer, en heel subtiel, en dat was Collin helemaal niet. Toch kon ze niet ontkennen dat hij erg charmant was, als een betoverende geur, en hij was werkelijk heel knap en aantrekkelijk.

‘Ik ben gescheiden,’ loog ze, zoals ze tegen iedereen deed, om Theo.

Dat verbaasde hem. ‘Dan moet je wel heel jong zijn geweest toen je trouwde.’

‘Ik was twintig. In mijn derde studiejaar ging ik naar Frankrijk. Mijn ex woont daar. Ik heb een dochter van vier.’

Dat verbaasde hem nog meer. Ze zag er niet oud genoeg uit om al zoveel te hebben meegemaakt.

‘Dan heb je geluk gehad. Ik ben al jaren op zoek naar de juiste vrouw en dat lukt maar niet. Ik ben vijfendertig. Ik wil een vrouw en kinderen. Misschien leg ik de lat wel te hoog, hoor, maar ik wil de perfecte moeder voor mijn kinderen vinden. Misschien ben jij dat wel,’ zei hij, en hij glimlachte gladjes.

Ze had geen idee hoe ze daarop moest reageren en vond hem erg brutaal. Hij drong zich veel te veel op, zelfs al was het maar een grapje. Maar hij keek alsof hij het meende.

‘Ik pik de juiste mensen er zo uit. Jij bent heel speciaal, Isabelle. Dat wist ik meteen.’

Hij wilde haar het hoofd op hol brengen, terwijl zij juist probeerde met beide benen op de grond te blijven staan. ‘Hoe weet je nou dat ik geen seriemoordenaar ben?’ zei ze plagerig.

‘Je ziet er niet uit alsof je sterk genoeg bent om een bijl op te tillen, laat staan ermee te zwaaien. Je zult me met een heel klein pistool moeten neerschieten, in mootjes hakken lukt niet. En je bent geen weduwe, dus je hebt duidelijk je ex-man niet vermoord.’

‘Nee, dat is waar. We hebben een goede band, voor mijn dochter.’

‘Dat bedoel ik maar. Je bent een bijzondere vrouw en heel aardig.’

Het klonk oprecht en ze was een beetje van slag toen hij haar naar haar tafel terugbracht en weer naar zijn gasten ging. Twee van hen hadden erg dure schilderijen gekocht en Collin had tweehonderdduizend dollar betaald voor de tafels, dus hij zou wel goed verdienen.

Bij het organisatiecomité hadden ze geweten dat er schilderijen bij zaten die weliswaar verkocht waren, maar die nooit betaald of opgehaald zouden worden. Daar was gewoon voor de show op geboden. Gelukkig was bijna elke transactie echt, en de bidders hadden zich meteen na de veiling gemeld met hun creditcard. Veel van hun uitgaven waren aftrekbaar van de belasting.

Gelukkig hoefde Isabelle zich niet bezig te houden met de ontmanteling van de zaal en kon ze op een redelijke tijd naar huis. Ze was uitgeput, maar ook dolblij met het resultaat.

De volgende ochtend was ze al vroeg op kantoor om de zaken af te handelen die waren blijven liggen toen Collin belde om haar aan zijn uitnodiging te herinneren. ‘La Grenouille. Is acht uur oké?’ zei hij, in een poging haar te verleiden met een van de beste restaurants in New York.

‘Het kan echt niet. Mijn oppas is doodmoe en ik heb haar beloofd dat ze vanavond niet hoeft te werken.’

‘Tets van de afhaalchinese dan? Ik wil je dochter leren kennen.’

Kennelijk was hij bereid alles in de strijd te gooien. Ze wist dat Putnam dat nooit zou hebben gedaan, maar Collin liet zich door niets weerhouden. Hij had iets heel vrijpostigs. Dat vond ze aan de ene kant beangstigend en aan de andere kant trok het haar ook aan. In ieder geval maakte hij

het haar moeilijk om nee te zeggen. Hij drong zo aan dat ze uiteindelijk toegaf en hem uitnodigde voor het eten. Ze zou zelf koken.

‘Dat is nou net niet de bedoeling. Ik wil je verwennen, Isabelle. Ik weet hoe hard je gewerkt hebt de laatste tijd.’

‘Prima. Breng dan maar pizza mee. Dan ben je meteen Theo’s beste vriend.’

‘Dat klinkt beter,’ zei hij verheugd.

Collin verscheen in een donker maatpak dat er Italiaans uitzag en een wit overhemd zonder das. Snel trok hij zijn jasje uit en rolde zijn mouwen op. Hij had twee pizzadozen bij zich en een pakket. Daar kwam een blik kaviaar op ijs uit tevoorschijn met alles wat daarbij hoorde, een fles champagne en een ijstaart in de vorm van een clown voor Theo. Opgewonden klapte ze in haar handen en zeer tegen haar gewoonte glimlachte ze breeduit naar hem, nadat ze hen aan elkaar had voorgesteld. Isabelle vond het wel een beetje spannend dat hij nu zo midden in hun privéleven terecht was gekomen en Theo ontmoette, maar hij kletste ontspannen met haar, alsof hij gewend was aan kinderen. Terwijl Isabelle de tafel dekte en het eten klaarzette, las hij haar een verhaaltje voor. Theo genoot van de aandacht die ze kreeg.

Tijdens het eten spraken ze over koetjes en kalfjes, en hij ging niet weg toen ze Theo in bed stopte. Op de bank gezeten dronken ze van de champagne en spraken over de enthousiaste media-aandacht die het evenement had gekregen.

‘Je was fantastisch gisteravond,’ zei hij glimlachend.

Ze vond hem nu veel rustiger. Kennelijk had hij privé minder de behoefte zich te manifesteren dan wanneer hij optrad als kunsthandelaar en zijn klanten probeerde te imponeren.

‘Hoe ben jij in de kunstwereld terechtgekomen?’

‘Ik ben ermee opgegroeid. Mijn vader was vroeger conservator bij het Museum of Fine Arts in Boston.’

‘En ben je daar opgegroeid?’

‘Tot mijn vijfde woonden we in Boston. Toen verhuisden we naar Newport in Rhode Island. Daar woonde ik tot mijn afstuderen. Daarna verhuisde ik hiernaartoe om een baan te zoeken.’

‘Doe maar deftig,’ zei hij over Newport.

Ze wilde hem niet de verkeerde indruk geven en haar appartement was tenslotte ook niet protserig of luxueus. ‘Niet zo deftig als het klinkt, hoor,’ zei ze wat terughoudend. Ze vond niet dat het landgoed van de Vanderbilts of haar vaders baan hem iets aanging. Collin was er erg bedreven in om privéterrein te betreden en op onderzoek uit te gaan. Het leek wel alsof hij zelf geen geheimen kende, zo open was hij. ‘En jij?’ vroeg ze om de aandacht af te leiden. ‘Hoe ben jij er zo bij gekomen om hedendaagse kunst te gaan verkopen?’

‘Daar zit tegenwoordig het grote geld. Voor sommige mensen tenminste. En daar wil ik ook een graantje van meepikken.’ Hij was heel ambitieus en stak dat ook niet onder stoelen of banken. ‘Mijn vader heeft enorm veel geld verdiend met onroerend goed en op de beurs. Hij was heel slim, en toen verloor hij alles met een reeks slechte investeringen. Dat was uiteindelijk dus toch niet zo slim. Een tijdlang hadden mijn moeder en ik alles wat ons hartje begeerde, maar op een dag was het bingo en was het voorbij. We hadden niets meer. Dat betekende het einde van hun huwelijk en mijn moeder scheidde van hem. Ik wil het goede leven weer, in de kunstwereld, en dat lukt me als ik aan de juiste mensen verkoop. Ik wil niet worden zoals mijn vader, die op het laatst in een armetierig motel woonde en verzekeringen verkocht, en uiteindelijk chauffeur van luxewagens werd. Hij stierf zonder een cent. Ik schat dat ik zo’n tien, vijftien jaar heb om mijn slag te slaan en dat ben ik vast van plan.’

Daar twijfelde ze geen seconde aan. Hij was een gedreven

man die vastberaden zijn doelen nastreefde. Een geboren winnaar die erop gebrand was fortuin te maken.

‘Best moeilijk om dat in de kunstwereld voor elkaar te krijgen, vooral met hedendaagse kunst. Je kunt niet altijd voorspellen of iets een goede investering zal blijken te zijn,’ zei ze bedachtzaam.

‘Dat weet ik wel, maar je zou er versted van staan wat sommige mensen bereid zijn te betalen voor nieuw werk, en ik krijg als handelaar 50 procent van elke verkoop. Met wat ik doe kun je echt heel veel geld verdienen, vooral in L.A. Er wordt daar enorm veel kunst verhandeld, en ik ben net begonnen met het ontdekken van de markt in Vegas. Mijn klanten zijn misschien niet zo fijnzinnig en deftig als die van jou, Isabelle, maar hun geld ruikt net zo lekker.’

Hij wond geen doekjes om wat hij wilde, en dat kende ze helemaal niet. Het fascineerde haar op een bepaalde manier. Hij werkte zo hard om maatschappelijk succesvol te zijn, daar kon je alleen maar bewondering voor hebben. Zo ambitieus was zij nooit geweest. Ze vond het prima om rustig aan haar carrière te werken. Zij keek naar de toekomst en wilde een respectabele carrière. Het snelle geld interesseerde haar niet.

‘Wat wil jij doen als je groot bent?’

Ze moest lachen. ‘Kunstadviseur in oude meesters en de impressionisten. Daar heb ik het meeste verstand van. Ik wil mensen helpen een belangwekkende kunstcollectie samen te stellen. Daar haal ik bevrediging uit. Het is net als het tot stand brengen van een huwelijk.’

‘Ik ben niet zo geduldig als jij, en zoveel weet ik ook niet,’ zei hij eerlijk.

Dat vond ze leuk aan hem: hij verborg niets. Eigenlijk genoot ze best van zijn gezelschap en dat had ze niet verwacht.

‘Met een vrouw als jij aan mijn zijde zou ik bergen kunnen verzetten,’ zei hij dromerig.

‘Ik heb zo’n gevoel dat je dat heel goed in je eentje kunt.’ Ze dronk haar glas leeg en hij vulde het weer. Ze was een beetje aangeschoten. Dat vond ze onplezierig als ze alleen was met Theo, maar die was nu vast in slaap en Isabelle zou zelf ook zo gaan slapen, nadat Collin was vertrokken, dus wat ze nu deden leek niet zo riskant. Voor deze ene keer.

‘Mijn leven heeft geen betekenis zonder een vrouw en kinderen,’ zei hij zacht. Hij keek haar verlangend aan. ‘Succes is ook niet alles. Die andere dingen, die geven het leven inhoud.’

Dat wist zij ook, maar voor haar was dat een harde les geweest.

‘Ik moet gewoon de ware vinden. En Isabelle, ik denk echt dat jij dat bent. Dat wist ik al vanaf het moment dat ik je zag.’

Wat hij zei was wel erg voorbarig en het bracht haar in verlegenheid. Toch had de champagne ervoor gezorgd dat ze niet zo onder de indruk was, ook niet toen hij haar even later kuste. Hij probeerde haar op de bank te trekken, maar ze hield hem tegen.

‘Mijn dochter slaapt hiernaast,’ hielp ze hem streng herinneren.

‘En als dat niet zo was,’ fluisterde hij. ‘Zou dat verschil maken?’

Ze wist niet wat ze moest zeggen. Na Putnam was er geen andere man geweest en het was drie jaar geleden dat Putnam en zij hadden gevreeën. Ze was vijftwintig en Collin was onweerstaanbaar aantrekkelijk. Hij had zijn hand op haar borst gelegd en ze wist dat hij dat eigenlijk niet moest doen. Tegelijkertijd wilde ze niet dat hij hem weghaalde.

‘Ik weet dat het gek klinkt, maar ik geloof dat ik verliefd op je word. Ik ben al jaren op zoek naar iemand zoals jij. Je bent beeldschoon, slim, sexy, een goed mens en een fantastische moeder.’

'Je weet niks van me,' zei ze, nu weer nuchter en zelfs een beetje bang. Hij ging heel snel. V é é l te snel. En hij vormde zich een onrealistisch beeld van haar.

'Ik weet alles wat ik over je moet weten.'

En zij wist niets van hem, behalve wat hij haar verteld had.

'Als je morgen met me zou trouwen, weet ik gewoon dat het zou werken.'

'Nou, gelukkig zijn we geen van beiden gek genoeg om dat te doen.' Ze verschoof eindelijk haar been en zette haar glas neer.

'Wanneer zie ik je weer, Isabelle? Ik kom naar New York wanneer je wilt. Over twee weken heb ik hier een afspraak met een klant. Hij komt er speciaal voor over uit Moskou. Daarna moet ik naar Hongkong.'

'Jij leidt een veel spannender leven dan ik.' Het kostte haar moeite om niet onder de indruk te raken van wat hij zei. Wat een ondernemende kerel was hij. Hij zorgde echt dat er dingen gebeurden. Hem overkwam het leven niet.

'Deel dan je leven met me. Je kunt met me mee zo vaak als je wilt.'

'Ik heb een dochter en een baan,' zei ze lachend. 'En beide zijn ze belangrijk voor me.'

'Ik wil belangrijk zijn voor je. Ik wil kinderen met je.'

Wat zaten ze dwaas te praten! En zoals hij naar haar keek, en wat hij zei... Ze was erdoor gebiologeerd.

'Pas maar op. Dadelijk komt het uit,' zei ze zacht.

'Jij zou mijn droom zijn die uitkomt, Isabelle. Ik wil je zo snel mogelijk weer zien. Over twee weken ben ik terug. Zorg dat je tijd hebt. Zou je een weekendje weg willen? Kun je een babysit krijgen voor Theo?'

'Dat wel. Maar ik ga niet op stap met je voordat ik je een stuk beter ken. Als je echt tijd met me wilt doorbrengen, laten we dat dan wat verstandiger aanpakken. Ik wil niets

overhaasts doen. Ik ben al eens een keer de fout in gegaan, dat wil ik niet weer.'

Hij knikte. Hij wilde het best wat rustiger aan doen als hij haar daarmee voor zich kon winnen.

'En ik wil niet tegen je liegen, Collin. Ik ben niet gescheiden. Ik was niet getrouwd met Theo's vader. Ik hield zielsveel van hem, in veel opzichten doe ik dat nog steeds, en hij is een fantastische vader voor haar. Toen heb ik me halsoverkop in de relatie gestort. Daar heb ik geen spijt van, want ik heb Theo. Maar de volgende keer dat ik verliefd word, wil ik er wel een beetje mijn hoofd bij houden. Ik was twintig. Dat excuus heb ik nu niet meer.'

Haar eerlijkheid maakte indruk op hem, en hij begreep dat ze voorzichtig was. 'Ik zal proberen je niet te haasten, maar ik weet wat ik wil.'

Het bevreedde haar dat hij zo vastberaden was. Ze kenden elkaar nauwelijks! Waarom zij en waarom nu? 'Die kant van je heb ik al leren kennen, ja.' Ze lachte.

Verleidelijk kuste hij haar op haar mond. Als ze nu haar voorzichtigheid overboord had gegooid, zou ze met hem naar bed zijn gegaan en ze wist dat dat niet goed was. Dat zou ze pas doen als ze zekerder van haar zaak was, en als ze wat meer van hem wist.

Hij stond op; hij had genoeg gezegd. Hij had een piketpaaltje geslagen en zou haar niet laten gaan. Ze moest niet door angst worden weerhouden te doen wat hij wilde. Als Collin eenmaal zijn besluit had genomen, kon niets hem tegenhouden.

'In de toekomst kunnen we misschien samenwerken, als je dat zou willen,' stelde hij voor terwijl ze met hem naar de deur liep.

'Ik denk dat ik nu goed op mijn plek zit. Daar ben ik ten slotte voor opgeleid.'

Hij knikte. Op dat front was hij wel bereid om een afwijzing te accepteren. Alleen op dat front.

‘En dank je voor de kaviaar en de champagne.’

‘Dat is het leven dat ik wil delen met de vrouw van wie ik hou. Kaviaar en champagne, voor altijd. Ik ben nu druk bezig dat te realiseren.’

Zij was nooit gedreven door rijkdom en luxe en ze hield niet van Putnam om wat hij bezat. Collin kon niet weten wie Theo’s vader was. Hij dacht dat Isabelle een slimme jonge vrouw was met een goede baan, in een bescheiden appartement. Hij begreep niet dat dit was wat ze wilde, totdat ze meer voor zichzelf kon doen. Ze was helemaal niet op zoek naar een man die haar kon onderhouden.

In bed lag ze aan Collin te denken. De avond had haar een ongemakkelijk gevoel gegeven. Hij was zo opdringerig. Toch voelde ze zich ook gevleid en zelfs een beetje opgewonden. De man was moeilijk te weerstaan. Ze vroeg zich af of hij nu echt achter haar aan zou gaan of dat hij de belangstelling zou verliezen en zijn aandacht op iemand anders zou richten.

De volgende ochtend belde hij haar voordat hij de stad verliet, en dat deed hij opnieuw vanuit L.A. Ze hoorde van hem uit Palm Springs en Newport Beach, en Las Vegas. Hij was nog steeds helemaal ondersteboven van haar. Toen hij terugkwam naar New York voor de afspraak met zijn Russische klant nodigde hij haar uit bij het diner, maar dat sloeg ze af. Daarom nam hij haar mee uit eten na zijn afspraak. Collin vertelde dat de Rus schilderijen ter waarde van een miljoen dollar van hem had gekocht. Dat betekende dat hij net een half miljoen had verdiend. Ze feliciteerde hem. Bij de galerie waar ze werkte gingen wel grotere bedragen om, maar de commissie was voor het huis, niet voor haar. Zij kreeg een vast percentage van elke verkoop en dat was best een behoorlijk bedrag, dat echter in het niet viel bij wat

Collin net had gekregen. Hij was hard op weg naar de top en dat was ook zijn doel, daar wond hij geen doekjes om. Hij vertelde dat de klant met wie hij in Hongkong een afspraak had nog groter was, al wilde hij niet zeggen om wie het ging. Hij zei dat hij ook klanten had in Dubai, een markt in opkomst en een plek waar het internationale geld zat, vaak van de nieuwe rijken.

Het leek wel alsof Collin haar wanhopig graag alles wilde vertellen waarmee hij bezig was, om indruk op haar te maken en haar te laten voelen dat ze deel uitmaakte van zijn leven. Ze was al lang alleen en dat maakte haar kwetsbaar, maar ze wist heel zeker dat ze geen relatie wilde die ze niet in de hand had met een man die ze niet kende.

Na het eten probeerde hij haar mee te nemen naar zijn hotel, maar dat wilde ze niet. Het ging haar nog steeds veel te snel. Ze had genoten van hun avond samen, maar deed haar best om zich niet door hem te laten overbluffen.

Vol verlangen kuste hij haar in de taxi die haar afzette bij haar appartement. Ze nodigde hem niet binnen uit. Haar weerstand en het trage tempo dat ze hem oplegde, maakten hem gek! Dit was de eerste keer dat een vrouw hem liet wachten, maar ze was het waard.

Met Thanksgiving ging ze met Theo naar haar vader. Ze vertelde hem over Collin. Wat hij deed als zelfstandig kunsthandelaar en dat hij twee of drie keer per maand voor haar naar New York kwam, wat betekende dat ze hem nu zo'n acht keer had ontmoet.

'Klinkt interessant, maar wees voorzichtig, Isabelle. Het is goed dat je meer uitgaat, maar hij loopt wel erg hard van stapel. Je moet wel zeker weten dat dat is wat je wilt.'

Ze was het met hem eens. Toch dwaalden haar gedachten steeds vaker af naar Collin. Hij belde haar constant, waar hij ook was. Nu voelde ze zich wat meer op haar gemak met

hem, en hij was nog steeds verliefd op haar, al kon ze dat eigenlijk niet zo goed geloven.

Een week voor kerst kwam Collin haar opzoeken, voordat Theo en zij weer naar Newport afreisden. Hij had haar gesmeekt de feestdagen met hem door te brengen, maar ze wilde haar vader niet teleurstellen. Dus vroeg hij haar om met oud en nieuw met hem naar de Turks- en Caicoseilanden te gaan en deze keer stemde ze in. Ze kon de boot niet langer afhouden en wilde dat ook niet. Het werd steeds moeilijker om redenen te vinden om niet met hem naar bed te gaan. En ze wilde met hem slapen. Ze was nu lang genoeg verstandig geweest. Een reisje zou hun de gelegenheid geven elkaar beter te leren kennen. Er waren dingen die ze niet van hem wist, stukjes van de puzzel die ontbraken, dingen die hij niet wilde zeggen of uitleggen.

Maeve zou op Theo passen en op 30 december vertrokken ze in een gecharterd vliegtuig. Hij had een villa met personeel gehuurd vlak bij het strand, met een zwembad naast hun slaapkamer. Nauwelijks waren ze aangekomen of hij trok haar in zijn armen en nam haar mee naar bed. Twee dagen lang kwamen ze hun slaapkamer niet uit, behalve om te zwemmen. Nog nooit had ze zoiets exotisch meegemaakt of zo'n opwindende man gekend.

Om middernacht op oudjaarsavond ging hij voor haar op een knie en vroeg haar ten huwelijk. Ze knielde voor hem en kustte hem. 'Ik hou van je, Collin,' fluisterde ze. 'Laten we nog niet gaan trouwen. Het is te snel. Laten we nog even wachten.' Ze zag dat hij teleurgesteld was over haar antwoord. Hij wilde dat ze de ring hield, maar dat weigerde ze. Ze zei dat ze langer de tijd nodig had om hem te leren kennen. Hij keek als een kind dat te horen krijgt dat Sinterklaas later komt. Maar ze was niet klaar om zich de rest van haar leven al aan hem te binden. Hij had haar overdonderd met

zijn liefdesbetuigingen en ze wilde zeker zijn dat ze samen echt een toekomst hadden.

Ze was benieuwd naar zijn huis in Newport Beach en de galerie, maar het leek wel of hij daar nooit was. In plaats daarvan ontmoette ze hem in Aspen, en in Palm Beach en Miami, waar hij afspraken had met klanten. Ze gingen skiën in Vermont, ze sliep met hem in zijn hotelkamer in New York, en in april gingen ze naar Sint-Bartholomeus. Daar deed hij haar weer een huwelijksaanzoek en deze keer zei ze ja. Ze kenden elkaar nu zeven maanden en ook zij vond het tijd worden om te settelen, zodat ze elkaar niet aldoor in andere steden hoefden te ontmoeten. Toen ze toestemde, barstte hij in tranen uit.

Het tempo waarin alles was gegaan, was vanaf het begin al heel hoog geweest. Dat leek Collins stijl te zijn. Hij was af en toe net een ongeleid projectiel, terwijl hij toch telkens zei dat hij het langzamer aan wilde doen. Daar was tot nu toe niets van gebleken. En toen ze hem vroeg waar ze zouden wonen, antwoordde hij New York. Hij vond haar baan belangrijk en reisde al overal naartoe om klanten te ontmoeten. De galerie in Newport Beach wilde hij sluiten. Het bedrijf was te groot geworden en het was sowieso winstgevender om klanten in hun eigen huis te ontmoeten. Op die manier had hij veel minder kosten. Hij was bereid om van New York zijn thuisbasis te maken, met haar. Hij wilde een groter appartement in de stad kopen en vertelde haar dat ze op zoek kon gaan. Zij had geen haast. Ze vond het appartement dat Putnam voor haar had gekocht heel prettig en dat was groot genoeg voor hen drieën.

Na wat heen-en-weergepraat besloten ze in juni in Newport te trouwen, met alleen Theo en haar vader erbij. Behalve zijn moeder had Collin geen familie en zij had alzheimer en woonde in een verpleeghuis in San Diego. Hij zei dat ze de

reis niet aankon en er geen plezier aan zou beleven. Ze was te veel in de war.

Isabelle belde haar vader om hem te vertellen dat ze ging trouwen en hij zei dat hij blij voor haar was, dat het klonk of Collin een ambitieuze, hardwerkende man was. Hij hoopte dat dit was wat ze werkelijk wilde. Het klonk een beetje gereserveerd, maar Isabelle wist dat hij haar geluk vooropstelde, met de juiste man.

De dag voor het huwelijk kwam Collin naar Newport. Hij deed zijn uiterste best om haar vader voor zich te winnen. Isabelle had geen groot huwelijksfeest gewild, gewoon een eenvoudige ceremonie in de kerk in hun dorp. Met haar oude schoolvriendinnen had ze geen contact meer en Theo was haar leven. Stralend stond ze naast hem terwijl ze de huwelijksgelofte uitspraken en hij een diamanten ring aan haar vinger met de verlovingsring schoof, die ze eindelijk had aangenomen.

Het enige wat haar niet lekker zat, was dat ze Putnam nog niet over Collin verteld had. Ze wilde het hem in augustus persoonlijk zeggen. Collin zei dat hij de hele zomer op reis zou zijn om klanten te bezoeken, op hun jachten en in hun zomerhuizen. Hij zag geen reden voor haar om niet zoals gewoonlijk naar Frankrijk te gaan. Ze was blij dat hij geen bezwaar had en dat hij het niet erg vond dat ze bleef werken, al had hij wel gezegd dat hij meteen aan kinderen wilde beginnen.

Omdat hij zo vaak op reis was, stelden ze hun huwelijksreis nog even uit en gingen terug naar New York als man en vrouw.

In de twee maanden daarna was Collin bijna continu weg, hij handelde en had afspraken met klanten, vooral in Las Vegas en in het buitenland. In de weken voordat ze eind juli met Theo naar Normandië vertrok zag ze hem nauwelijks.

Isabelle vond het wel een beetje teleurstellend dat ze Collin sinds hun huwelijk heel weinig had gezien. Daar had hij haar wel voor gewaarschuwd en hij had daar ook al zijn excuses voor gemaakt. Zijn klanten waren nu eenmaal veeleisend en verwachtten van hem dat hij naar hen toe kwam in hun zomerverblijven. Ze gaven tenslotte enorme bedragen uit aan de schilderijen die hij hun verkocht. Tijdens de paar dagen tussen twee reizen in dat hij wel bij haar was, probeerde hij het goed te maken, maar in feite was hij er gewoon bijna nooit, zoals hij al gevreesd had, en hij verwachtte pas in september weer eens wat langer in New York te kunnen zijn. Hij was opgelucht dat Isabelle en Theo in augustus bij Putnam logeerden. In plaats van jaloers te zijn was hij dankbaar, en zoals Isabelle hem had beschreven leek het hem een fantastische man. Ze hadden nog geen plannen om elkaar te ontmoeten, maar Collin zei dat hij dat wel zou willen als het zo uitkwam.

Isabelle maakte zich ook een beetje zorgen dat al dat gereis zijn tol eiste. Zo onstuimig als hij in het begin was geweest, was hij nu niet meer. Als ze hem zag, was hij uitgeput en had hij een jetlag. Hun hartstochtelijke liefdesspel was vrijwel meteen na hun huwelijk afgezwakt. Voor die tijd had hij helemaal geen last gehad van zijn reisgedrag. Isabelle was weliswaar getrouwd, maar ze voelde zich geen bruid toen ze naar Frankrijk vertrok.

Die eerste avond vertelde ze Putnam aan het diner over Collin. Ze vond het niet prettig om iets geheim voor hem te houden. In eerste instantie was hij geschrokken, maar hij vond het wel fijn dat Collin haar gewoon in de zomer naar Frankrijk liet gaan met Theo.

Putnam was dolblij om hen te zien. Ze zag wel dat hij heel eenzaam was geweest en snakte naar Theo's gezelschap. Hij

wilde haar meteen alle nieuwe dingen op het landgoed laten zien, en de twee lammetjes, die Theo prompt mee wilde nemen naar New York. Haar vader legde uit dat ze het vast niet naar hun zin zouden hebben in een appartement. Ze was in mei vijf geworden en was een betoverend kind met uitstekende manieren en een vriendelijk hart. Ze was nog steeds verlegen, behalve wanneer ze bij haar vader was, dan kletsten ze elkaar de oren van het hoofd. Theo en haar vader bloeiden helemaal op.

Toen ze even alleen waren, hoorde Putnam haar uit over Collin en zijn eenmansbedrijf. Isabelle was er net zo vaag over als Collin zelf. Ze begreep niet helemaal wat hij nou precies deed, behalve dat hij kostbare hedendaagse kunst verkocht en een kleine galerie had aan de westkust, die hij in de herfst zou opdoeken. Die had hij niet meer nodig omdat hij vanuit New York ging werken. Tot nu toe had hij geen tijd gehad om haar zijn galerie in Newport Beach te laten zien.

‘Weet je zeker dat hij betrouwbaar is?’ vroeg Putnam bezorgd toen ze uitlegde dat hij de kunst particulier verkocht. ‘Het is toch niet een of andere witwaspraktijk, hè?’

Ze moest lachen. ‘Helemaal niet. Hij is gewoon heel erg ambitieus en wil het grote geld. Zijn vader is alles kwijtgeraakt toen hij nog een kind was. Ik denk dat hij daar een trauma aan heeft overgehouden. Hij wil nu gewoon settelen.’

‘Ik wil alleen maar dat jij gelukkig bent, Isabelle. Dat is alles. Dat verdien je.’

Dat had haar vader ook gezegd. Putnam wilde dat Collin zou doen wat hij niet kon maar wel had moeten doen. Ergens was hij opgelucht dat ze verliefd was op Collin. Nu hoefde hij zich niet schuldig meer te voelen en kon hij zich volledig richten op zijn dochter, die hem eindeloos veel plezier gaf.

Collin belde Isabelle om de paar dagen in Normandië en zei dat hij haar vreselijk miste. Ze sliep veel en zat op het

terras te lezen terwijl Putnam op avontuur ging met Theo. Ze vertrouwde hem daarin volledig. Hij was een attente en degelijke vader, al was dat maar een maand per jaar. Nog in Normandië beseftte ze dat ze zwanger was. Dat moest gebeurd zijn in juni, tijdens het weekend van hun huwelijk. Ze vertelde het niet aan Putnam. Collin moest het als eerste horen en ze zou het hem vertellen wanneer ze weer thuis waren. Nu kwamen al zijn dromen echt uit. Dit was precies wat hij had gewild, een vrouw en een kind. Ook Isabelle zag een rooskleurige toekomst voor zich.

*L*oals altijd viel het afscheid aan het eind van augustus hun zwaar. Ze huilden alle drie en Putnam beloofde vaak te zullen schrijven en bellen. Op de ochtend van hun vertrek nam hij Theo mee om afscheid te nemen van de lammetjes.

Een week nadat Isabelle en Theo terug waren, was Collin weer in New York. Hij was uitgelaten toen ze hem over de baby vertelde. Ze was uitgerekend in maart en hij zei dat hij dan minder vaak op reis wilde gaan. Wel had hij in de komende drie, vier maanden nog een aantal belangrijke trips in zijn agenda staan, maar hij beloofde dat hij in het nieuwe jaar thuis bij haar in New York zou blijven.

Ook zij had het in die maanden druk, op het werk en met Theo, dus ze voelde het gemis niet zo erg. Ze bespraken weer of ze zouden verhuizen, al was er geen haast bij. De eerste maanden zouden ze de baby op Theo's kamer leggen. Die was opgewonden dat er een broertje of zusje bij kwam.

Het deed Isabelle verdriet dat Collin er met Thanksgiving bij haar vader in Newport niet bij was. Hij was in Las Vegas, maar bezwoer haar dat hij met de kerst naar Newport zou komen. Hij was al drie weken weg, naar L.A. en Hongkong,

toen op de dag voor kerst de telefoon ging. Hij had al in het vliegtuig naar Boston moeten zitten.

‘Vertel me nou niet dat je je vlucht gemist hebt,’ zei ze geïrriteerd. Dat hij altijd en eeuwig op reis was naar zijn klanten begon haar danig de keel uit te hangen.

‘Dat niet, nee,’ zei Collin somber. ‘Ik zit nog in L.A.’

‘Wanneer gaat je vliegtuig dan?’ vroeg ze gespannen. Haar vader had haar al een paar keer gevraagd waarom hij toch zo vaak weg was, en het kostte haar steeds meer moeite om een verklaring te vinden. Ook voor zichzelf. Hij had altijd een excuus.

‘Isabelle... Ik weet niet hoe ik het moet zeggen,’ zei Collin hees. ‘Ik haal het niet.’

‘Waarom niet?’ Haar ogen vulden zich met tranen van boosheid. ‘Waar zit je dan?’ Hij klonk vreemd. Ze hoorde allemaal stemmen op de achtergrond en er zat een echo op de lijn, alsof hij op de bodem van een put zat.

‘Ik zit in de gevangenis, in L.A.,’ zei hij met verstikte stem. ‘De aanklacht slaat nergens op. Ik kan alles uitleggen wanneer ik thuis ben. Eerst moet ik op borgtocht vrij zien te komen, en dat kan pas als ik voorgeleid ben.’

Ze hoorde de paniek in zijn stem. ‘Zit je met kerst in de gevangenis? Waar word je dan van beschuldigd?’ Plotseling kreeg ze het ijskoud en begon ze te beven. De bodem was uit haar bestaan geslagen.

‘Een aantal gevallen van witwassen en belastingontduiking. Het is allemaal gelul. Ik heb een paar schilderijen aan een vent in Las Vegas verkocht die een tijdje geleden problemen had met de FBI.’

Ze zakte neer op een krukje in haar vaders keuken. Even dacht ze dat ze flauw zou vallen. Ze was zes maanden zwanger van een man die misschien wel de gevangenis in ging. Haar echtgenoot. Plotseling vroeg ze zich af of ze hem ooit

wel echt had gekend. Waarom was hij met haar getrouwd? Was hij een oplichter? Had hij haar als dekmantel gebruikt? Was alles gelogen? Ineens dacht ze weer aan wat Putnam haar die zomer gevraagd had, of Collin soms geld witwaste. Ze had gelachen en gedacht dat dat een absurd idee was. Nu bleek hij het goed gezien te hebben.

‘Isabelle, hou je hoofd er even bij. Dit soort dingen gebeurt nu eenmaal. Ik kom er wel weer uit. Ze kunnen niks bewijzen.’

‘En wat als ze dat wel kunnen? Dit soort dingen, zoals jij het noemt, overkomt gewone mensen niet, tenzij ze iets op hun kerfstok hebben,’ zei ze huilend. Ze had hem vertrouwd. Wat was ze stom geweest! Ze hield van hem, maar wie was hij eigenlijk?

‘Ik heb vriendjes met connecties die me eruit kunnen krijgen. Over een paar dagen ben ik thuis. Nog even volhouden. Het spijt me dat ik er niet bij ben met Kerstmis. Hoe voel je je trouwens?’

‘Dat gaat je geen moer aan.’

Even later moest hij opvangen. Starend uit het keukenraam had ze het verpletterende gevoel dat haar hele wereld ingestort was.

Haar vader kwam de keuken in en keek bezorgd naar haar. ‘Alles goed?’

Ze wilde ja zeggen en schudde toen haar hoofd. Snikkend stortte ze zich in zijn armen en vertelde hem wat er gebeurd was.

Met opeengeklemd kaken luisterde hij naar haar relaas. ‘Dat klinkt niet goed,’ zei hij zacht.

Aan de keukentafel bespraken ze de situatie. Ze wist niet genoeg over de aanklacht om er iets zinnigs over te kunnen zeggen, maar het klonk vreselijk allemaal. Collin Stone was een charmante oplichter. Hoewel ze in eerste instantie zo

haar twijfels had gehad en hem eerst beter had willen leren kennen, was ze er volledig in getuind. Dat had hij meesterlijk gedaan.

Geld had hij haar niet afhandig gemaakt. Hij had haar gewoon gebruikt als een fatsoenlijk schild waarachter hij zich kon verschuilen, alsof het een spelletje was. Maar dit was haar léven. En dat van Theo en hun baby! Ze vroeg zich af hoe ze zo stom had kunnen zijn om alles te geloven wat hij zei.

Ze bleef tot drie uur 's nachts op en belde Putnam vroeg in de ochtend in Normandië. Zodra hij haar stem hoorde, wenste hij haar een vrolijk kerstfeest.

'Zo vrolijk is het niet.' Snikkend vertelde ze hem wat er aan de hand was.

Nu pas realiseerde hij zich hoe laat het bij haar was. 'Ik weet niet wie die kerel echt is, maar als ik jou was zou ik hem zo snel mogelijk laten vallen,' raadde Putnam haar aan. 'Je wilt toch niet vastzitten aan een crimineel? En God weet wat hij nog meer gedaan heeft.' Putnam had al vanaf het begin zo zijn vraagtekens bij Collin gehad, maar hij had niet te kritisch of argwanend willen zijn. Als hij het bij het verkeerde eind had gehad, zou dat haar slechts onnodig verdriet hebben gedaan. Maar waar rook is, is vuur, dat bleek maar weer. Daar zat ze natuurlijk vreselijk mee. Ze was met hem getrouwd en in verwachting van zijn kind. En zelfs dat had Collin er niet toe gezet zijn leven te beteren. Putnam stelde voor dat hij hem zou laten natrekken, al was het wel een beetje laat, en daar stemde Isabelle mee in. Ze was al getrouwd geweest met hem toen ze het Putnam vertelde en ze was er zo zeker van geweest dat hij eerlijk was, anders had hij het al eerder laten doen.

Na de kerst ging ze met een bezwaard gemoed terug naar New York, niet zeker wetend wat ze nu moest doen. Ze wil-

de Collin spreken voordat ze een besluit nam en de uitslag horen van het onderzoek dat Putnam naar hem had ingesteld.

Tien dagen later kwam Collin thuis. Hij was beschuldigd van zestien gevallen van witwassen en acht gevallen van belastingontduiking. Ze zouden hem wel degelijk aanklagen en hij zei dat hij onmiddellijk een advocaat nodig had. Een van zijn vriendjes uit Vegas had het geld voor de borgtocht betaald.

'Ik heb het geld niet voor een advocaat,' zei hij met een smekende blik in zijn ogen. Omdat hij wel wist dat zij dat ook niet kon betalen, duurde het even voordat hij durfde te vragen: 'Denk je dat je Theo's vader om een lening kan vragen? Ik ben tenslotte haar stiefvader. Hij wil vast niet dat ik de gevangenis in ga.'

Dat denkt hij dan verkeerd, dacht Isabelle. Putnam dacht dat hij in de gevangenis hoorde, en daar begon ze zelf ook van overtuigd te raken. Collin wist nu wie Putnam was en dat Theo er haar hele leven warmpjes bij zou zitten, dat ze zijn enige erfgenaam was.

'Méén je dat nou?' riep Isabelle uit. Ze staaarde hem stomverbaasd aan. 'Wil je dat Putnam jouw advocaat betaalt omdat jij geld hebt witgewassen en belasting hebt ontdoken? Denk je nou echt dat ik hem dat ga vragen?'

'Je zult wel moeten, schatje, anders draai ik de bak in,' zei hij ruw.

Ze staaarde hem aan alsof hij een vreemde was, en dat was hij in feite ook. Alleen had ze dat niet geweten. Ze was verliefd geworden op de illusie die hij had geschapen, en nu besepte ze dat ze voor de gek was gehouden. Degene op wie ze verliefd was geworden, bestond helemaal niet. Ze was met een misdadiger getrouwd en ze was absoluut niet van plan om bij hem te blijven nu ze had gehoord wat hij te zeggen had. Er klopte helemaal niets van. Ze was ervan overtuigd

dat hij schuldig was aan alle aanklachten en ze wilde zo veel mogelijk afstand tussen hen creëren. Wat ze ook voor hem gevoeld had was uitgedoofd op het moment dat hij haar uit de gevangenis had gebeld.

Hij probeerde haar wijs te maken dat hij de meeste deals waarbij het om grote bedragen ging met een stille partner had opgezet, en dat die hem nu de schuld gaf. Ze geloofde er geen snars van. En Putnam bevestigde haar ergste vermoedens. Collin had voor miljoenen aan waardeloze schilderijen verkocht. Soms waren het vervalsingen, soms was er gewoon een valse voorstelling gegeven wat betreft hun waarde en herkomst, en sommige waren gestolen. Collin betaalde al jaren geen inkomstenbelasting. In wezen was het een eenvoudige operatie geweest, gebaseerd op de onwetendheid en onschuld van zijn klanten. Hij had er miljoenen mee verdiend, die hij wegstopte in belastingparadijzen. Klaarblijkelijk hadden twee van zijn klanten argwaan gekregen en hem aangegeven. Het was allemaal uitgekomen. Putnam zei dat er zoveel bewijzen tegen hem waren dat er misschien niet eens een rechtszaak van zou komen. Hij zou schuld moeten bekennen en proberen een deal te sluiten met de federale overheid om strafvermindering te krijgen. Putnams detective had gezegd dat er geen twijfel was dat hij naar de gevangenis zou gaan. Hij was al eerder aangeklaagd voor zwendel, maar niet op deze schaal, en toen was er niet genoeg bewijs geweest om hem te veroordelen. Nu wel, en ongetwijfeld zou er nog meer boven tafel komen bij zijn andere klanten. Putnam raadde haar aan om zo snel mogelijk van hem te scheiden.

De dag nadat hij was thuisgekomen, vertelde ze Collin dat hij moest vertrekken. 'Je kunt hier niet blijven,' zei ze met een schorre stem van het huilen. 'Je hebt al vanaf het begin tegen me gelogen.' Ze hilde niet voor hem, maar voor zichzelf en voor hun kindje, dat zo'n vader als hij niet verdiende.

Niemand verdiende dat. Ze begon zich af te vragen of de verhalen over zijn eigen vader wel klopten. Misschien was die ook wel een boef geweest, en niet alleen een mislukkeling.

‘Top! Ik heb even een probleempje en jij gooit meteen de handdoek in de ring. Wat voor een vrouw ben jij? Je krijgt mijn kind, Isabelle, of laat je dat ook weghalen?’

Als ze dat al had willen doen, was het daar nu veel te laat voor. Ze kon zich alleen niet voorstellen waarom hij ooit een kind had willen hebben. Hij was een psychopaat.

‘Het is geen probleempje, Collin, jij hebt een megagroot probleem. Je bent een boef, altijd geweest ook. Dat is me nu pas duidelijk geworden. En ik wil daar niets mee te maken hebben. Verdwij, en laat me maar weten waar ik je spullen naartoe kan sturen.’ Hij had niet veel meegebracht en hij had gezegd dat het meeste nog in Newport Beach stond. Of dat waar was, wist ze niet.

Zonder er verder nog woorden aan vuil te maken, vertrok hij, zonder te zeggen waar hij heen ging. Hij zei zelfs Theo niet gedag, die met een zorgelijk gezichtje naar haar huilende moeder zat te kijken.

Drie dagen later stond de tenlastelegging in de kranten, zowel in het kunstkatern als op de voorpagina. Al verscheidene jaren gebruikte Collin zijn frauduleuze kunsthandel om geld wit te wassen. Daar had ze geen idee van gehad. Hij was zo charmant en attent, leek zo ambitieus en werkte zo hard dat ze geen moment aan hem had getwijfeld. Nu besepte ze dat ze dat wel had moeten doen. Hij was een grote bedrieger die haar had gebruikt om respectabel over te komen. Ze vermoedde dat zij en zelfs hun baby niets voor hem betekenden. Dat waren slechts speeltjes voor hem geweest, of pionnen in zijn spel, geen mensen van wie hij hield. Hij hield van niemand.

In januari vroeg ze de scheiding aan. Ze kwam erachter

dat Collin inmiddels terug was in Californië. Ze stuurde zijn kleding en eigendommen naar het adres dat ze van hem had in Newport Beach. Dat bleek het huis te zijn van een vroegere vriendin, helemaal geen galerie. Hij had haar betaald om gestolen schilderijen op te slaan en zij was ook gearresteerd. Het was een walgelijk verhaal en ze kon het niet uitstaan dat ze zo dwaas was geweest. En dan te bedenken dat haar baan bij Acker Johnson hem waarschijnlijk ook indirect geloofwaardigheid had gegeven.

Twee maanden nadat ze de scheiding had aangevraagd, werd Xela gedurende een sneeuwstorm in maart geboren. Maeve kwam op Theo passen en Isabelle beviel alleen van haar tweede dochter. De geboorte ging makkelijker dan die van Theo, maar ze hilde tijdens de hele bevalling, wensend dat ze niet zwanger was geraakt. Een kind van Collin was wel het laatste wat ze wilde. Ze zei geen woord toen ze haar vertelden dat het een meisje was. Vanaf het moment dat de baby geboren was krijsde ze onafgebroken, totdat Isabelle haar in haar armen nam. Het was een beeldschoon kindje met donker haar, in tegenstelling tot Theo, die blond was, en ze had een boos gezichtje, alsof ze kwaad was op de hele wereld.

'Daar zit wel een keel op, zeg,' zei een van de verpleegkundigen, maar nu haar moeder haar vasthield werd ze rustig. Uiteindelijk ontspande haar gezichtje, ze hikte en viel in slaap.

Isabelle belde Maeve en haar vader met het nieuws. Ze had al besloten om haar eigen naam op de geboorteakte te laten zetten. Dit onschuldige kindje mocht geen enkele band hebben met een misdadiger. Ze wist trouwens ook niet hoe ze Collin kon laten weten dat hij een dochter had. Ze had geen adres en misschien zat hij al wel in de gevangenis. Het kon hem waarschijnlijk ook niets schelen; hij had bovendien wel wat anders aan zijn hoofd. Ze trok nu alles wat hij ooit gezegd

had in twijfel. Dat was allemaal voor de bühne geweest en zij was erin getrapt terwijl hij al die tijd met zijn criminele activiteiten bezig was.

Sinds ze getrouwd waren gebruikte Isabelle zijn naam. Na zijn arrestatie was ze haar eigen naam weer gaan gebruiken. Er was gefluisterd commentaar geweest op het werk, maar niemand had haar durven vragen hoe het zat. Ze liet hun wel weten dat de baby geboren was en ze stuurden bloemen naar het ziekenhuis en een beertje voor de baby. Ze hadden een beetje met haar te doen.

Het enige wat Isabelle wilde was Collin Stone zo snel mogelijk vergeten. Maar nu had ze een kindje dat haar constant aan hem herinnerde, al had ze zelf haar naam uitgekozen. Xela, gewoon omdat ze hem mooi vond.

De eerste paar weken huilde Xela als ze niet sliep. Dan balde ze haar vuistjes en krijste het uit. Maeve weet dat aan koliek.

Theo stond naast het wiegje en keek nieuwsgierig naar haar zusje. 'Waarom huilt ze aldoor, mama?'

'Ze heeft buikpijn,' legde Isabelle uit.

'Is ze gauw beter?' vroeg Theo onschuldig.

'Dat hoop ik wel.' Waarom hield Xela toch niet op met huilen? Ze werd er gek van. Het leek wel alsof ze wist dat ze onder een slecht gesternte ter wereld was gekomen. Veel slechter dan dat van Theo. Die had een vader die dol op haar was en een trustfonds, zodat zij nooit geldzorgen zou hebben en haar kinderen ook niet. En haar ouders hielden van elkaar, al waren ze niet getrouwd.

Isabelle voelde slechts minachting voor Collin en had spijt als haren op haar hoofd dat ze met hem getrouwd was. Had ze hem maar nooit ontmoet. Hun huwelijk was net zo bedrieglijk gebleken als alle andere dingen die hij gedaan had. En het leek wel alsof Xela dat wist, alsof ze protesteerde

tegen het lot dat haar zulke onwaardige ouders had toebedeeld. Een vader die waarschijnlijk jarenlang in de gevangenis zou zitten en een moeder die haar niet wilde omdat ze haar herinnerde aan de man die haar had voorgelogen. Isabelle moest zichzelf dwingen tijd door te brengen met Xela. Ze spendeerde veel meer tijd met Theo, die nu leerde lezen op de kleuterschool en die uren stilletjes over een boekje gebogen kon zitten en gebiologeerd naar de woorden en plaatjes keek.

Uiteindelijk hield Xela op met krijsen en leek ze vrede met haar bestaan te hebben. Theo fascineerde haar en ze hield haar constant in de gaten. Inmiddels had Collin contact opgenomen. Hij was in Californië en bereidde zich voor op de afhandeling van zijn zaak. Hij wilde schuld bekennen en zo strafvermindering trachten te krijgen. Gelukkig wilde hij de baby niet zien en wilde hij geen aanspraak maken op zijn ouderlijke rechten. Volgens hem was hij niet in een positie om de verantwoordelijkheid voor een baby op zich te nemen. Zijn advocaat zei dat er een grote kans was dat hij tien, misschien wel twintig jaar gevangenisstraf zou krijgen. Isabelle kon zelfs geen medelijden voor hem opbrengen. Ze voelde helemaal niets voor hem. Een paar weken later ontving ze de getekende documenten waarin stond dat hij het ouderlijk gezag uit handen gaf en geen omgang wenste met Xela. Ze wilde geen enkel contact meer met hem, nooit meer.

Beetje bij beetje wende ze aan een tweede baby. Xela was een veel lastiger kind dan Theo was geweest. Ze had een eigen willetje en schreeuwde zich hees als ze honger had of zich niet lekker voelde. En nog steeds huilde ze zichzelf af en toe in slaap.

‘Arm wurm,’ zei Maeve. Tevergeefs probeerde ze haar in slaap te schommelen. ‘Het lijkt wel alsof ze weet dat ze een slechte start heeft gehad, met een vader die een boef is en die u zoveel verdriet heeft gedaan.’

Xela was een knap kindje, donker en exotisch, met bijna gitzwart haar en donkere ogen, net als Collin. Isabelle hoopte maar dat ze niet zijn criminele aanleg had; je hoorde wel eens dat zoiets in de familie kon zitten.

Haar vader hield vol dat dat kletspraat was. 'Ze is een baby, ze groeit op met jou en Theo en zal later een schattig meisje zijn.' Hij had een beetje te doen met Xela en met Isabelle, omdat ze zo'n vreselijke fout had begaan. Ze twijfelde nu ernstig aan haar beoordelingsvermogen, al bleef hij maar zeggen dat iedereen dat had kunnen overkomen. Collin Stone was tenslotte een gehaaide psychopaat.

Toen Xela vijf maanden was en Theo net zes, gingen ze naar Normandië voor de zomervakantie. Putnam vond het geen probleem om ook Xela te logeren te hebben.

Zoals altijd waren Theo en haar vader onafscheidelijk. Ze brachten uren in elkaars gezelschap door, vaak zonder te praten. En ze leken nog steeds als twee druppels water op elkaar, moest ook de oude butler Marcel toegeven.

Doordat zij vaak samen op stap waren, kreeg Isabelle meer tijd om een band op te bouwen met de baby. Vier weken na de bevalling was ze teruggegaan naar haar werk en Xela hilde nu veel minder. Het was wel een ongedurig kindje dat aldoor in beweging wilde zijn en ze viel vaak moeilijk in slaap. Ze struinde met haar over het landgoed, in de wandelwagen die ze ook voor Theo had gebruikt.

De vakantie in Normandië werkte helend voor Isabelle. Putnam en zij praatten tot diep in de nacht. Ze kon er maar niet over uit dat ze voor Collin gevallen was. Wat was ze goedgegelovig geweest! Het zou lang duren voordat ze weer een man zou vertrouwen.

'We hebben het hier over één man,' zei Putnam nuchter. 'Iedereen maakt wel eens een fout. Psychopaten zijn heel slim. Ik weet zeker dat hij er heel goed in was. Ook slimmere

mensen dan jij en ik zijn erin getrapt. Laat het achter je en ga verder met je leven.' Het was even stil. Toen vroeg hij: 'Wat ga je Xela vertellen over haar vader?'

'Dat weet ik niet,' zei ze bedachtzaam. 'Wat kan ik zeggen? Dat hij een misdadiger was die naar de gevangenis ging?' Dat leek haar een hard gelag voor een kind. 'Waarschijnlijk moet ik wachten tot ze volwassen is.'

Terwijl ze in Normandië waren, had Collin schuld bekend. Er werd geen ruchtbaarheid aan gegeven; de media waren hem vergeten. Hij was gewoon weer een misdadiger die naar de gevangenis ging. Putnam kwam erachter dat hij veroordeeld was tot tien jaar gevangenisstraf. Isabelle hoorde niets meer van hem en had daar ook geen enkele behoefte aan. Hij verdween zonder een spoor na te laten, alsof hun huwelijk nooit had bestaan. Alleen Isabelles spijtgevoelens bleven.

Na verloop van tijd leek het wel alsof Xela geen bloedband met hem had. Theo en zij waren beiden dochters van Isabelle, al verschilden ze heel veel van elkaar. Ze gaf ze evenveel aandacht, maar Xela was altijd jaloers op haar oudere zusje. Theo had daar veel geduld mee. Als Xela te onstuimig speelde, trok Theo zich met een boek terug op haar kamer. Daarin leek ze sprekend op haar vader. Isabelle hoopte maar dat Collins genen niet net zo sterk waren in zijn dochter. Xela was een slim en ondernemend kind dat altijd kattenkwaad uithaalde. Isabelle zei dat ze van beiden evenveel hield en wenste stilletjes dat dat waar was.

Het was veel makkelijker om van Theo te houden, zo stil en bedachtzaam als ze was. Xela was altijd als een wervelwind in hun midden. Het liefst wilde ze haar zusje kwellen, op wat voor manier dan ook. Ze stal haar speelgoed en haar poppen of scheurde pagina's uit haar boeken. Ze wilde alles wat Theo had, en wat Theo niet aan haar wilde geven pikte Xela in en verstopte ze in de kamer die ze deelden. Maar de

tijd verstreek en de herinnering aan Collin vervaagde. Isabelle leerde van beide meisjes evenveel te houden. Xela was tenslotte vooral háár dochter, niet zozeer die van Collin.

*T*ot Theo acht was en Xela drie richtte Isabelle zich volledig op haar kinderen, net zoals ze had gedaan na Theo's geboorte. Ze had geen zin om uit te gaan en kon zich niet voorstellen dat ze ooit nog op een man zou kunnen bouwen. Haar vader had het opgegeven en zei er niets meer over, en ook Putnam had haar niet kunnen overtuigen.

'Je bent een jonge vrouw, Isabelle,' hield hij vol.

'Zó jong nou ook niet meer.' Ze waren net aangekomen voor de zomer in Normandië. Ze was nu negenentwintig, en inmiddels werkte ze als senior adviseur en verkoper bij de galerie. Ze maakte lange dagen en ze was moe. Nog altijd droomde ze ervan om ooit zelfstandig kunstadviseur te zijn, maar ze had het riante salaris dat de galerie haar betaalde gewoon nodig. Ze woonde in hetzelfde appartement en ze probeerde zo veel mogelijk te sparen.

Het was heerlijk om weer in Normandië te zijn en uit te kunnen rusten. Theo en haar vader gingen de hele dag de hort op en Isabelle vond het goed dat hij haar meenam in zijn zeilboot, met een reddingsvest aan. Xela was daar te jong voor en bovendien was ze een deugniet. Zo jong als ze

was, verschool ze zich in de bosjes, speelde verstoppertje en klom in bomen. Haar moeder had het er druk mee. Maar voor Theo was het heerlijk om tijd door te brengen met haar vader, zonder haar zusje.

‘Ik wil ook mee!’ klaagde Xela bij haar moeder.

‘Dan ben ik helemaal alleen! Blijf maar gezellig bij mij.’ Ze gingen op bezoek bij de kippen en raaptten de eieren, keken toe terwijl de boer van de kasteelboerderij de koeien melkte. Putnam leidde haar rond op de rug van de pony die hij voor Theo gekocht had. Luid schreeuwend protesteerde ze dat ze haar eigen pony wilde en Putnam beloofde haar dat als ze wat ouder was, hij er ook een voor haar zou kopen. Theo was een geduldig en vriendelijk kind. Zoals met alles deelde ze ook haar pony met haar zusje.

De maand vloog altijd voorbij op het vredige Franse platteland, en toen ze teruggingen naar New York voelde Isabelle zich weer helemaal de oude. De meisjes hadden het heerlijk gehad bij Putnam, en nog maandenlang praatten ze erover. Xela had de pony mee naar huis willen nemen, maar Putnam had gezegd dat hij in New York ongelukkig zou zijn. Iedereen was verdrietig bij het afscheid, Putnam wel het meest. Hun grootvader en hij waren de enige mannelijke rolmodellen in het leven van de meisjes en Isabelle had Put ervan verzekerd dat dat niet zou veranderen.

‘Dat weet je maar nooit. Misschien ontmoet je binnenkort wel iemand die perfect bij je past. Je hoeft niet op zoek te gaan, het komt heus naar je toe.’

‘Als dat zo is, dan doe ik de deur op slot en bel de politie,’ zei ze, en hij moest lachen. Collin zat nu ruim twee jaar in de gevangenis en ze kreeg nog steeds de rillingen bij de herinnering aan hem. Het enige wat ze er nu over zei was dat ze een vreselijke vergissing had begaan door een relatie met hem te beginnen. Dat konden Putnam en haar vader niet ontkennen.

‘Als het goed is, gebeurt het gewoon en dan gaat het allemaal vanzelf,’ vatte Putnam het filosofisch op.

En dat was precies de manier waarop ze Declan Donahue ontmoette. Hij kwam met zijn zakenpartner Tom Kelly, van hun advocatenkantoor, naar de opening van een tentoonstelling van impressionistische schilders. Kelly was een verzamelaar die al eerder een stuk bij de galerie gekocht had en deze keer had hij drie schilderijen op het oog. Declan leek niet in de markt voor een schilderij, maar hij genoot wel van de tentoonstelling en kwam even een praatje maken met Isabelle. Hij zei dat hij de schilderijen erg mooi vond en slaagde erin niet te zeggen dat zij veel mooier was. Hij vond haar de elegantste en charmantste vrouw die hij ooit had ontmoet. Van haar genoot hij nog meer dan van de kunstwerken.

‘Wat een fantastische tentoonstelling,’ zei Declan, en ze stonden een tijdje te kletsen.

Hij was lang en slank en had een atletisch postuur. Hij zei dat hij net in Parijs was geweest en zij vertelde hem dat ze een jaar aan de Sorbonne had gestudeerd. Het was een kort gesprek, vluchtig en ontspannen, en daarna vertrokken de mannen. Bij toeval kwam ze hem de volgende dag weer tegen toen ze boodschappen deed in de buurt. Ze botste bijna tegen hem op met haar karretje en geschrokken zag ze dat hij het was.

‘Heb jij wel een rijbewijs voor dat ding?’ vroeg hij lachend. ‘Je hebt zeker in Frankrijk leren rijden. Woon je hier in de buurt?’ vroeg hij. Haar karretje lag vol met dingen die kinderen lekker vinden: ontbijtgranen, koekjes, ijsjes, pannenkoekenmix... Niet echt voedsel waar iemand met haar figuurtje zich aan bezondigt, dacht hij nieuwsgierig.

‘Ik woon een straat verder.’

‘Ik neem aan dat je kinderen hebt.’ Hij wees naar haar karretje.

'Twee meisjes, van drie en negen. Jij ook?'

Hij wees naar het hondenvoer in zijn karretje. 'Een golden retriever die Harvey heet.' In de rij voor de kassa stonden ze even te praten en toen gingen ze ieder hun eigen weg.

Drie weken later zag ze hem weer. Ze renden allebei in de stromende regen naar een taxi en kwamen bijna in botsing. Hij was er het eerst en wilde haar voor laten gaan toen hij haar herkende.

'Dat is de tweede keer dat je me bijna tegen de grond werkt,' zei hij grinnikend.

'Sorry hoor,' zei ze schuld bewust. Doorweekt stonden ze in de herfststorm naast de taxi.

'Ik wilde je voor laten gaan. Waarom delen we hem niet? Waar moet je naartoe?'

'Naar de stad, ik heb een afspraak met een klant over een schilderij.'

'Dan zet ik je af. Ik ga naar de Village.'

Ze gaf hem het adres en ze praatten over koetjes en kalfjes tijdens de rit naar het centrum. De volgende dag belde hij haar bij de galerie en vroeg haar uit eten. Vriendelijk sloeg ze zijn uitnodiging af met als excuus dat ze het druk had. Ze zei het luchtig, wilde hem niet het idee geven dat hij het haar een tweede keer kon vragen.

De week daarna wilde hij met haar gaan lunchen. Ook die uitnodiging sloeg ze af. Hij had aan zijn zakenpartner gevraagd na te gaan of ze getrouwd was en wist dus dat dat niet zo was. Nog vier keer probeerde hij het en telkens ving hij bot. Uiteindelijk vroeg hij haar op de man af: 'Ligt het aan mij of heb je een vriendje? Ik wil niet vervelend zijn.'

'Ik date gewoon niet,' vertelde ze hem bondig over de telefoon.

'Nooit?' zei hij geschokt. Hoe kon dat nou? Ze was verrukkelijk!

'De laatste tijd niet, nee, of liever gezegd, de laatste drie, vier jaar niet eigenlijk.'

'Mag ik vragen waarom niet? Ben je van plan in te treden in een klooster?'

Ze moest lachen. 'Nee hoor. Ik kies telkens de verkeerde. Ik heb mijn rechten om te daten voorgoed verspeeld.'

'Dat klinkt wel heel spannend. Je begrijpt natuurlijk wel dat ik dit niet zomaar voorbij kan laten gaan. Ga nou gewoon één keer met me lunchen, dan kun je me alles vertellen.' Hij vermoedde dat ze een onaangename scheiding achter de rug had, omdat ze twee kinderen had, maar ze was wel heel standvastig in haar afwijzing.

'Zo spannend is het niet, hoor. En misschien krijg ik wel last van mijn maag als ik erover praat.'

'Nou, ga dan toch maar met me lunchen. Dat is toch geen date? Alleen eten. Bij de lunch gebeurt er nooit iets bijzonders. Lunchen is voor moeders en dochters, vaders en zoons en oude schoolvrienden.'

Weer kon ze een glimlach niet onderdrukken en ze zwichtte. 'Oké. Eén keer dan. Daarna komen we elkaar bij de supermarkt tegen en dan probeer ik je omver te rijden.'

'Wat een gevaarlijke vrouw ben jij, zeg.'

Ze verzekerde hem ervan dat dat niet zo was en ze spraken af te gaan lunchen op een zaterdag bij een broodjeswinkel tussen hun appartementen in, waar ze een gigantisch broodje kalkoen met hem deelde.

'Oké, vertel me nu maar eens dat griezelverhaal dat ertoe geleid heeft dat je niet meer uitgaat.'

'Het ene is geen griezelverhaal, meer een beoordelingsfout. Het andere is onaangener. Welk wil je het eerst?' Wat een aardige kerel, dacht ze, misschien kan hij een goede vriend worden.

'Het eerste.'

Bijna als vanzelf begon ze tegen hem te praten. 'Op mijn twintigste werd ik verliefd op een kluizenaar, een Amerikaan die in Frankrijk woont. Hij is een fantastisch mens en we zijn nog steeds heel goede vrienden. Met mijn kinderen breng ik elke zomer een maand bij hem door in Normandië.'

'Wat is dan het probleem?' Hij keek haar vragend aan.

'Een ongelukje. Ik raakte zwanger, maar we zijn nooit getrouwd. Hij is een geweldige vader... een maand per jaar.'

'Hmm. Oké, ik zie dat dat een probleem zou kunnen zijn, maar hij klinkt wel als een aardige vent.'

'Dat is hij ook. Echt fantastisch. En ik hou veel van hem.'

'Ben je nog verliefd op hem?'

'Nee,' zei ze slechts, al had het wel heel lang geduurd voordat ze dat kon zeggen.

'En het griezelverhaal?'

'Een onwijs knappe kerel, uiterst charmant, maar achteraf bleek hij een psychopaat. Ik viel als een blok voor alle onzin die hij opdiste en alle leugens die hij vertelde. Daar kwam ik later pas achter. We trouwden negen maanden nadat we elkaar hadden ontmoet en ik raakte zwanger op onze huwelijksnacht. Even doorspoelen naar het moment dat ik zes maanden zwanger ben. Hij wordt aangeklaagd voor witwassen en belastingontduiking en gaat tien jaar de gevangenis in. Daar zit hij nog. Volledig gebrek aan inzicht van mijn kant dat ik überhaupt met hem getrouwd ben. Drie weken na zijn arrestatie heb ik de scheiding aangevraagd en twee maanden later beviel ik van zijn kind. Hij koos er zelf voor geen aanspraak te maken op zijn ouderlijke rechten. Punt. Ik vond dat ik daarna maar het beste met pensioen kon gaan.'

'Waarom?' Hij was niet erg onder de indruk van haar verhaal. 'Ik geef toe dat getrouwd zijn met een vent die een celstraf van tien jaar uitzit niet zo lollig klinkt, maar je bent

van hem af en zo te horen ging dat best snel. En je hebt twee fantastische kinderen. Dat klinkt me nou niet zo vervelend in de oren.'

'Misschien niet. Maar dat met die oplichter heeft me bang gemaakt omdat ik geloofde wat hij zei. Ik ben mijn zelfvertrouwen kwijt.'

'Als ik me uit het veld zou hebben laten slaan door elke vrouw die tegen me heeft gelogen, had ik twintig jaar geleden al priester moeten worden. Mijn grootmoeder zou dat trouwens heel leuk hebben gevonden, in tegenstelling tot mijn ouders. Zij zijn met pensioen en gingen een paar jaar geleden terug naar Ierland, maar ze zijn heel vooruitstrevend. Vrouwen liegen al mijn hele leven tegen me. Ik verwacht niet anders. Sommige mensen zijn leugenaars, andere bedriegers. Je hebt goede en slechte mensen. Onze-Lieve-Heer heeft rare kostgangers. Maar je hoeft het toch niet op te geven na een paar vergissingen? We zouden nooit op de maan zijn geland als die jongens bij de NASA zo hadden gedacht. En dan was Einsteins relativiteitstheorie er ook niet geweest. Je moet het gewoon blijven proberen tot het je lukt. En dat gebeurt heus wel, hoor.'

'En wat is jouw verhaal dan? Gescheiden? Alleenstaand?' verlegde ze de aandacht naar hem.

'Alleenstaand. Twee lange relaties, tien en acht jaar. Uiteindelijk niks geworden. Ik bleef altijd te lang hangen. En nu ben ik plotseling achtendertig en woon samen met een golden retriever die Harvey heet. Hij is best goed gezelschap, hoor. En ik ga nog steeds uit, zelfs als vrouwen me vijf of zes keer afwijzen. Dat ligt aan mijn Ierse genen. Ik ben koppig, of traag van begrip, zoals ze daar zeggen. Vroeg of laat zal het me lukken en vind ik de vrouw die me aanbidt... en Harvey natuurlijk. We zijn onafscheidelijk. Vinden jouw kinderen honden leuk?'

'Weet ik eigenlijk niet. We hebben nog nooit een hond gehad.'

'Misschien kunnen we een keer met z'n allen gaan wandelen in het park. Harvey is gek op kinderen. Of staat dat ook niet meer op je lijstje? Wandelen met een golden retriever is namelijk géén date.'

Ze lachte weer. 'Nee, dat klopt.' Ze vond hem echt aardig en dat wilde ze helemaal niet.

Hij bracht haar terug naar haar appartement en zei dat hij haar een keer in het weekend zou bellen om met Harvey en haar dochters naar het park te gaan.

Twee weken later was het zover en gingen ze naar Central Park. Xela was meteen gek op de vriendelijke grote hond en ze hadden enorm veel plezier. Zoals gewoonlijk was Theo iets terughoudender, maar ze gooide in het park wel een bal voor hem op.

'Leuke kinderen heb je,' complimenteerde Declan haar op de weg terug. 'Denk je dat ze bij mij thuis s'mores en popcorn willen maken? Dat is het enige wat ik kan klaarmaken.'

Ze gingen met hem mee en de meisjes hadden het erg naar hun zin. Harvey was door het dolle heen van alle mensen om hem heen en Isabelle genoot ervan te zien hoe Declan met haar kinderen omging.

Hij gaf haar een s'more aan en even later zat haar gezicht vol marshmallows en chocolade. Hij hielp haar het eraf te halen. 'S'mores en popcorn. Géén date dus,' zei hij zacht.

Hij had een heel licht Iers accent en ze kwam erachter dat hij in Dublin was opgegroeid en op zijn dertiende naar de vs was gekomen.

Ten slotte stemde ze in met een etentje, bij een Italiaans restaurant vlak bij haar appartement. Gewoon als vrienden. Alles wat ze samen deden verliep rustig en normaal. Hij probeerde niet om indruk op haar te maken of haar leven te stu-

ren. Het duurde heel lang voordat hun relatie uitgroeide tot een romance, maar toen ze hem eindelijk vertrouwde, en dat duurde wel even, gingen ze een weekendje naar Connecticut. Het voelde alsof ze elkaar al hun hele leven kenden.

In augustus ging ze weer met de meisjes naar Normandië. Inmiddels kenden ze elkaar bijna een jaar, en ze vroeg Putnam om zijn mening. Tegenwoordig was hij op alle fronten haar mentor en adviseur, bijna alsof hij een tweede vader voor haar was.

‘Klinkt goed. Wat is het probleem?’

‘Hij wil trouwen en kinderen. Daar weet ik alles van en daar heb ik geen zin meer in. Hij moet vrij zijn om de juiste persoon te vinden om mee te trouwen en kinderen te krijgen.’

‘En waarom zou jij niet nog een kind kunnen krijgen?’

‘Dat wil ik helemaal niet. Ik doe het best goed met de twee die ik heb. Drie is te veel.’

‘Niet als je een man hebt. Je hebt er nooit echt een gehad.’

‘Ik krijg al de rillingen bij het idee.’

‘Je lijkt mij wel,’ zei hij bestraffend. ‘Doe niet zo laf. Je bent dertig. Verknal je leven nou niet omdat je in het verleden blijft hangen.’

‘De laatste keer dat je dat tegen me zei, was ik met een oplichter getrouwd.’

‘Declan lijkt me geen boef.’

‘Dat is hij ook niet. Wil je hem ontmoeten?’

‘Misschien. Hier? Is hij in Frankrijk?’

‘Hij is op bezoek bij zijn ouders in Ierland en heeft aangeboden om op de terugweg langs te komen. Ik denk dat hij wel weet dat hij jouw goedkeuring nodig heeft.’

‘Ik vind hem nu al aardig,’ zei Putnam lachend.

Hij was nu zevenenvijftig en het was Isabelle opgevallen dat hij het laatste jaar een stuk ouder was geworden. Ze zag dat ook Marcel zich zorgen om hem maakte. Putnam was erg

bleek en at maar weinig, en hij leek vermoeid.

Isabelle belde Declan de volgende dag en hij bood aan om aan het eind van augustus een dag langs te komen. Hij wilde graag de man ontmoeten die zoveel voor haar betekende, al wilde hij zich niet opdringen.

Hij vloog naar Parijs en huurde een auto. Aan het eind van de dag wilde hij terugvliegen naar Dublin. Putnam en hij konden het meteen goed vinden. Ze maakten samen een lange wandeling en gingen een stukje varen in Putnams boot. Declan begreep precies waarom ze van hem hield. Putnam was een eerbare man en hij was heel vriendelijk en zachtvaardig. Hij zag wel dat de man van haar hield als van een dierbare zus en dat hij alleen het beste voor haar wilde.

Om elf uur die avond vertrok Declan, en Putnam vertelde haar dat hij het helemaal eens was met haar keuze. 'Hij is een fantastisch mens. Ik denk dat je hem moet grijpen voordat iemand anders dat doet.'

'Ik doe niet aan grijpen,' zei ze preuts.

Toch bleef Putnam aandringen. Hij begon er weer over vlak voor ze naar huis teruggingen.

'Ik wil zeker weten dat je in een veilige haven bent aangemeerd, Isabelle. Je kunt niet de rest van je leven alleen blijven. Je hebt iemand nodig die voor je zorgt en ik zal er niet altijd zijn.'

Er trok een schaduw over zijn gezicht bij die woorden en Isabelle kreeg ineens een paniekerig gevoel over zich, alsof er een ijzige vinger langs haar rug streek.

'Zeg dat nou niet. Je hebt nog zeker veertig jaar te gaan en tegen die tijd ben ik grootmoeder.'

'Ik meen het,' zei hij ernstig.

Ze ging er niet op door, maar ze maakte zich nog steeds zorgen toen ze weggingen. Ze fluisterde Marcel in het oor dat hij haar moest bellen als Monsieur een probleem had of ziek

werd. Dat had ze nooit eerder gezegd.

Marcel knikte. Ook hij maakte zich zorgen. Putnam zag er slecht uit.

In New York gingen Declan en zij op dezelfde voet verder en spraken regelmatig af. Toch moest Isabelle denken aan wat Put had gezegd: dat ze hem moest grijpen voordat iemand anders dat deed.

In oktober belde Putnam en vertelde haar iets wat ze nooit verwacht had.

‘Ik ben ziek, Isabelle. Ik wist het al toen jullie hier waren, maar ik dacht dat ik nog wel even de tijd had. Ik heb alvleesklierkanker. Ik zou het fijn vinden als Theo en jij tussen nu en de kerst nog een keer komen.’

Theo was pas tien! Veel te jong om haar vader al te verliezen. Ook Isabelle kon zich een leven zonder Putnam niet voorstellen. Ze beloofde dat ze binnen twee maanden naar Frankrijk zouden komen. Het zou heel moeilijk worden om Theo voor te bereiden op het bezoek. Het zou tenslotte de laatste keer zijn dat ze haar vader zag. Een onverdraaglijke gedachte.

Vroeg in november reisden ze naar Frankrijk. Maeve paste op Xela. In die tijd van het jaar was het onaangenaam guur in Normandië en het chateau zag er donker en somber uit. De tranen sprongen haar in de ogen toen ze zag hoe ontzettend mager Putnam was geworden in de drie maanden dat ze hem niet had gezien. Snel probeerde ze haar gevoelens voor hem te verbergen.

Ze bleven een week en alles wat er gezegd moest worden, werd uitgesproken. Zoals hij er nu voor stond, betwijfelde Isabelle of hij de kerst wel zou halen. Het afscheid was hartverscheurend. Hij liet Theo beloven dat ze, zodra ze daar oud genoeg voor was, mensen zou helpen die het minder goed hadden dan zij. Op weg naar de luchthaven klampte ze zich

vast aan haar moeder en ze huilden samen in de auto.

Putnam had Isabelle in zijn armen genomen en in haar oor gefluisterd: 'Ik heb altijd van je gehouden, mijn liefste, en dat zal nooit veranderen. Dank je wel voor Theo.'

Ze had enorm veel moeite moeten doen om niet in snikken uit te barsten.

Tien dagen nadat ze terug waren, belde Marcel om te zeggen dat Putnam kalm in zijn slaap was overleden en dat hun bezoek hem heel gelukkig had gemaakt. Hij was in tranen. Tenslotte had hij vijfendertig jaar voor Putnam gewerkt en was hij net zoveel een vriend geweest als kamerheer en butler voor de man die hij zo bewonderde om zijn eerzaamheid. Het aan Theo te vertellen was het moeilijkste, die hartverscheurend begon te huilen.

De volgende dag vertrok Isabelle alleen naar Frankrijk voor de begrafenis. Het zou te verdrietig zijn voor Theo om erbij te zijn, meende ze. Hij wilde begraven worden op de kleine begraafplaats op het landgoed, dat niet alleen zijn thuis was geworden maar zijn hele wereld in de tijd dat hij er gewoond had.

Ze maakte een afspraak met zijn Franse bankier en zijn notaris, die haar vertelde dat Putnam gezegd had dat het huis verkocht moest worden omdat Theo nog heel jong was. Het had geen zin om het te onderhouden tot ze oud genoeg was om het te gebruiken of er te gaan wonen. En financieel was het niet verstandig om het alleen voor die ene maand per jaar aan te houden.

De opbrengst van de verkoop zou worden toegevoegd aan Theo's trustfonds, maar het was een hard gelag. Putnams wereld zoals zij die gekend hadden, zou voorgoed verdwijnen, al dacht Isabelle op een bepaalde manier ook dat dat beter was. Zonder hem zou het te pijnlijk zijn om in het huis te verblijven. Put had de juiste beslissing genomen.

Naast Isabelle was er slechts een handjevol personeelsleden op de begrafenis. Hij had geen kerkelijke ceremonie gewild en had een brief voor haar achtergelaten en een voor Theo, waarin hij hun vertelde hoeveel hij van hen hield en hoeveel vreugde ze hem hadden gegeven.

Het afscheid van Marcel was bijna net zo erg als afscheid nemen van Putnam. Ze klampten zich aan elkaar vast op de luchthaven en ze vroeg hem om het contact te bewaren. Ze had nooit gedacht dat Put zo jong zou overlijden, maar zijn eenzame leven had hem van iets beroofd, als een bloem in de winter. Hij ontbeerde de warmte en zonneschijn die hij nodig had om echt te kunnen bloeien. En hun korte bezoeken waren eigenlijk niet genoeg geweest om hem kracht te geven. Marcel zei dat Putnam zonder hen eigenlijk bijna het hele jaar verdrietig was geweest.

Volledig van de kaart kwam ze terug in New York. De volgende dag lunchte ze met Declan.

‘Ik hoef niet te vragen hoe het ging, ik zie het zo wel.’ Hij had heel erg met haar te doen, maar was blij dat hij Putnam had ontmoet.

‘Het chateau wordt verkocht,’ zei ze somber. ‘Theo erft alles, al begrijpt ze nog niet wat dat betekent.’

Ergens gold dat ook voor Isabelle. Toen ze van de notaris een exemplaar van zijn testament ontving, kreeg ze een schok. Putnam had haar voldoende geld nagelaten om een huis van te kopen en haar eigen bedrijf te beginnen. Hij was heel genereus geweest, zoals altijd, en had laten optekenen dat Isabelle nooit iets voor zichzelf had gevraagd. Hij wilde dat ze de veiligheid van een eigen huis zou hebben en geld genoeg om te kunnen doen waar ze van droomde.

Ze belde haar vader en vertelde hem van het legaat. De tranen stroomden haar over de wangen.

Dit was wat hij voor haar gewild had en haar nooit had

kunnen geven. Hij had Putnam nooit ontmoet, maar hij had in de loop der jaren respect voor hem gekregen. En nu nog meer. Het had hem wel dwarsgezeten dat hij nooit met Isabelle had willen trouwen, al kon hij hem dat makkelijker vergeven nu hij wist van het legaat.

‘Hij hield van je, Isabelle. Daar ben ik zeker van.’

‘Dat weet ik, papa.’ Ze kon niet geloven dat de man die altijd zoveel voor haar zou betekenen voor altijd weg was. Het leven zonder hem zou voor haar en Theo nooit meer hetzelfde zijn.

*N*a Putnams dood worstelde Isabelle zich door de dagen en probeerde ze Theo te steunen. Declan kwam eten en speelde met Xela. Ze begreep niet echt wat het betekende dat Putnam gestorven was. Zoals altijd maakte ze een boel herrie en vroeg ze veel aandacht. Voortdurend plaagde ze Theo en viel ze haar lastig, maar voor een keer vormde dat een goede afleiding.

Op Thanksgiving gingen ze naar Newport en Isabelle nodigde Declan uit. Het bijzondere landgoed waar haar vader woonde en waar zij was opgegroeid, maakte grote indruk op hem. Ze leidden hem rond over het terrein en in het huis, en hij ging er respectvol mee om. Hij maakte lange wandelingen met haar vader, blij dat hij hem eindelijk kon ontmoeten. Langzamerhand begon Isabelle zich meer voor hem open te stellen, besepte hij. Ze kenden elkaar nu ruim een jaar.

Twee dagen nadat ze uit Newport vertrokken waren ging de telefoon. De stalmeester belde om te zeggen dat haar vader die ochtend in het stalgebouw in elkaar was gezakt en aan een hartaanval was bezweken. Hij vertelde dat de ambulance er snel was, maar dat ze niets meer voor hem hadden kunnen

doen. Niemand had dit zien aankomen, want zijn gezondheid was goed geweest.

‘Het spijt me zo, Isabelle. Het was kennelijk zijn tijd.’

Hij was vijfenzestig! Dat was toch veel te vroeg om hem al te verliezen. In een paar weken tijd had ze de twee belangrijkste mannen in haar leven verloren. Putnam en haar vader. Geschokt zakte ze na het telefoongesprek neer op een stoel. Ze had beloofd om aan het eind van de dag naar Newport te komen om alles te regelen. Even later belde Declan. Snikkend vertelde ze hem wat er was gebeurd, en dat ze het nog niet aan de kinderen had verteld.

‘O god, wat vreselijk. Ik wil komen? Mag dat?’

‘Ja,’ bracht ze moeizaam uit en vijf minuten later stond hij voor de deur.

‘Wil je dat ik meega naar Newport?’

Ze wilde niet te veel een beroep op hem doen, al had ze hem wel nodig. Er was niemand anders meer. Nu was ze voor alles in haar leven zelf verantwoordelijk.

‘Zou je dat heel erg vinden?’

‘Natuurlijk niet.’ Ze zag er zo onschuldig en geknakt uit. Declan wilde graag de sterke schouder zijn waarop zij kon leunen.

Ze vertelde het aan de kinderen toen Maeve ze thuisbracht van school en ze barstten in tranen uit. De dood had hen de laatste tijd te vaak bezocht.

Inmiddels had ze met de galerie gebeld om te vertellen wat er was gebeurd en dat ze een paar dagen weg zou zijn. Die avond namen Declan en zij een vlucht naar Boston. Op de luchthaven huurde hij een auto en ze reden naar Newport, waar ze in het huis van haar vader logeerden. De Vanderbilts hadden al een condoleancebericht gestuurd waarin ze zeiden dat ze het verschrikkelijk vonden om haar vader na vijfen-twintig jaar trouwe dienst te moeten verliezen.

Declan liet haar geen moment alleen terwijl zij alles regelde. De kist zou na de plechtigheid naar Boston gebracht worden, zodat hij naast haar moeder begraven kon worden. In tegenstelling tot bij het afscheid van Putnam zat de kerk nu vol met haar vaders vrienden en de mensen met wie hij had samengewerkt. In die kerk was ze met Collin getrouwd, al probeerde ze daar niet aan te denken. Isabelle had besloten de kinderen thuis te laten, het was gewoon te verdrietig voor ze. Het was een pijnlijke en droevige dag en Isabelle vertelde Declan dat ze het zonder hem niet had gered.

Binnenkort zou ze nog een keer terug moeten komen om het huis te ontruimen, al hielden de Vanderbilts vol dat het geen haast had. Declan zou met haar meekomen om te helpen.

Aan het eind van de dag vloog hij met haar terug naar New York en stopte haar in bed. Hij zat naast haar tot ze in slaap viel en wilde dat hij meer voor haar kon doen. Maar hij wist dat dat niet kon. Ze moest rouwen en haar verlies verwerken en dan langzaam de draad van het leven weer oppakken, al zou dat niet meevallen. In korte tijd was ze zoveel kwijtgeraakt.

De volgende dag, een zaterdag, werd ze wakker met het gewicht van de wereld op haar borstkas. Ze kreeg bijna geen adem als ze terugdacht aan haar vaders uitvaart en die van Putnam twee weken daarvoor. Toch kon ze dankzij hem haar gedachten laten gaan over iets anders. Putnam had haar de mogelijkheid gegeven om een huis te kopen en haar eigen bedrijf te beginnen als kunstadviseur. Op dit moment was ze daar nog niet aan toe, maar het was wel iets om naar uit te kijken. Het zou haar afleiden van haar verdriet. Er zou veel gaan veranderen. Nu wilde ze alleen maar dat ze zich op de een of andere manier met de meisjes door de feestdagen kon worstelen. Daarna zou ze wel naar de toekomst kijken die Putnam haar gegeven had.

De kerst in haar appartement met de meisjes was een armzalige bedoening. Ze wilde zelfs Declan niet zien. Op nieuwjaarsdag kwam hij langs en praatte ze met hem over het huis en het bedrijf. Aarzelend keek hij haar aan, alsof er iets was wat hij wilde zeggen maar hij niet zeker wist of dat wel verstandig was.

‘Al een tijdje wil ik iets met je bespreken, al is dit waarschijnlijk niet het juiste moment.’ Hij zweeg even. Ze leek geen idee te hebben waar hij op doelde en hij vond het moeilijk om erover te beginnen.

‘Wat is er?’ Met een lege blik keek ze hem aan. De diepe wallen onder haar ogen verrieden dat ze moeite had met slapen.

‘Op een dag wil ik met je trouwen, wanneer jij denkt dat het juiste moment is gekomen, als dat ooit komt,’ zei hij behoedzaam.

‘Meen je dat nou?’ zei ze geschrokken.

‘Nee, grapje. Natúúrlijk meen ik dat. Ik wil voor je zorgen, je man zijn, en samen kinderen krijgen als jij dat ook wilt.’

Ze kreunde. ‘Ik weet dat jij ook kinderen zou moeten hebben. Ik weet alleen niet of ik genoeg te geven heb aan nog een kind. De twee die ik nu heb zijn al een handjevol. Theo is altijd zo teruggetrokken, alsof ze de wereld wil buitensluiten, net als haar vader. En Xela is net een tikkende tijdbom. Die heeft altijd wel ergens een woedeaanval over. Een derde kind kan ik toch helemaal niet aan?’

‘Dat kun je wel, met een man die van jou houdt en van je kinderen. Je voedt ze in je eentje op. En met alle respect voor Putnam, hoor, daar is meer voor nodig dan alleen geld. Ik wil er voor je zijn, je last verlichten, het leven met je delen.’

‘Dat zei Put ook al, dat ik met jou moest trouwen.’ Ze glimlachte.

‘Dat heb je me nooit verteld,’ zei Declan verheugd. ‘Ik wil

je op geen enkele manier onder druk zetten, maar ik word dit jaar veertig. Misschien is het leuk om voor die tijd te trouwen.' Hij wist dat zij eenendertig was en Theo en Xela tien en bijna vijf.

'En wil je echt nog een kind?'

'Daar zou het niet op afketsen. Ik weet zeker dat ik op termijn van Theo en Xela zal gaan houden alsof het mijn eigen kinderen zijn. Het lijkt me alleen leuk om ook samen een kind te hebben, om onze verbintenis te bezegelen, zeg maar.' Glimlachend sloot hij haar in zijn armen. 'Je hoeft niet nu te beslissen. Je hebt tenslotte een zware tijd achter de rug.'

'En wanneer zou je dan willen trouwen?'

'Gisteren... Vorige week... Ik vind het heerlijk om bij je te zijn, en hoe kalm en harmonieus ons leven samen is.'

'Zo voelt dat voor mij ook. En wil je een groot feest?' Haar hoofd liep om en nog steeds voelde ze zich heel verdrietig.

'Nee, alleen wij en de kinderen. En Harvey misschien.'

'Ik vind het een leuk idee, Declan,' zei ze, en ze kroop dicht tegen hem aan. 'Laten we niet te lang wachten. Dan kunnen we samen een huis gaan zoeken.'

Haar antwoord verraste hem en hij was er dolblij mee.

De volgende dag vertelden ze het aan de kinderen en de meisjes vonden het een prima idee. Op een zaterdag in januari trouwden ze in de kerk in hun buurt, in gezelschap van een paar vrienden, zijn zakenpartner Tom Kelly en Bert Acker, de eigenaar van de galerie waar ze werkte. Acker wist niet dat ze weg zou gaan. Na afloop gingen ze lunchen bij de Italiaan. Het voelde voor Isabelle alsof haar leven eindelijk in rustiger vaarwater was gekomen. Eindelijk was ze thuis.

Daarna gebeurde alles in een razend tempo. In februari vonden ze een heel mooi huis op East Seventy-Fourth Street, tussen Fifth Avenue en Madison Avenue. Het was in perfecte staat en dankzij Putnams legaat konden ze het zich veroor-

loven. Ze verhuisden in maart, twee dagen nadat ze erachter was gekomen dat ze in verwachting was. De baby zou in november komen en Declan was door het dolle heen. Ook Isabelle keek nu uit naar een derde kindje. Hij had gelijk: hun kind zou de cirkel sluiten. Zo zouden ze een gezin zijn.

In juni nam ze ontslag bij de galerie. Ze was van plan in januari te starten als zelfstandig kunstadviseur, als de geboorte van de baby en de feestdagen achter de rug waren. Eerst wilde ze wat vrije tijd om van Declan en de baby te genieten, want op de maanden in Normandië na had ze tien jaar onafgebroken gewerkt, al vanaf haar studie. In de zomer huurden ze een huis in Connecticut. Dat zou wel heel anders zijn dan Normandië, maar samen bouwden ze aan nieuwe tradities en Declan zei dat hij ooit ook een huis op het platteland wilde kopen.

Ze brachten een heerlijk rustige zomer door en kwamen aan het eind van augustus terug naar de stad om de meisjes voor te bereiden op het nieuwe schooljaar. Dit jaar ging Xela voor het eerst naar de kleuterschool. Declan vroeg of Isabelle er bezwaar tegen had als hij het Labor Day-weekend in New Hampshire doorbracht, met Tom Kelly en een aantal andere vrienden. Ze wilden gaan vissen. Dat vond ze prima. Tenslotte was hij de hele zomer niet van haar zijde geweken, dus dat gunde ze hem van harte.

Ze was nu zes maanden zwanger en voelde zich beter dan ooit. Wat was het toch heerlijk om gelukkig te zijn. Ze kon zich niet méér wensen met Declan. Hun leven samen was idyllisch. Eindelijk had ze wat Putnam haar altijd had toegewenst: een veilige haven met een goede man aan haar zijde die voor haar zorgde.

Ze gebruikten de tijd om schoolspullen te kopen voor de meisjes en nieuwe schoenen voor bij hun uniform. Op zondag gingen ze naar de film en bakten koekjes, voor als

Declan thuiskwam. Om zes uur ging de bel. Hij had zeker zijn sleutels vergeten. Tom Kelly stond voor de deur in zijn viskleding. Kennelijk waren ze linea recta van New Hampshire naar New York gereden. Declan was zeker de auto aan het parkeren.

‘Isabelle...’

Tom stond haar aan te staren. Iets aan de klank van zijn stem joeg haar angst aan.

Hij kon niet anders dan haar precies vertellen wat er gebeurd was. ‘Harvey werd door de stroom meegesleurd en Declan ging achter hem aan. Hij was niet op tijd bij Harvey en de hond werd door het water meegenomen de waterval af. En Declan ook. Geen van beiden heeft het overleefd,’ zei hij, en hij strekte zijn handen naar haar uit. Wankelend viel ze in zijn armen.

‘Dat is niet mogelijk,’ zei ze verward. ‘Dat kan toch niet... Hij was captain van zijn zwemteam op de universiteit.’

De blik in haar ogen vertelde hem dat hij haar beroofd had van al haar dromen over een mooie toekomst.

‘Dat kan niet,’ zei ze weer, terwijl hij haar mee naar binnen nam en met haar in de keuken ging zitten.

Hij schonk een glas water voor haar in. ‘Ik vind het zo vreselijk,’ zei hij met betraande ogen. Ze hadden samen op school gezeten en gestudeerd en waren boezemvrienden. ‘Hij ging achter de hond aan voordat iemand hem kon tegenhouden.’

‘Waar zijn ze?’ Nog steeds keek ze hem verdwaasd aan.

‘Bij de lijkschouwer in New Hampshire, totdat jij besluit wat je wilt.’ Ze knikte en begon met gierende uithalen te huilen. Het enige wat Tom kon doen was haar stevig vasthouden. Ze waren zeven maanden getrouwd geweest en hun baby kwam over drie maanden.

Urenlang, zo leek het wel, hield Tom haar in zijn armen.

Op een gegeven moment kwam Theo kijken, en een blik op haar moeder was voldoende. Ze nam Xela mee naar haar kamer.

Hoe kon dit gebeurd zijn? Het was gewoonweg onvoorstelbaar. Alles aan hun leven was perfect geweest en ze waren zo gelukkig. Nu was Declan er ook niet meer.

In de dagen daarna functioneerde Isabelle op de automatische piloot. Ze had het tenslotte al eens eerder gedaan. De plechtigheid vond plaats in de kerk waar ze getrouwd waren. Declans vader had last van zijn hart en kon niet uit Ierland overkomen. Zijn moeder wilde hem niet alleen laten en dacht ook niet dat ze het aan zou kunnen. Zijn twee broers die priester waren, kwamen over en droegen de mis op. Tijdens de dienst stonden de meisjes naast haar. Isabelle had een plek moeten uitkiezen op de begraafplaats waar hij begraven zou worden. Alles leek haar volstrekt onwerkelijk toe, alsof ze in een slechte film terecht was gekomen, of een nachtmerrie waar ze maar niet uit wakker werd.

Na een paar dagen in New York gingen Declans broers terug naar Ierland. Het was hun eerste bezoek aan de stad. Ze hadden beiden op het seminarie gezeten in de tijd dat hun ouders in de vs woonden. Toen was het allemaal voorbij en was Isabelle weer alleen met haar kinderen.

De meisjes gingen naar school en Isabelle zat elke dag alleen thuis te wachten tot Declan thuiskwam. Onderwijl groeide de baby in haar buik. Maeve zorgde voor haar als een moederkloek, gaf haar Ierse thee te drinken en haalde haar elke dag over om toch iets te eten, maar Isabelle voelde zich als een zombie. Ze kon zich geen leven zonder hem meer voorstellen. Het was gewoon onmogelijk. Ze dacht eraan terug dat ze in het begin tegen hem had gezegd dat ze een gebrek aan inzicht had. Deze keer had ze helemaal geen

foute keuze gemaakt. Ze had gewoon pech gehad. Gruwelijk veel pech.

De bevalling begon en nog steeds was ze zichzelf niet. De meisjes waren op school en Maeve bracht haar naar het ziekenhuis en bleef bij haar. Ze schreeuwde het uit toen ze het kindje voelde komen, meer uit ellende dan van pijn. Ze wilde het niet zien zonder hem. Hoe kon ze deze baby nou krijgen terwijl hij er niet meer was? Waarom was haar dit wrede lot beschoren?

De baby kwam sneller dan haar zusjes en de bevalling was kort en heftig, maar dat kon Isabelle niet schelen. Ze werd zo verteerd door het verdriet dat ze zonder hem was dat de lichamelijke pijn van de bevalling bijna een opluchting was. Toch leken de persweeën uren te duren en toen het kindje geboren was, bleef het stil in de verloskamer. Even dacht Isabelle dat ze misschien gestorven was en de baby ook. Daardoor kwam ze weer bij haar positieven. Ze hadden haar verteld dat het een meisje was. Waarom hoorde ze nou niets?

Ze probeerde te zien wat er aan de hand was. 'Hoe is het met haar? Is alles wel goed? Wat is er? Ademt ze wel?' Niet één kreetje kwam er over haar lippen, geen geschreeuw zoals bij Xela. In plaats daarvan kirde de baby, het leek bijna een giechel. Het klonk alsof ze lachte. Ze wreven haar ruggetje en ze huilde heel even, maar tegelijkertijd keek ze de kamer rond alsof ze dolblij was hen te zien. En zoals Isabelle gehoopt had leek ze op Declan, en had ze duidelijk zijn onbezorgde aard. De verpleegkundige legde de baby in haar armen en ze keek kirrend naar haar moeder op.

'Dit heb ik nog nooit meegemaakt!' zei de dokter. 'Volgens mij lachte ze naar ons. Hebt u al een naam voor haar?'

Isabelle knikte. Declan en zij hadden die al uitgekozen.

'Oona.' Het was de vrolijkste baby die ze ooit gezien had en ze leek zich in haar nieuwe omgeving helemaal thuis te

voelen. Isabelle had het idee dat dat altijd zo zou zijn, net als bij Declan. 'Welkom thuis, Oona,' fluisterde ze. De baby kneep haar oogjes halfdicht en het leek wel alsof ze haar toelachte. Ze was blij om hier te zijn. Met Oona had ze nu toch een klein stukje van Declan.

*Z*he had niet verwacht dat Declans dood haar zo zwaar zou vallen. Ze waren weliswaar niet lang getrouwd geweest, maar de meisjes en zij waren er in die twee jaar aan gewend geraakt dat ze op hem konden rekenen. Hij regelde alles, meer nog dan Isabelle zich had gerealiseerd, en zonder hem waren ze plotseling allemaal op drift geraakt.

Theo was na de dood van haar vader, bijna een jaar geleden, nog stiller geworden. Xela daarentegen werd elk jaar dat voorbijging kribbiger en zocht sneller de confrontatie. Ze maakte steeds vaker ruzie met Theo. Declan was de enige naar wie ze wel had geluisterd en meestal was het hem gelukt om conflicten te bezweren. Het zonnestraaltje in huis was Oona. Ze was altijd blij, ze giechelde gorgelend en kreeg iedereen aan het lachen, al vanaf het moment dat ze thuiskwam uit het ziekenhuis.

Declan was negenendertig geweest en hij had niet verwacht te sterven, dus er was geen testament. Zijn weinige bezittingen gingen naar Oona. Onroerend goed bezat hij niet, er was hooguit een klein beetje spaargeld. Hij had best aardig verdiend als advocaat, maar gaf het ook weer net zo makkelijk uit.

De enige die echt vermogend was en een grote erfenis had gekregen was Theo, en dat geld stond veilig opgeborgen tot dat ze oud genoeg was om het te beheren.

Isabelle wilde weliswaar als zelfstandig kunstadviseur gaan werken, maar Declans dood had haar zo aangegrepen dat ze bijna een jaar na Oona's geboorte pas haar bedrijf opstartte, dat van het begin af aan goed liep. Ze had welgestelde klanten en de zaak groeide exponentieel in de loop der jaren. Ze was een van de meest gewaardeerde kunstadviseurs in New York, en dat was precies waarop Putnam had gehoopt toen hij haar het geld naliet.

Isabelle richtte zich volledig op haar werk en haar opgroeiende dochters. Alle drie hadden ze veel weg van hun respectievelijke vaders. Ze leken bijna een genetisch experiment, vond Isabelle. Soms vroeg ze zich af of zij zelf genetisch wel iets had bijgedragen.

Ook nu ze ouder werd leek Theo qua karakter erg op Put: aan de ene kant teruggetrokken en tegelijkertijd met een levendige belangstelling voor alles wat haar aandacht trok. Een reis naar India na haar afstuderen had haar leven voorgoed veranderd. De wereld waarvan ze gedroomd had lag nu aan haar voeten. In de jaren daarna had ze dorpen gebouwd, dammen en rioleringen medegefinancierd, elektrisch licht laten aanleggen, ziekenhuizen gebouwd en voor medische hulp gezorgd, en voor schoon drinkwater voor afgelegen gebieden in India en Afrika. Ze was nu zevenendertig en leefde in een bubbel waar alleen de mensen die ze hielp ertoe deden. Ze was erbij als er spreekuur was, zorgde voor zieke kinderen tijdens een epidemie en liep kilometers met stervende pasgeboren baby's in haar armen om ze naar het ziekenhuis te brengen, in de hoop dat ze ze kon redden. Haar familie was veel minder belangrijk voor haar en het liefst bracht ze haar tijd door in India. De afgelopen vijftien jaar had ze haar va-

ders geld goed besteed. Xela zei altijd een beetje geïrriteerd dat Theo wel een hedendaagse heilige leek.

Af en toe hoorde Isabelle iets van haar. Ze had grote bewondering voor wat haar dochter deed. Voor zover ze wist had ze nog geen serieuze liefdesrelatie gehad. Alhoewel ze een werelds bestaan leidde, leek ze niet echt deel uit te maken van dat leven. Het kostte haar moeite om een persoonlijke band op te bouwen met anderen en ook daarin leek ze erg op haar vader. Eén keer per jaar kwam ze naar New York om haar moeder te ontmoeten, en haar vaders bankiers in Boston, maar ze had weinig gemeen met de rest van haar familie.

Xela's strijd tegen de mensheid en haar eeuwige woede, die vooral tegen haar oudste zuster was gericht, was in haar puberteit en ook daarna niet afgezwakt. Ze zei graag dat Theo zich had gewijd aan het legen van de oceaan van menselijke misère met een vingerhoedje, en dat ze ongeveer even effectief was. Daarmee veegde ze al Theo's mededogen en vriendelijkheid van tafel. Xela meende dat er voor elke honderd mensen die ze te eten gaf of redde, duizenden pal achter hen stonden die toch zouden sterven, hoeveel van haar geld ze ook uitgaf.

Het was duidelijk dat Xela niets gemeen had met Theo. Ze vond het vooral heel irritant dat Theo zich door niets en niemand liet beïnvloeden en geld weggooide om een dorst te lessen die niet te lessen viel. Dan kon ze er maar beter iets verstandigers mee doen, was haar mening.

Haar vaders creativiteit en haar moeders integriteit combineerde Xela met een uitstekend zakelijk instinct, en dat pakte goed uit. Haar moeders passie voor kunst bezat ze niet, maar ze had een ondernemende geest en had aan Harvard een MBA gedaan. Toch had ze nooit genoeg geld om haar projecten te kunnen financieren. Haar leven werd beheerst door

de strijd met durfkapitalisten die het in haar bedrijven voor het zeggen wilden hebben, terwijl zij juist een meerderheidsbelang wilde behouden. Ze wist dat ze met enkele van haar ideeën heel veel geld kon verdienen, maar ze moest eerst investeerders hebben. Theo had ze nooit om hulp gevraagd en ze was er zeker van dat ze haar ook niet zou helpen. Zij was niet druk met het redden van levens, ze was een zakenvrouw die uit de klauwen van durfkapitalisten probeerde te blijven. Haar werk was één groot gevecht en dat was in haar persoonlijke relaties niet anders. Getrouwde mannen en narcisten, psychopaten zoals haar vader, mannen die haar naar hun hand wilden zetten of haar indrukwekkende talenten niet op waarde wilden schatten... Ze waren allemaal de revue gepasseerd. Op haar bijna tweeëndertigste had ze niet één succesvolle relatie of zakelijke transactie op haar naam staan.

Twee jaar eerder had ze aangekondigd dat ze klaar was met de liefde en zich alleen nog op haar werk zou storten. Gelukkiger leek ze er niet van te worden. Isabelle had met haar te doen en wilde dat ze haar het geld kon geven dat ze nodig had, maar ze had gewoonweg niet de financiële arm-slag die de durfkapitalisten hadden. Theo wel, maar die had geen enkele belangstelling voor het zakenleven. Bovendien hadden de zussen nooit zo'n goede band gehad, en die was nu ze volwassen waren niet beter geworden.

De enige in hun midden die altijd blij was, was Oona. Net zoals bij Declan was het glas voor haar altijd halfvol of nog voller. Ze sloot compromissen, vond positieve oplossingen en zorgde dat alles goed liep. Het zakenleven of de kunst interesseerde haar niet en ze had niet die grootse plannen die Theo had om de wereld te verbeteren. Haar derde studiejaar had ze in Florence doorgebracht, waar ze verliefd werd op een Italiaanse edelman met een boerderij in Toscane, vlak

bij Castellina in Chianti. Op haar eenentwintigste was ze gestopt met haar studie en was ze met Gregorio getrouwd. Vijf jaar later had ze drie zoons en was ze in verwachting van een tweeling.

Oona was dol op Gregorio's familie, ze maakte elke dag de lunch en het avondeten voor haar gezin klaar – volgens de recepten die ze van haar schoonmoeder had geleerd – en ze vond het leven op de boerderij heerlijk. Gregorio had in hun wereld de touwtjes stevig in handen en leefde wat betreft moderne man-vrouwrelaties nog in de middeleeuwen, al leek Oona daar geen last van te hebben. Ze vond alles aan haar leven heerlijk, inclusief haar charmante, ouderwetse en overheersende echtgenoot. Ze was ontegenzeggelijk gelukkig met haar leven, al had Isabelle in het begin zo haar bedenkingen gehad. Na haar huwelijk was ze niet meer terug geweest in New York. Een paar keer per jaar kwam Isabelle naar Toscane voor een bezoek, en dan flirtte Gregorio's vader ongegeneerd met haar waar zijn vrouw bij was. Het was een andere cultuur, die Isabelle niet zo aansprak maar die Oona leek te passen. Ze zag helemaal niet op tegen de geboorte van de tweeling. Dan zou ze moeder van vijf kinderen zijn, op haar zesentwintigste! Maar voor Oona telde maar één ding: iedereen moest gelukkig zijn.

Isabelle genoot altijd van haar bezoekjes, want Oona was zo tevreden met haar kinderen, haar huwelijk, haar leven. Ze was net zo zorgeloos als Declan was geweest en had zijn positieve kijk op de wereld. Ze hield van haar zussen, vond ze getalenteerd en fantastisch, al had ze Theo in geen jaren gezien. Die kwam nooit naar Italië, en Afrika en India stonden niet op Oona's lijstje van vakantiebestemmingen. Gregorio zou een beroerte krijgen als ze zo ver weg zou gaan voor een bezoek aan haar zus.

Theo en Xela leken geen interesse te hebben in het huwe-

lijk of kinderen. Theo was te veel een dromer en voelde zich verplicht om de wereld te redden. Daarentegen was Xela een beetje egocentrisch. Zij wilde zakelijk iets gepresteerd hebben voordat ze zich op iets anders richtte.

De verschillen konden niet groter zijn, meende Isabelle, maar ja, hun vaders waren ook heel verschillend geweest. Ze hadden allemaal hun stempel gedrukt op hun kind, zelfs al hadden de meisjes ze niet of nauwelijks gekend. Het was verdrietig dat zowel Xela als Oona zich Putnam en Declan niet kon herinneren, de twee mannen die zo goed voor Isabelle waren geweest.

Theo kon zich wel sommige dingen voor de geest halen die haar vader tegen haar had gezegd, al waren haar herinneringen aan hem met de jaren vervaagd. Ze had de missie op zich genomen die hij haar had toevertrouwd, om zijn geld te gebruiken om de wereld te veranderen. En dat had ze gedaan.

Isabelle vormde de brug tussen hen. Zij had zo haar eigen verdriet. Ze vond niet dat ze een erg geslaagd liefdesleven had. Dat ze Theo had gekregen, was heel dapper geweest. Putnam was tenslotte een man geweest die niet in de wereld kon functioneren, al had hij haar wel op allerlei manieren in bescherming genomen en had ze tot zijn dood van hem gehouden.

Declan had haar veel vreugde gegeven. Hij had haar het normale leven gegeven waarnaar ze altijd gesnakt had. Met zijn dood had het lot haar een wrede slag toegebracht. Soms vroeg ze zich af of het haar lot was dat ze telkens slechts voor korte tijd gelukkig was. Een paar maanden met Putnam en twee jaar met Declan. Haar tijd met Collin vond ze nog steeds een vreselijke vergissing. Toen Xela achttien werd, had ze haar de waarheid verteld over haar vader. Dat hij een misdadiger was geweest en in de gevangenis had gezeten. Xela had op internet naar verhalen over hem gezocht en had

ontdekt dat hij nog een tweede keer had vastgezet, voor grootschalige zwendel met creditcards. Ze schaamde zich diep en een tijdje had ze gezegd dat ze hem haatte. Nu sprak ze al jaren niet meer over hem.

Isabelle hield van al haar dochters. Ze had getracht ze te geven wat ze nodig hadden, al was ze er niet zeker van dat ze daarin geslaagd was. Ze had geprobeerd om Theo een iets realistischer wereldbeeld te geven, haar het besef mee te geven dat er andere dingen in het leven waren dan onbaatzuchtigheid, dat het misschien niet goed was om alleen te werken met mensen met wie ze geen intieme band had. Ze wilde niet dat Theo zou eindigen als haar vader, die niet buiten zijn eigen wereldje had kunnen functioneren en die zelfs zijn eigen dochter niet meer dan een paar weken per jaar om zich heen kon velen. Hij had zich de liefde en de emotionele band ontzegd, die hem misschien wel gelukkiger hadden gemaakt. Op de een of andere manier had Theo het stokje van hem overgenomen en probeerde ze te boeten voor wat hij had beschouwd als zijn zonden.

Xela was een vechter die altijd de uitdaging aanging en die een hekel had aan mensen die meer hadden dan zij: een vader, veel geld, een goede afkomst. En veel van die verbittering en woede vierde ze bot op haar oudste zusje. Ze was altijd jaloers geweest op Theo, al wilde ze dat niet toegeven.

Alleen Oona was tevreden met het leven dat ze voor zichzelf had gekozen, al vroeg Isabelle zich af of het genoeg was om gedirigeerd te worden door Gregorio, alsof ze zelf niet kon nadenken.

Deze overpeinzingen leidden ertoe dat Isabelle de mannen die ze had gekozen nog eens onder de loep nam. Een zonderling die niet in staat was de verantwoordelijkheid voor een kind op zich te nemen. Een misdadiger die haar had

bedrogen. En de vriendelijke man die ze eigenlijk als eerste had moeten ontmoeten en met wie ze meteen had moeten trouwen. Hij was de man op wie ze had moeten wachten. In plaats daarvan had ze zich laten verleiden door Putnam en door het spannende leven met Collin, schitterend als een juweel, dat een illusie was gebleken. Inderdaad was ze op haar hoede geweest in het begin, maar niet genoeg. Declan was de moeite van het wachten waard geweest, maar ze was te jong geweest om dat te beseffen. Ze had wel getracht dat aan haar meisjes mee te geven, dat opwindende mannen uiteindelijk altijd foute mannen waren. Dat het vuurwerk al snel afgeschoten was en dat er dan slechts een lege huls overbleef.

Na Declans dood had ze het niet meer geprobeerd. In het begin was ze te verdrietig geweest en had ze het te druk gehad met de kinderen en haar carrière. Er was altijd wel iets belangrijkers geweest dan op zoek te gaan naar iemand anders, of iemand de kans te geven. Ze had altijd wel een excuus paraat om geen verhouding aan te gaan, net als Theo en Xela. Alleen Oona had zich vol overgave op de liefde gestort en had zich niets aangetrokken van Isabelles mening. Wat zou het toch fijn zijn als Gregorio Oona's intelligentie op waarde wist te schatten, bedacht Isabelle weer. Nu was het zo dat Oona dacht dat ze zonder hem niets voor elkaar kreeg, terwijl ze hem toch hielp op de boerderij, zijn eten klaarmaakte, zijn kinderen opvoedde en nu al vijf jaar hartstochtelijk van hem hield. Wat Isabelle betrof was hij met zijn neus in de boter gevallen. Haar dochter dacht echter dat zij de geluksvogel was. Misschien is dat toch wel genoeg, dacht Isabelle nu. Als je dacht dat je geluk had in het leven, dan was dat misschien gewoon zo. Waarom zou zij dan meer willen voor haar dochter? En had zij zelf geen geluk gekend, al was het maar heel kort? Misschien was dat genoeg.

Vaak maakte ze zich zorgen dat ze Theo en Xela op de een of andere manier had geleerd bang te zijn voor de liefde en de risico's die daarmee gepaard gingen, omdat haar verhouding met hun vaders geen stand had gehouden. En dat Xela altijd zo kritisch was over Theo zat haar ook dwars. Theo verdiende hun respect voor de fantastische dingen die ze had bereikt. Ze had precies gedaan wat haar vader wilde, meer dan dat zelfs, en hij zou heel trots op haar geweest zijn. Isabelle was dat ook.

Het enige wat ze wilde was dat haar kinderen gelukkig waren, zoals zij gelukkig was geweest met Declan. Ze had na hem geen nieuwe relatie aan durven gaan omdat ze bang was voor een teleurstelling. Nu was ze achtenvijftig en had ze besloten dat het te laat was. Maar hoewel haar zaak uitstekend liep, was ze wel eenzaam zonder de meisjes, die ze niet vaak zag. Toch had zelfs dat haar niet de moed gegeven om het nog eens te proberen. Dus werkte ze gewoon nog harder om de leegte te vullen. Ze ging naar tentoonstellingen en kunstveilingen, ontmoette nieuwe klanten en deed tot laat op de avond onderzoek naar schilderijen die op de markt kwamen. Maar het was stil in huis, haar weekends waren dodelijk saai en niemand verwarmde haar bed. Soms, vaak, had ze het idee dat dat niet genoeg was.

Ze keek op haar horloge. Om drie uur had ze een afspraak in de stad. Ze had eindelijk aan zichzelf toegegeven dat ze een nieuwe bril nodig had. Een week geleden had ze haar arm lelijk gestoten aan de boekenkast en de blauwe plek was nog niet weg. En twee keer was ze bijna misgestapt toen ze de trap af ging. Nee, ze moest een nieuwe bril. Ze woonde tenslotte alleen en er was niemand die haar kon helpen als ze viel. Het had niets met leeftijd te maken, prentte ze zich in. Niks aan de hand, alleen even praktisch oplossen.

Om halfdrie trok ze haar jas aan, pakte haar tas, deed het

licht uit, zette het alarm aan en ging het huis uit. Ze was een zelfredzame vrouw en dat wilde ze graag nog vele jaren zijn. Het laatste wat haar kinderen nodig hadden was een moeder voor wie ze moesten zorgen.

Voorzichtig stapte ze van de stoeprand en riep een taxi aan. Ze stapte in en gaf de chauffeur het adres. Hopelijk duurde het bezoek aan de oogarts niet te lang. Om zes uur had ze een afspraak met een nieuwe klant. Die was via een andere klant bij haar gekomen. Hij wilde een complete kunstcollectie laten samenstellen voor zijn nieuwe huis en zijn jacht. Ze keek erg uit naar de ontmoeting, want deze opdracht zou maanden werk opleveren.

Haar werk was nog steeds haar passie en ze had er veel plezier in. Ze vond het heerlijk om mensen te ontmoeten en om voor hen op zoek te gaan naar kunstwerken. Ze had echt zin in deze nieuwe klant. Hij was onervaren en had toegegeven dat hij bijna niets van kunst afwist. Hij wilde dat zij hem het een en ander bijbracht. Zoals haar meeste klanten had hij een goedgevulde portemonnee. Ze zou hem helpen een smaakvolle collectie op te bouwen, waarmee hij indruk kon maken op zijn vrienden en zijn rijkdom tentoon kon spreiden.

In het gebouw waar de taxi voor stopte waren diverse zorgprofessionals gehuisvest: tandartsen, röntgenologen, en dus haar oogarts. Tot voor kort had ze helemaal geen last gehad van haar ogen en ze was al drie jaar niet bij hem geweest. Pas de laatste maanden begon ze steeds vaker tegen dingen aan te lopen.

Ze meldde zich bij de receptioniste en ging zitten met een kunsttijdschrift dat ze had meegenomen. Ze vroeg zich af wat voor man haar nieuwe klant was.

Twintig minuten later riep de assistente haar binnen om haar gegevens te controleren. Ze gaf altijd Xela op als naaste

familie omdat zij de enige was die in New York woonde, al hoopte ze dat ze nooit een beroep op haar zou hoeven doen, aangezien zij de minst zorgzame van de drie was.

Even later kwam de dokter binnen, Phillip Calvin, een vriendelijke man met een neutraal gezicht. Hij keek in Isabelles dossier en begon met zijn onderzoek.

Grote letters, kleine letters, met het linkeroog, met het rechter-. Het was allemaal zoals gewoonlijk. Toen vroeg hij haar een aantal dingen die hij haar de vorige keren niet had gevraagd, al stelde het niet zoveel voor. Of ze de laatste tijd problemen had met haar zicht. Ze vertelde hem dat ze af en toe ergens tegenaan botste en dat ze daarom een afspraak had gemaakt. Ze zei dat ze wel eens op de trap struikelde en hielp hem eraan herinneren dat ze geen bifocale bril wilde, omdat ze daar misselijk van werd. Hij maakte een paar aantekeningen en ging door met zijn onderzoek. Toen hij klaar was keek hij haar opmerkzaam aan.

‘Mevrouw McAvoy, we hebben een probleem. Het heet maculadegeneratie en tast het midden van uw netvlies aan, waardoor u steeds minder scherp zult kunnen zien. Uw centrale zicht wordt wazig en het kan ook invloed hebben op uw perifere zicht.’

‘Kan dat of zal dat zeker gebeuren?’ Ze keek hem scherp aan.

‘Dat hangt ervan af,’ zei hij eerlijk. ‘Hoe ernstig het is, hoe snel het zich ontwikkelt en hoe de aandoening op de behandeling zal reageren. We kunnen het aanzienlijk vertragen, maar u zult nooit meer helemaal goed kunnen zien. Er zijn twee soorten maculadegeneratie, natte en droge. Bij de natte kunnen we een aanzienlijke verbetering bewerkstelligen, aan droge maculadegeneratie is helaas niets te doen.’

Het klonk haar als een doodsvonnis in de oren.

‘En wat heb ik?’

'U hebt geluk, u hebt natte maculadegeneratie, in beide ogen.'

Dat klonk haar niet zo gelukkig in de oren.

'En wat is het ergste wat er kan gebeuren?' Ze keek hem strak in zijn ogen. Een lafaard was ze nooit geweest en ze ging geen enkele uitdaging uit de weg.

'In het allerergste geval wordt u blind. We doen ons best om het niet zo ver te laten komen.'

Zijn woorden kwamen aan als een mokerslag. Noemde hij het risico om blind te worden nou echt geluk hebben? Godzijdank kon het wel behandeld worden.

'Wat houdt de behandeling in?' Ze stelde zich al een pijnlijke operatie voor, waarna ze maanden met ooglapjes zou moeten lopen, strompelend door haar huis. Alsof ze in een slechte film terecht was gekomen.

'Injecties in uw ogen.'

Ze kromp in elkaar. Dat klonk afschuwelijk, maar ja, blind worden was natuurlijk nog erger.

'Is dat pijnlijk?'

'Het voelt een beetje onprettig. We gebruiken verdovende druppels om uw netvlies gevoelloos te maken.'

Dat woord weer, onprettig. Ze had er altijd zo'n hekel aan als een arts dat zei. Het was bijna altijd een eufemisme voor ondraaglijke ellende.

'Ik ben kunstadviseur, dokter, ik kan me niet veroorloven om blind te worden.'

'We zullen alles doen om de situatie te verbeteren, zo lang als het kan. Misschien wordt u wel niet blind. U vroeg me wat er in het ergste geval zou kunnen gebeuren. Ik verwacht niet dat het daarop uitdraait als we het nu aanpakken. Maar u moet de behandeling wel afmaken.'

Ze knikte. Nogal wieses, zeg. Natuurlijk wil ik niet blind worden, hoe onaangenaam de behandeling ook is, dacht ze.

'Ik geef u oogdruppels die u een aantal malen per dag moet gebruiken. Is er iemand die u daarbij kan helpen?' vroeg hij vriendelijk.

Ze schudde haar hoofd.

'U kunt het ook zelf doen. Het is alleen makkelijker als iemand u helpt.'

'Zo is het leven,' zei ze wrang. 'De dingen gaan nu eenmaal niet altijd zoals je wilt.'

Hij keek in haar dossier en zag dat ze weduwe was. Ze was een aantrekkelijke vrouw, jong voor haar leeftijd, al had ze wel iets strengs over zich, vond hij. En ze was erg geschrokken van zijn woorden. Het was ook niet leuk om te horen. Waarschijnlijk zou ze niet blind worden, maar het kón wel en hij wilde niet dat ze een verkeerde voorstelling van zaken had. Dit was een ernstige aandoening.

'Als u volgende week nou eens een afspraak maakt voor de eerste behandeling. Dan kunnen we meteen doorpakken.'

Een beetje wankel stond ze op. 'Heb ik ook een bril nodig?' Dat was ze helemaal vergeten.

'Ik zal zorgen dat die volgende week voor u klaarliggen. U kunt voor u weggaat monturen uitzoeken, als u die hier wilt aanschaffen.'

'Dank u wel,' zei ze zacht.

Even later stond ze met haar ogen vol tranen wazig naar de vitrine met monturen te kijken. Ze wist wel dat het helemaal niet zeker was dat ze blind zou worden, maar zelfs de mogelijkheid was al angstaanjagend. Hoe moest ze dan voor zichzelf zorgen? Meteen besloot ze het niet aan haar kinderen te vertellen, nog niet in ieder geval, en misschien wel nooit. Eerst maar eens kijken hoe de behandeling uitpakte. Ze was altijd hun rots in de branding geweest en ze wilde liever niet dat ze haar zwakheden kenden. Haar kinderen moesten niet het beeld krijgen dat ze hulpeloos of kwetsbaar

was. Dat was iets voor de verre toekomst, had ze altijd gedacht. Ze wilde sterk en gezond heel oud worden en tot het eind doorwerken. Wat zou er met haar werk gebeuren als ze blind werd? Wat moest ze doen als ze de kunst die ze voor haar klanten uitzocht niet langer kon zien? In een oogwenk stond haar hele leven op zijn kop.

Ze koos twee monturen uit zonder er zelfs maar naar te kijken en maakte een afspraak voor de volgende week. Ze wilde zo snel mogelijk met de injecties beginnen, er was geen moment te verliezen.

Vijf minuten later stond ze weer op straat. Het voelde alsof ze een week in de spreekkamer had doorgebracht. Op weg naar huis overdacht ze zwijgend haar situatie. Tegen zessen zette de taxi haar voor de deur af, net op tijd voor haar volgende klant. Snel ging ze naar binnen en zette het alarm af. Ze smeed haar jas op een stoel in de hal en haastte zich naar haar kantoor om de dossiers en catalogi klaar te leggen. Ze probeerde niet te denken aan wat de dokter had gezegd en dwong zichzelf zich op haar afspraak te concentreren. Uit de kast pakte ze nog twee kunstboeken.

William Casey stond vijf minuten te vroeg op de stoep. Ze vroeg hem wat hij wilde drinken en stuurde hem naar boven. Even later volgde ze hem met een whisky met ijs. Voorzichtig zette ze het glas op het tafeltje naast hem. Ze moest nu alles met beleid doen.

Haar nieuwe klant was een grote, te zware man met een rood hoofd in een duur pak. Ze meende dat hij midden vijftig was.

Hij was ontwapenend eerlijk over zijn gebrek aan kennis. Isabelle liet hem de catalogi en de kunstboeken zien die ze had klaargelegd, om hem een idee te geven. Met post-its had ze het soort kunstenaars gemarkeerd dat ze voor hem in gedachten had. Hij vond alles wat zij hem liet zien geweldig.

Geduldig en duidelijk legde ze hem uit waarom de diverse kunstwerken goed bij elkaar pasten, zodat die de basis konden vormen van een samenhangende collectie voor zowel zijn huis op Long Island als zijn enorme zeilboot in de Caraïben. Hij liet haar foto's zien van het indrukwekkende jacht, ook binnen, dat hij in Italië door Perini had laten bouwen.

Terloops vertelde hij dat hij enkele winstgevende oliedeals had kunnen sluiten, in Oklahoma en Louisiana, en ze prees zijn besluit om een deel van het geld te gebruiken om belangwekkende kunstwerken te kopen. Ze vond het leuk om voor hem te werken. Hij was zo dankbaar en leergierig.

Hij bleef tot halfnacht en nam de catalogi mee toen hij wegging. Als hij belangstelling had, waren er twee schilderijen waar ze hopelijk op kon bieden bij de volgende veiling van Christie's. Die zouden de perfecte basis vormen voor zijn kunstcollectie en het was prima om met twee van zulke schilderijen te beginnen. Hij was het met haar eens en zei dat hij ze aan zijn vrouw wilde laten zien, al liet hij duidelijk merken dat hij uiteindelijk zou beslissen. Zijn vrouw wist niets van kunst en hij natuurlijk ook niet, maar zij vond het een doodeng project en liet het graag aan haar man over om met Isabelles advies de collectie samen te stellen.

Toen hij weg was, liet ze zich in haar bureaustoel zakken en sloeg haar handen voor haar gezicht. Even had ze bijna kunnen vergeten wat de dokter haar had verteld. Nu kwam alles weer met een sneltreinvaart terug. Blind, blind, blind, klonk het in haar hoofd. Ze kon zich er niets bij voorstellen en wilde dat ook helemaal niet. Haar schouders schokten en ze begon hartverscheurend te huilen.

De telefoon op haar bureau ging, maar ze pakte hem niet op. Ze kon aan niets anders meer denken. Wanneer, als, hoe snel... Op geen van die vragen had ze een antwoord. Dit was wel het laatste wat ze had verwacht. Ze dacht eraan dat hij

had gezegd dat ze geluk had gehad dat ze er zo vroeg bij waren. Nou, zo voelde het op dit moment helemaal niet. Het voelde alsof ze een doodsvonnis had gekregen. Urenlang bleef ze zitten huilen, tot ze volledig uitgeput naar bed ging.

*B*ill Casey belde haar de volgende ochtend om te zeggen dat hij wilde dat ze op de twee schilderijen bood die bij Christie's geveild zouden worden. Zijn vrouw had ze ook mooi gevonden. Samen spraken ze een limiet af. Hij klonk heel opgewonden en ze was blij voor hem. Dit was een belangrijke stap en een aanzienlijke investering. Vervolgens belde ze met Christie's om te zeggen dat ze telefonisch wilde bieden tijdens de veiling.

Na het gesprek zat ze lang uit het raam te staren. Ze vroeg zich af hoe het zou zijn als ze op een dag niet meer kon werken. Als ze blind was, kon ze haar vak als kunstadviseur niet meer uitoefenen. Onvoorstelbaar gewoon. Ze dwong zichzelf om aan iets anders te denken en liep naar beneden om koffie te zetten. Op de trap struikelde ze. Net op tijd kon ze zichzelf redden en een beetje bibberig liep ze de keuken in. Haar handen beefden nog toen ze met een kop koffie aan de tafel ging zitten.

Zou het een goed idee zijn om een assistent in te huren, vroeg ze zich af. Twee keer per maand kwam er al een vrouw voor de boekhouding en om de rekeningen te versturen, maar

verder had ze liever niet dat iemand haar voor de voeten liep. Misschien moest ze wachten totdat haar zicht heel erg verslechterde. Of was het beter om nu op zoek te gaan naar iemand, zodat ze die goed zou kunnen inwerken? Het idee dat ze de touwtjes uit handen zou moeten geven, gaf haar de rillingen. Plotseling voelde ze zich weer heel kwetsbaar en dat wilde ze nu juist niet.

Aan het eind van de ochtend belde ze met het uitzendbureau om te horen wat zij voor haar konden doen. Ze had via hen wel vaker een tijdelijke kracht ingehuurd en ze hadden haar altijd prima mensen gestuurd. Ze omschreef wat ze dacht dat ze nodig had: een zakelijk assistent die haar zou kunnen helpen met haar zoektocht naar kunstwerken en bij afspraken met klanten.

Twee uur later belde het uitzendbureau terug. Ze hadden een kandidaat voor haar gevonden, een vrouw die zei dat ze verstand had van kunst en in een galerie had gewerkt toen ze jonger was. Isabelle las haar cv zorgvuldig door. Ze blonk nergens echt in uit en had niets bijzonders gedaan, al leek ze degelijke zakelijke en IT-vaardigheden te hebben. De volgende dag zou ze op proef komen. Toch twijfelde Isabelle nog steeds. Ze wilde helemaal niet iemand om zich heen hebben de hele dag, zeker niet als dat niet nodig was.

Margaret Wimbledon kwam een beetje stijfjes over en was ouder dan Isabelle had verwacht. Ze droeg een zwart mantelpakje met hoge hakken, terwijl Isabelle in jeans en sneakers rondliep. Eigenlijk wist ze niet wat ze had verwacht dat een assistent zou dragen, maar de vrouw leek een beetje te netjes gekleed, met haar perfect gekapte witte haar. Er kon geen lachje af toen Isabelle haar uitlegde wat ze van haar verwachtte. Ze gaf haar wat archiefwerk te doen en een stapeltje rekeningen voor de accountant, en vroeg haar om kunstwer-

ken te markeren in veilingcatalogi voor klanten voor wie ze een schilderij had gekocht. Iets anders kon ze niet bedenken en Margaret was voor de lunch al klaar met haar werk. Ze was zeker efficiënt, maar ze straalde een soort afkeuring uit, en haar mond vertrok in een smalle streep toen Isabelle haar vroeg of ze een kopje thee voor haar wilde halen.

‘Daar ben ik niet voor,’ zei ze kwaaiig.

‘Sorry.’ Een kop thee is toch niet te veel gevraagd, dacht Isabelle. Ze beseftte dat de taakomschrijving duidelijker moest zijn. Nu was het allemaal veel te vaag. Ze had geen idee wat de rol van een assistent zou moeten zijn.

Even later kondigde Margaret aan dat ze ging lunchen. Stipt een uur later was ze weer terug, klaar voor haar volgende opdracht. Isabelle liet haar wat onderzoek doen. Ze wist niet precies waarom, maar ze mocht de vrouw niet. Ze was niet vriendelijk en er hing een gespannen sfeer, waardoor Isabelle zich niet op haar gemak voelde. Dan kon ze het werk net zo goed zelf doen. Nu ja, nu ik nog kan zien, dacht ze.

Om vier uur was Margaret klaar en Isabelle vond het goed dat ze naar huis ging.

‘Zal ik morgen terugkomen?’ vroeg ze.

‘Ik laat het wel weten aan het uitzendbureau,’ zei Isabelle een beetje vaag. De gedachte aan haar aanwezigheid depri-meerde haar. Ze hadden de hele dag geen vriendelijk woord gewisseld. Ze leek meer een secretaresse van een directeur van een galerie of een CEO. Isabelle beseftte dat ze iemand wilde die meer ontspannen en flexibel was, iemand die vriendelijk was en die het niet erg vond om thee te zetten. Margaret deed alsof het werk ver beneden haar waardigheid was en ze leek inflexibel en soms zelfs vijandig. Isabelle was gewoon niet enthousiast over Margaret en dacht dat ze niet geschikt was.

Dat probeerde ze aan het uitzendbureau duidelijk te maken. ‘Er is op zich niets mis met haar en ze is erg efficiënt.

Ik denk alleen niet dat ik op dit moment genoeg werk voor haar heb. Ik zoek eigenlijk iemand die zich makkelijk kan aanpassen terwijl ik erachter kom wat ik nodig heb.'

De vrouw bij het uitzendbureau dacht even na en bladerde ondertussen in de papieren op haar bureau. 'We hebben gisteren een nieuw iemand in ons bestand opgenomen. Hij heeft geen formele opleiding of ervaring in de kunst, maar hij heeft een interessant verleden als een soort manusje-van-alles, voornamelijk in de communicatie en de sport. Ik zou hem normaliter niet voorgesteld hebben, maar misschien is hij flexibeler dan iemand als Margaret. Zij is op zoek naar een baan op hoog niveau. Dan zou dit toch niets voor haar geweest zijn.'

Margaret bleek al met het uitzendbureau gebeld te hebben om te klagen over de saaie dag die ze had gehad. Ze had verwacht dat Isabelle dynamischer zou zijn, en ze wilde contact met de klanten en niet alleen archiefwerk en onderzoek doen.

'De man over wie ik het heb is Jack Bailey. Hij heeft een aantal jaren gewerkt bij een sportzender op de radio, en voor tv als assistent-producer, ook van een sportprogramma. Hij heeft ervaring als dj en als sportcommentator. En hij heeft pr-werk gedaan. Vooral in de sport. In zijn getuigschriften staat dat hij goed met mensen kan omgaan en dat hij heel voorkomend is. En hij is handig met zijn handen, wat ook van pas kan komen. In Washington heeft hij voor een senator gewerkt. Daar organiseerde hij bijeenkomsten, en tijdens zijn verkiezingscampagne vergezelde hij de man als PA. Ook de senator stak de loftrumpet over hem. Hij ging daar weg omdat zijn zuster in New York ziek werd en hij voor haar wilde zorgen. Vanmorgen was hij hier op kantoor en hij maakte een goede indruk. Hij is op zoek naar een baan als PA. Ik weet niet of u bezwaar hebt tegen een man?'

'Dat maakt niet uit.' Maar hij had geen enkele werkervaring in de kunst. Ze had toch geen dj nodig of een sportcommentator? En er viel ook niets te organiseren.

'Ik was van plan hem naar de NBC te sturen, naar een producer die een PA zoekt. Ik zou hem eerst naar u kunnen sturen.'

'Zou hij zich dan niet vervelen? Ik heb eigenlijk al iemand voor de administratie... Misschien kan hij erbij zitten als ik klanten ontvang. Gewoonlijk doe ik dat alleen, maar als hij dat wil kunnen we het proberen. Het is alleen veel minder spannend dan voor een senator werken, ben ik bang.' Eigenlijk vond ze het een beetje dwaas om kandidaten op sollicitatiegesprek te krijgen die veel hoger gekwalificeerd werk hadden gedaan. Wat ze in gedachten had was een jonge vrouw, net klaar met haar studie, die het niet hoog in de bol had en die niet moeilijk deed over een kopje thee. En als haar zicht echt een serieus probleem werd, zou degene die ze inhuurde haar met heel veel verschillende dingen moeten helpen. Nu al had ze gemerkt dat werken op de computer haar ogen steeds meer vermoeide.

'Kan hij morgen om tien uur komen? Om twaalf uur heeft hij de afspraak bij de NBC. Ik denk echt dat hij flexibel is, hij heeft van alles en nog wat gedaan. Reizen vindt hij geen probleem, als hij het maar van tevoren weet, zodat hij iets kan regelen voor zijn zuster.'

'Wat heeft ze dan?' vroeg Isabelle bezorgd.

'Ik geloof dat ze MS heeft. Hij zegt dat ze zich kan redden wanneer hij aan het werk is en een buurvrouw komt overdag af en toe even langs, maar 's nachts laat hij haar niet alleen. Verder is hij vrij, hij heeft geen vrouw of kinderen. Dat mag ik natuurlijk niet vragen, hij kwam er zelf mee.'

Isabelle vroeg zich af hoe oud hij was.

'Ik stuur u zijn cv, met de getuigschriften.'

Twintig minuten later lag het op haar bureau. Het klopte

wat ze gezegd had. Isabelle zag het jaar waarin hij afgestu-
deerd was aan de universiteit van Washington. Dan moest
hij nu rond de zesenvertig zijn. De juiste leeftijd om nog vol
energie te zitten en tegelijkertijd volwassen genoeg om niet
meteen het bijltje erbij neer te gooien. Bij de senator was hij
vijf jaar gebleven, zag ze. Dat was tegenwoordig best lang en
hij was daar pas een halfjaar geleden weggegaan. Ze mailde
het uitzendbureau om te zeggen dat hij kon komen.

Die avond dacht ze weer na over haar bezoek aan de dok-
ter. Het was nog steeds niet helemaal tot haar doorgedrongen
wat hij had gezegd. En ze wilde met haar dochters praten.
Gewoon, om hun stemmen te horen, niet om hun het slechte
nieuws te vertellen. Maar dan zouden ze aan haar stem horen
dat ze ergens mee zat en dat wilde ze niet. Bovendien was het
heel moeilijk om Theo te bereiken, die zat op dit moment
in India om een ziekenhuis op te zetten. En in Italië was het
midden in de nacht, dus Oona kon ze ook niet bellen. Het
was sowieso moeilijk om een geschikte tijd te vinden om
haar te bellen, omdat ze het altijd druk had met het huishou-
den en met Gregorio en de jongens. Ze had nooit veel tijd om
te praten. Isabelle miste ze allebei.

Xela was nog moeilijker te bereiken, al woonde die in New
York. Er was altijd wel een vergadering of een videoconferen-
tie. En 's morgens ging ze al heel vroeg naar de sportschool.
Altijd als Isabelle belde, kreeg ze de voicemail. Xela nam
nooit meteen de telefoon aan en soms duurde het dagen voor-
dat ze terugbelde. Haar hele leven en haar contacten met de
buitenwereld liepen via tekstberichtjes.

Om vier uur 's morgens viel Isabelle eindelijk in een on-
rustige slaap en om acht uur was ze alweer wakker.

Jack Bailey was stipt op tijd. Isabelle was een beetje van haar
stuk gebracht door zijn verschijning. Hij was heel lang – wel

twee meter – en had een gezicht vol rimpels en een kuiltje in zijn kin. Zijn haar was grijs.

Hij moest lachen toen hij haar gezicht zag; zo reageerden de mensen altijd wanneer ze hem voor het eerst ontmoetten.

Ze nam hem mee naar haar kantoor, dat meer een zitkamer was eigenlijk, waar ze ook haar klanten ontving. Hij ging zitten in een grote gecapitonneerde stoel en strekte zijn benen. Zijn slanke lijf met de brede schouders en sterke armen was gehuld in een grijze broek en een blazer. Ze zag dat zijn schoenen gepoetst waren. Wat een leuke verschijning, dacht ze.

‘Ik weet niets van kunst,’ biechtte hij meteen op. ‘Ik heb vooral bij de radio en sport-tv gewerkt. Het was leuk om een paar jaar als dj te werken, en ik heb in de pr gezeten, manenitems en sport. Nike, L.L.Bean, een vismagazine en een blad voor autoliefhebbers. Ik heb eigenlijk zo’n beetje alles gedaan, zelfs stomerijgoed ophalen en met de hond van de senator wandelen.’ Hij keek haar met zijn warme bruine ogen lachend aan. ‘Hebt u huisdieren?’

Ze glimlachte. ‘Nee, en mijn stomerij bezorgt. Ik heb in de toekomst misschien hulp nodig met klanten, maar nu nog niet,’ zei ze een beetje somber. ‘Ik bied op kunst op veilingen, voornamelijk via de telefoon. En ik kan wel wat hulp gebruiken met de computer, met spuurwerk. Ik ga af en toe op bezoek bij mijn dochters, maar dat weet ik altijd lang van tevoren.’

‘Waar wonen ze?’

‘Mijn oudste woont in India, mijn jongste in Toscane.’

Een beetje geschrokken zei hij: ‘Dat is interessant. Ik ben nog nooit in India geweest en al heel lang niet meer in Europa. Hebt u ook kinderen in New York?’ Hij keek haar opmerkzaam aan.

Het viel haar op dat hij heel goed luisterde. ‘Eentje, mijn middelste dochter. Eerlijk gezegd weet ik nog niet precies

wat u zou moeten doen, waar ik behoefte aan heb. Ik heb een beetje hulp nodig, misschien in het begin niet genoeg om u de hele dag zinvol bezig te houden. U hebt veel ervaring op terreinen die geen raakvlakken hebben met wat ik doe.'

'Ik ben handig, kan dingen repareren in huis. En ik kan goed met computers omgaan.' Hij gaf haar een paar voorbeelden en vroeg toen: 'Verwacht u dat ik meega als u op reis gaat?'

Ze dacht even na. 'Waarschijnlijk wel.' Als het klopte wat de dokter had gezegd wel in ieder geval. Zelfs als ze niet helemaal blind werd, zou het een hele geruststelling zijn om iemand te hebben die met haar meeding op reis, al zou dat een heel nieuwe ervaring zijn. 'Is dat een probleem?'

'Helemaal niet. Ik woon met mijn zus, die hulp nodig heeft, maar als ik het op tijd weet kan ik wel iets regelen. En ik vind het niet erg om van alles en nog wat te doen. Ik vond het heel leuk om als PA voor de senator te werken. Geen dag was hetzelfde. Het leven van anderen op rolletjes laten lopen vind ik het leukst, en het maakt niet uit wat ik daarvoor moet doen.'

'Ik bezoek soms klanten thuis, ook om een schilderij op te hangen, vooral in de vs, in Californië of aan de oostkust. Af en toe aan boord van een schip en dat is dan vooral in de Caraïben. De meeste tijd breng ik hier in New York door.'

'Klinkt fantastisch.' Hij glimlachte vriendelijk. 'Ik vind het geen probleem om boodschappen te doen of de lunch te verzorgen als u klanten hebt.'

Wat een verschil met Margaret, dacht Isabelle. Hij wil gewoon doen wat er gedaan moet worden en het maakt hem duidelijk niet uit wat dat dan is.

Ze liet hem het huis zien en zag dat hij zich volledig op zijn gemak voelde. Hij sprak een beetje Spaans, zei hij, maar dat had ze niet nodig. Hij was gewoon heel makkelijk in de

omgang, en was niet bang voor eenvoudige klusjes. Hij vertelde haar dat hij juist van afwisseling hield en het niet prettig vond om de hele dag in een kantoor opgesloten te zitten. Autorijden kon in de toekomst een probleem worden, had de dokter gezegd. Ze had een auto in een garage in de buurt, al gebruikte ze die niet vaak. Hij vond het geen probleem om in haar auto te rijden. Hij leek absoluut geschikt voor de functie, zelfs al zouden haar ogen helemaal niet achteruitgaan. Al zou ze er wel aan moeten wennen dat er iemand was die haar hielp.

Na een uurtje namen ze afscheid. Meteen belde ze met het uitzendbureau. 'Hij is perfect voor de baan,' zei ze blij. 'Precies wat ik nodig heb. Hij is bereid echt alles te doen.'

'Ja, dat vond ik ook zo prettig aan hem,' zei de vrouw van het bureau, verheugd dat het gesprek zo goed was verlopen. Hij was anders dan andere werkzoekenden met zijn geschaakte arbeidsverleden. Ze vertelde Isabelle wat het salaris was en dat vond ze redelijk.

'Ik hoop dat hij de baan bij de NBC niet aanneemt.' Plotse-ling maakte Isabelle zich zorgen.

'Dat is een kantoorbaan, dus ik denk het niet. In de sport, dat wel. Maar hij heeft al gezegd dat die hem te beperkt leek. Ik heb hem daar alleen heen gestuurd omdat hij zo goed in het profiel past. Ik laat u zo spoedig mogelijk iets horen.'

Tien minuten later belde ze al terug met de boodschap dat Jack haar net gebeld had om te zeggen dat hij, tenzij de NBC hem een fortuin zou bieden, graag voor Isabelle wilde werken. Hij vond haar heel aardig en wilde graag weer aan de slag als PA. Daarom had hij zijn werk bij de senator ook zo leuk gevonden. Hij wilde werken met iemand met wie hij een klik had en wiens leven hij gemakkelijker kon maken.

Isabelle zat een bekertje yoghurt te eten aan haar bureau toen de vrouw van het uitzendbureau weer belde.

‘Hij wil voor u komen werken,’ zei ze opgetogen.

Ook Isabelle was verheugd. ‘Dat is fantastisch nieuws. Wanneer kan hij beginnen?’

‘Morgen, als u dat wilt.’

‘Dat is prima. Ik heb morgen een klant, dan kan hij er meteen bij komen zitten, zodat hij kan zien wat ik doe.’

‘Ik zal het tegen hem zeggen. Dasje, jasje?’

Dat was iets formeler dan nodig, al zou hij er waarschijnlijk wel goed uitzien in een pak. ‘Nee hoor. Jeans en een blazer is prima, zoiets. Hij hoeft geen das te dragen. O, ik ben echt blij!’ Ze had het gevoel dat het heel handig zou zijn als hij er was. En hij plaatste zichzelf niet op de voorgrond, wat ook prettig was. In de keuken stond een bureau dat hij kon gebruiken. Dan zat hij in de buurt en zaten ze elkaar toch niet in de weg.

Op dat moment kwam er een telefoontje van het veilinghuis binnen dat het bieden begon en moest Isabelle ophangen. Ze deed een mooie aankoop voor een klant in Palm Beach. Daarna probeerde ze Xela te bellen. Die belde haar terug toen Isabelle zich klaarmaakte om naar bed te gaan.

‘Ik heb vandaag een assistent aangenomen,’ vertelde ze haar, bijna vergetend wat de aanleiding daarvoor was. Hij leek echt een lot uit de loterij.

‘Echt waar?’ vroeg Xela verbaasd. Zo kende ze haar moeder niet. Maar het was goed nieuws. ‘Dan gaan de zaken zeker goed?’

‘Ik heb het druk en ik dacht dat ik wel wat hulp kon gebruiken. Hoe gaat het met je investeerders?’ Het ging eigenlijk altijd over Xela’s bedrijf, dat was het enige waar ze om gaf.

‘Ik word helemaal gek van ze. Die durfkapitalisten zijn echt gehaaid.’ Haar start-up richtte zich op bezorgdiensten in diverse steden en het was haar droom om die uit te brei-

den naar het hele land. Daar had ze hun geld voor nodig en uiteindelijk wilde ze ook naar de beurs. Als dat was gelukt wilde ze het bedrijf goed verkopen. Dan kon ze eindelijk haar opleiding te gelde maken en zelf een vermogen opbouwen. Ze wist wel dat ze nooit zoveel zou hebben als Theo, maar ze droomde ervan om miljonair te zijn, een echte selfmade vrouw. Daar had ze alles voor over. Ze had al haar eigen appartement in SoHo, maar haar moeder had garant moeten staan voor de hypotheek. In de toekomst wilde ze dat niet meer. Ze was een trotse en onafhankelijke vrouw en wilde het helemaal zelf doen.

‘Wat voor vrouw is het?’ vroeg Xela.

‘Over wie heb je het?’

‘Die assistente?’

Haar moeder lachte. ‘Zij is een man van ongeveer drie meter. Hij moest bukken bij de voordeur.’

‘Klinkt griezelig,’ zei Xela ongeïnteresseerd.

‘Vergeet je niet dat je komt lunchen met Thanksgiving? Theo komt ook.’

‘Sint-Theo,’ zei Xela op de bekende zure toon. ‘Het verbaast me dat ze helemaal uit India komt.’

‘Ze heeft afspraken met de bank in Boston, over het ziekenhuis. Ik wil niet dat jullie ruziemaken. Ze maakt speciaal een lange reis om hier te zijn en ik wil niet dat jullie Thanksgiving verpesten. Luister je, Xela?’ Ze kende haar middelste dochter van haver tot gort en wist hoe gespannen hun relatie was.

‘Oké dan,’ zei ze onwillig. Theo probeerde altijd kalm te blijven, maar Xela zocht juist ruzie. Ze kon niet in dezelfde ruimte zijn met haar oudere zus zonder ergens afgunstig over te zijn en daar stekelige opmerkingen over te maken.

‘Ik reken op jullie allebei,’ zei Isabelle resoluut. De feestdagen waren heel belangrijk voor haar en ze zag hen te weinig

om die momenten te laten bederven.

‘Ik ben toch wel benieuwd naar die nieuwe assistent,’ ging Xela op een ander onderwerp over. ‘Hoe heet hij?’

‘Jack.’

‘Een bonenstaak dus. Zoals in dat sprookje? Het klinkt alsof hij een reus is.’

‘Hij lijkt me echt aardig. Hij zal me zeker veel werk uit handen nemen.’ Een beetje weemoedig hing ze op. Ze had haar dochter zo graag willen vertellen dat ze doodsbang was voor de toekomst. Het zou zo prettig geweest zijn om haar hart eens even te luchten. Maar ze wilde zich niet kwetsbaar tonen tegenover haar kinderen. Ze rekenden op haar, zo was het altijd geweest. Ze vroeg zich wel af hoelang ze dat nog vol zou kunnen houden. Toch was ze van plan in haar eentje de strijd aan te gaan. Met de hulp van Jack Bailey, al wist hij niet waarom ze hem had aangenomen, want dat zou ze hem niet vertellen. Nog niet, tenminste, en hopelijk nog lang niet.

Ook op zijn eerste werkdag was Jack stipt op tijd. Hij was om vijf uur opgestaan om alles voor zijn zus klaar te zetten, om het eten klaar te maken en in de koelkast te zetten. Hij had gedoucht, zich geschoren en goed nagedacht over wat hij zou aantrekken. Zijn zus bracht het liefst de dag door op de bank, waar ze een beetje doezelde en tv kon kijken, en daar had hij haar geïnstalleerd. Het afgelopen jaar was haar conditie ernstig achteruitgegaan en dat had hem ertoe gebracht om naar New York terug te verhuizen. Met een rollator kon ze zich wel redden in huis en in het weekend nam hij haar in een rolstoel mee naar buiten.

‘Lief zijn op school, hè,’ zei Sandy vermanend. Liefdevol bekeek ze hem van top tot teen. Ze was negenenveertig en had twee kinderen. Haar zoon was na zijn studie naar Zweden verhuisd en was daar getrouwd. Haar dochter was met een nogal lastige visser getrouwd die een bedrijf had in Alaska. Na haar scheiding had ze niet bij een van haar kinderen willen wonen, want ze wilde hun niet tot last zijn. En een verzorgende kon ze zich niet veroorloven. Jack had wel gezien dat ze veel moeite had om het in haar eentje te redden.

Met pijn in het hart had hij daarom zijn baan in Washington opgegeven en was bij haar komen wonen.

Nu ze weer samenwoonden dachten ze vaak terug aan hun jeugd in Seattle. Voor geen van beiden was het leven gelopen zoals ze gehoopt hadden. Sandy's echtgenoot had haar in de steek gelaten toen de kinderen nog heel jong waren en ze had het daarna heel moeilijk gehad. Nu kreeg ze een arbeidsongeschiktheidsuitkering. Ook Jacks pad was niet over rozen gegaan. Een relatie met een jeugdliefde ging op in rook toen er plotseling een einde kwam aan zijn veelbelovende carrière. Hij had meerdere vriendinnen gehad, maar dat leidde tot niets, en nu op zijn zesenvestigste had hij geen vrouw en geen kinderen. Maar zo was het beter, vond hij, want nu had hij zijn handen vrij om voor zijn zus te zorgen. En hij had altijd prettige banen gehad die goed betaalden, zodat hij haar ook financieel kon bijstaan. Hij moest er niet aan denken wat er zou gebeuren als haar toestand verder achteruitging, en dat zou onherroepelijk gebeuren. Ze was hem heel dankbaar maar had het al eens gehad over een verhuizing naar een verpleeghuis, omdat ze hem niet te veel tot last wilde zijn. Ze was ontzettend blij voor hem dat hij een nieuwe baan had gevonden.

'Knapperd! Ik hoop dat die vrouw weet hoeveel geluk ze heeft met jou. Waarschijnlijk kun je haar bedrijf met twee vingers in je neus runnen.' Ze had een blind vertrouwen in hem en dat was niet helemaal onterecht. Hij was succesvol geweest in al zijn banen en zijn werkgevers liepen met hem weg. Hij was een prettige en zorgzame man. Sandy wist maar al te goed hoe bevoorrecht ze was met hem en ze was zich bewust van de opofferingen die hij zich voor haar getroostte.

'Dat zal toch wel niet! Ik weet niets van kunst,' zei hij nerveus. 'Daar moet ik snel wat aan doen. Misschien kunnen we dit weekend naar een museum of zo, zodat ik het verschil

weet tussen een Picasso en een Rembrandt. Ik heb haar op internet opgezocht en ze heeft enkele echt belangrijke klanten. Ze handelt in heel dure kunstwerken, hoor.'

'Dat lukt je best. Je hebt nooit een baan gehad waar ze niet dol op je waren.'

'Gelukkig ben ik gezegend met een bevooroordeelde oudere zus. Ik had jóú om een getuigschrift moeten vragen.' Maar hij had deze baan zelf verdiend met zijn serieuze en oprechte voorkomen, zijn bereidheid alles aan te pakken en zijn flexibiliteit.

Ook Isabelle had meteen een goed gevoel bij hem gehad. Hij had haar de juiste vragen gesteld over de baan. Een man op zijn leeftijd die voor zijn zieke zus zorgde, dat was toch prijzenswaardig. En ze vond het prettig dat hij alleenstaand was en geen kinderen had. Daardoor had hij meer vrije tijd. Uit haar tijd bij de galerie wist ze dat er altijd problemen waren met collega's met jonge kinderen. Er was altijd gedoe met de kinderopvang.

Jack nam de metro naar zijn werk. Ze woonden in een appartement in het centrum vlak bij metrostation de Bowery. Het was een oud gebouw met sociale huurwoningen en ze hadden geen portier, maar de Puerto Ricaanse huismeester was heel vriendelijk en hield een oogje in het zeil als hij wist dat Jack niet thuis was en de buurvrouw geen tijd had.

Isabelle had net een kopje koffie gedronken en toast gegeten toen hij aanbelde. Ze liet hem binnen en nam hem mee naar de keuken, waar ze *The Wall Street Journal* had zitten lezen met een vergrootglas. Online de krant lezen gaf haar branderige ogen. Ze zag dat hij het had opgemerkt en vertelde hem dat ze een nieuwe bril kreeg en dat ze een paar dagen geleden bij de oogarts was geweest.

Ze liet hem zien waar het koffiezetapparaat stond en ver-

telde hem dat er diverse broodjeswinkels en restaurantjes op Lexington Avenue waren om te lunchen. Daarna nam ze hem mee naar haar kantoor en ging ze achter haar bureau zitten.

‘Vanmiddag komt er een klant,’ zei ze rustig, ‘en vanochtend moet ik een aantal telefoontjes plegen. Ik vind het prima als je bij die afspraak bent. Dan kun je zien wat ik doe. Ik bespreek met de klant een aantal foto’s van werken van Mary Cassatt. Hij wil een van haar schilderijen kopen voor zijn vrouw, voor hun huwelijksdag, en we willen een keus maken uit wat er op dit moment op de markt is, hetzij op een veiling, hetzij in galeries hier en in Europa.’ Isabelle pakte een boek over Mary Cassatt uit de boekenkast en gaf het hem. ‘Ze was een Amerikaanse impressionistische schilder en een bijzondere kunstenaar. Ze schilderde voornamelijk vrouwen en kinderen. Ken je haar werk?’ Het was gewoon een vraag, ze wilde hem er niet mee in verlegenheid brengen. ‘Trouwens, ik stel voor dat we elkaar tutoyeren.’

‘Niet dat ik weet,’ zei hij eerlijk. ‘Tenzij ze basketbalspeelster was.’

Ze lachte. ‘Vrouwenbasketbal bestond nog niet in haar tijd.’ Ze zag dat hij het boek graag wilde inzien en het was duidelijk dat hij bereid was om zijn inwerkperiode goed te besteden. ‘Ik stel bovendien een kunstcollectie samen voor een man uit Tulsa,’ ging ze verder. ‘Die heeft hier net een huis gekocht en hij heeft een jacht in Antigua. Gisteren heb ik de eerste twee stukken op een veiling bij Christie’s bemachtigd. We zullen veel voor hem moeten kopen.’

‘Het klinkt alsof je het druk hebt,’ zei hij. Nog steeds begreep hij niet goed wat zijn rol zou zijn en hij kreeg de indruk dat zij dat ook niet precies wist. ‘Wil je dat ik me ook bezighoud met de klanten?’ vroeg hij haar een beetje zenuwachtig.

‘Als ik erbij ben, maar niet alleen. Je kunt wel aantekeningen maken en ik wil ook dat je onderzoek doet. Je kunt vast

veel beter overweg met de computer dan ik. Dan heb ik eenmaal gevonden wat ik zoek en dan druk ik op een verkeerde knop en ben ik alles weer kwijt.'

Hij glimlachte.

'Er zijn twee spotjes kapot in de zitkamer. Als je die zou kunnen vervangen. En ik wil een paar catalogi sturen naar de man voor wie we de collectie samenstellen.' Ze wees op een stapel op haar bureau. 'Ik heb een rekening bij FedEx. Als je ze belt, komen ze ze ophalen. Er staan dozen in de provisiekast.'

Het klonk hem allemaal makkelijk in de oren, en interessant. Heel anders dan de massa taken die hij voor de senator had verricht.

'Wat voor soort schilderijen zijn nou geschikt voor een jacht?' vroeg hij nieuwsgierig.

'Ik heb hedendaagse werken voorgesteld, maar hij wil oude meesters. Hij is verliefd geworden op een Turner. En ik heb hem een paar Venetiaanse landschapjes geschilderd door Félix Ziem laten zien. Daar was hij ook erg van gecharmeerd.' Ze gaf hem nog twee boeken en zei lachend: 'Eigenlijk gewoon schilderijen met bootjes.'

'Ja, logisch, zelfs voor mij.' Hij pakte de stapel catalogi op en wendde zich weer tot haar. 'Hou je van sport? Ik kan aan kaartjes komen via de omroep waar ik werkte.' Dat had de senator prachtig gevonden, die was een enorme fan van honkbal en voetbal.

Isabelle keek hem een beetje aarzelend aan. 'Ik weet ongeveer net zoveel van sport als jij van kunst. Misschien kunnen we een keer informatie uitwisselen. Mijn man is zesentwintig jaar geleden gestorven en ik heb drie dochters. Ik ben naar het us Open geweest en naar Wimbledon, en dat is het wel zo'n beetje. O ja, als we straks even tijd hebben, wil ik vandaag de Thanksgiving-versieringen tevoorschijn halen.'

Mijn dochter uit India komt een paar dagen over en ik wil de spulletjes voor op tafel hebben. Ze staan op een hoge plank waar ik zonder ladder niet bij kan.'

'Precies iets voor mij.' Jack grinnikte haar toe. 'En bedankt dat ik de boeken mag lenen.'

Hij ging op zoek naar de FedEx-dozen voor de catalogi en Isabelle zette zich aan haar telefoontjes. Toen hij daarmee klaar was ging hij met de boeken in de keuken zitten. Halverwege de ochtend bracht hij Isabelle een dienblad met een kopje koffie, een kannetje melk en de suikerpot. Ze was aan de telefoon en knikte hem dankbaar toe. Discreet maakte hij zich weer uit de voeten. Tegen de lunch liet hij haar weten dat hij even de deur uit ging.

Binnen het uur was hij terug. Bij een broodjeswinkel had hij een broodje kalkoen en een kop soep gegeten, en daarna had hij een stevige wandeling gemaakt. Ze wees hem waar de spullen voor Thanksgiving stonden en samen haalden ze ze uit de dozen. Er waren een paar zilveren vogels van Asprey in Londen, een bontgekleurde porseleinen kalkoen als pièce de milieu en een paar feestelijke en herfstige prulletjes die nog stamden uit de kindertijd van haar dochters. Ze had een kalkoentje van klei in haar hand dat een van de meisjes op school had gemaakt. Glimlachend wilde ze het neerzetten, maar ze miste de tafel ruimschoots en het viel op de grond. Gelukkig brak het niet. Ze bukte om het op te pakken en zette het onder Jacks waakzame oog midden op de tafel. Ze was blij dat hij niets zei.

Snel bood hij aan om het zilver te poetsen. Het was hem duidelijk dat ze zich heel ongemakkelijk met de situatie voelde. Niet lang daarna ging ze weer naar boven en ging hij aan het werk. Hij poetste het zilver en zette alles op tafel.

Jack had inmiddels het boek over Mary Cassatt door kunnen bladeren en even later was het tijd voor de klant die een

Cassatt wilde voor zijn vrouw. Het was een keurige man van eind zestig, begin zeventig. Jack hield zich op de achtergrond tijdens het gesprek, maar zei wel een paar verstandige dingen. En hij maakte zorgvuldig aantekeningen, die hij later uitwerkte op de computer en aan Isabelle gaf.

Zij keek hem verrast aan. 'Dat was snel.' Ze legde net de telefoon neer na een gesprek met de galerie over het schilderij van een moeder met kind dat de klant wilde hebben.

'Zo ingewikkeld was het niet,' zei Jack vriendelijk.

Ze zat met het verslag in haar handen en even was het stil. 'Zou je iets voor me willen doen? Zou je het nog eens in een wat groter lettertype willen printen? Dit zijn wel erg kleine lettertjes.'

Dat was niet het geval, maar hij ging er niet tegen in. Hij vermoedde dat ze last had van haar ogen en echt toe was aan een nieuwe bril.

'Geen probleem. Komt eraan.' Vijf minuten later had ze het voor zich en ze was onder de indruk. Zijn verslag was bondig en duidelijk en hij had de belangrijkste punten op een rijtje gezet.

'Fantastisch wat je doet, Jack,' prees ze hem. 'Ik was er niet zeker van of ik wel een assistent nodig had. In één dag heb je me er al van overtuigd dat ik mezelf tot nu toe tekort heb gedaan.'

'Waarom ben je dan van gedachten veranderd?' Hij had het gevoel dat er meer achter stak, maar hij had al gemerkt dat ze erg op haar privacy was gesteld. Het leek hem daarom onwaarschijnlijk dat ze het hem zou vertellen. Maar vroeg of laat zou hij er toch wel achter komen.

'Het is erg prettig om een beetje hulp te hebben. De vrouw die mijn administratie nu doet... Het is gewoon net niet genoeg. Ik mag wel oppassen dat je me niet te veel verwent.'

Dat had de senator ook vaak tegen hem gezegd, bedacht

Jack. 'Logeert je dochter hier als ze komt? Moet ik iets voor haar regelen?' bood hij aan, in de veronderstelling dat dat bij zijn taken hoorde. Het lag in zijn aard om vooruit te denken. 'Dat ze opgehaald wordt van het vliegveld? Bloemen in haar kamer? Een afspraak bij de kapper?' Die dingen had hij ook voor de vrouw van de senator gedaan, en nog wel meer.

'Ophalen en bloemen zou fijn zijn. De kapper is niet nodig.' Hij denkt werkelijk aan alles, dacht Isabelle geïmponeerd. 'Ik zal je haar vluchtgegevens geven. Ze komt op de avond voor Thanksgiving aan en vertrekt op maandagochtend naar Boston.'

'Komt ze daarna dan weer hier terug?' vroeg hij nieuwsgierig.

'Nee. Ze vliegt door naar Londen en van daar terug naar Delhi. In Londen heeft ze een afspraak met de arts van het team dat het ziekenhuis zal bezoeken dat ze aan het uitbreiden is. Ze is heel ondernemend, een echte Moeder Teresa,' zei ze trots.

Toch stonden haar ogen verdrietig, zag hij. Het was niet moeilijk te bedenken dat Isabelle haar miste. Hij vroeg zich af of er meer aan de hand was. Voor een vrouw met drie kinderen leek ze wel erg eenzaam. Maar ja, zo was het eigenlijk ook met zijn zus Sandy. Kinderen trokken de wijde wereld in. Dat was een van de redenen dat hij ze zelf niet had willen hebben. Ze waren slechts zo kort onderdeel van je leven, zo vluchtig...

'Dan boek ik een auto voor haar op woensdag en een op maandag.'

'Die auto op maandag, dat vindt ze vast niet leuk. Ze leidt een spartaans leven. Overdreven luxe is niets voor haar. En zet maar een klein bloemetje op haar kamer, niks overdadigs. Ze woont al zestien jaar in een armoedige omgeving en weet wat dat met mensen doet. Ze keurt onze manier van leven af.'

‘Wat bijzonder,’ zei hij bedachtzaam. ‘Zijn de anderen ook zo?’

‘Helemaal niet. Ze zijn heel verschillend. Mijn dochter Xela, die hier woont, heeft een MBA en runt een kwakkelende start-up die ze tot een landelijk bedrijf wil uitbouwen. Zij is de belichaming van het kapitalisme en de Amerikaanse Droom. Mijn jongste dochter, Oona, is getrouwd met een Italiaanse graaf uit een heel oud geslacht en woont op een boerderij in Toscane. Ze verbouwt haar eigen groenten en heeft een heel comfortabel leven. Ze heeft drie kinderen, vijf straks, ze verwacht een tweeling. Ze is zesentwintig. Theo, die in India woont, is een beetje zweverig en niet echt van deze wereld. Net als haar vader, die in Frankrijk woonde.’

Het klonk alsof ze een heel interessant leven had geleid, maar hij wilde niet te veel nieuwsgierige vragen stellen. Wat ze hem net had verteld intrigeerde hem wel. Ze was vast meer dan eens getrouwd geweest. Hoe zouden die dochters zijn? Hun moeder vond hij tot nu toe een aangenaam mens en de open en directe manier waarop ze communiceerde, niet te persoonlijk of neerbuigend, vond hij prettig. Ze was helemaal niet snobistisch of over het paard getild en hij kon wel zien dat ze hard werkte.

Ze hadden afgesproken dat zijn werkdag om halfzes eindigde, maar hij bleef tot zes uur omdat hij nog even iets wilde afmaken.

Isabelle kwam naar beneden voordat hij wegging. De keuken was smetteloos en alles was opgeruimd, terwijl hij de ruimte toch de hele dag als kantoor had gebruikt.

‘Kan ik nog iets voor je doen voor ik wegga?’ bood hij aan.

Glimlachend schudde ze haar hoofd. ‘Je hebt me al zo verwend vandaag. Ik weet echt niet hoe ik het ooit zonder je gered heb.’

‘Heel goed, vermoed ik.’ Volgens hem had ze haar leven

prima op orde. En weer viel het hem op dat ze zo jeugdig was en energiek, alhoewel hij wel een idee had van haar leeftijd. Maar ze zag er veel jonger uit. 'Tot morgen dan,' zei hij, en hij pakte zijn jas en ging naar huis.

Isabelle drentelde door de keuken. Alles wat hij gebruikt had, lag weer op zijn plaats, de FedEx-pakketjes waren verstuurd, het verslag van het gesprek lag op haar bureau, met grote letters. En hij had ook de boeken meegenomen, zag ze, om 'huiswerk' te doen en meer te weten te komen over de kunstenaars over wie ze het hadden gehad. Ze was diep onder de indruk. En het huis leek vreemd stil nu hij weg was. Hij drong zich helemaal niet op maar vulde de ruimte op een plezierige manier.

In de eetkamer stonden de Thanksgiving-versieringen te flonkeren op de tafel. Ze pakte het kalkoentje van klei op dat Theo had gemaakt en was blij dat het niet gebroken was toen ze het liet vallen. De jaren dat haar dochters jong waren, waren haar beste jaren geweest.

'Hoe was je eerste schooldag?' vroeg Sandy grijnzend. Hij had zijn jas uitgedaan en was naast haar komen zitten. Ze kon aan hem zien dat hij het naar zijn zin had gehad. 'Wilden de kinderen wel met je praten? Was het eten lekker? Was de juf aardig?'

'Ik heb bij een broodjeswinkel een broodje kalkoen gegeten. En het was een heerlijke dag. Ze is een heel interessante vrouw. Haar kinderen zijn volwassen en ze klaagt niet, maar ze lijkt me nogal eenzaam.'

Sandy knikte. Daar wist ze alles van. Zij miste haar kinderen ook.

'Ik heb zo'n idee dat er een onderliggende reden is waarom ze me ingehuurd heeft, al sprak ze daar niet over. Ik mocht bij een afspraak zijn, heb het zilver gepoetst, een paar FedEx-

pakketjes verstuurd en ik heb een paar boeken meegenomen die ik moet lezen om iets over drie kunstenaars te weten te komen. Mary Cassatt, Turner en Félix Ziem.'

'Dat zijn grote jongens.' Sandy las veel en leefde bijna op het internet, waar ze van alles opstak. 'Klinkt leuk.' Ze was blij voor hem, dit verdiende hij. Ze was nog niet over haar schuldgevoel heen dat hij zijn baan voor haar had moeten opgeven.

'Dat is het ook. Heel anders dan bij de senator. Hij was een mannetjesputter en er waren voortdurend mensen die hem wilden spreken die ik af moest houden. Zij leeft in een afgezonderde, geordende en overzichtelijke wereld. Ze heeft haar zaakjes goed voor elkaar en heeft een gevarieerd klantenbestand. Vandaag kwam er een Engelsman die in Connecticut woont. En voor een of andere oliebaron uit Oklahoma stelt ze een hele kunstcollectie samen, voor zijn jacht.'

'Klinkt heel dynamisch.'

'Ja, maar of zij daar echt deel van uitmaakt weet ik niet. Ze lijkt een kalm leven te leiden. Haar kinderen intrigeren me ook. Een heilige in India, een zakenvrouw in New York die een start-up heeft en haar jongste is getrouwd met een graaf in Italië, woont op een boerderij en heeft vijf kinderen.'

'Je bent in één dag wel veel te weten gekomen, zeg.' Sandy keek hem geamuseerd aan. Ze vond dat haar broer zich een beetje had laten overdonderen door zijn nieuwe werkgever en vroeg zich af of hij soms verliefd op haar was. Dat was niets voor hem. Hij had nooit een relatie met de vrouwen op zijn werk. 'Ziet ze er goed uit?'

'Hallo. Begin nou niet de grote zus uit te hangen. Ze is in de vijftig en ze is mijn baas.'

'Zo gek is dat niet,' zei Sandy met een veelbetekenende blik.

'Kop dicht nou. Wat wil je eten?'

'Ik droom de hele dag al van Chinees eten.'

'Uw wil zal geschieden.' Hij liep naar de keuken om van het menu dat daar hing eten te bestellen.

'Er is basketbal vanavond.' Hij ging gemakkelijk zitten en zette de tv aan. Samen keken ze naar het nieuws. Hij vond het heel gezellig om het huis met haar te delen en iemand te hebben om mee te praten. Voor beiden vulde dat een leegte op. Hij had niet verwacht dat ze op hun leeftijd samen zouden wonen, maar ja, het leven pakte nooit uit zoals je dacht.

Thuis op Seventy-Fourth Street at Isabelle de salade die nog over was van de dag ervoor en keek naar haar favoriete tv-serie. Ze vond dat de dag prima was verlopen. Een assistent was echt een goed idee geweest, wat de reden ervoor ook was.

II

*I*n de week voor Thanksgiving kreeg Isabelle een injectie in beide ogen. Het was niet zozeer pijnlijk als wel traumatisch. Na de behandeling was ze stilletjes thuisgekomen. Ze was dankbaar voor Jacks hulp. In korte tijd had hij zich onmisbaar gemaakt, met klanten en bij afspraken. Hij hielp haar de zaken te organiseren en deed ook eenvoudige klusjes en projecten. En ongevraagd bracht hij haar regelmatig een kopje koffie of thee. Ze was blij dat hij er was. Op de avond dat Theo zou komen, dekten ze samen de tafel voor Thanksgiving.

Het was hem opgevallen dat Isabelle gespannen was. De dag ervoor had ze gezegd dat ze een afspraak bij de dokter had. Ze had haar nieuwe bril nu een week, maar nog steeds had ze liever dat hij haar e-mails in een groter lettertype printte. En altijd had ze haar vergrootglas bij de hand. Een paar keer had hij gezien dat ze struikelde op de trap. Hij wist niet of dat kwam doordat ze afgeleid was of dat er iets anders aan de hand was en besloot de koe bij de hoorns te vatten. 'Je bent een beetje nerveus. Is er iets aan de hand?'

Met samengeknepen ogen keek ze naar de gedekte eettafel. Ze knikte. 'Ik ben zenuwachtig, ja. Theo en Xela kunnen het

niet altijd even goed vinden. Nooit, eerlijk gezegd. Zo is het al sinds Xela kon praten. Ze heeft er een handje van om ruzie te zoeken met haar zus en ik wil niet dat dat met Thanksgiving gebeurt. Theo is hier maar vier dagen en ik zie haar bijna nooit. Het is moeilijk om een vertrouwelijke band met haar te onderhouden omdat ze zo ver weg woont, en ook emotioneel is ze afstandelijk. Haar vader was een kluizenaar en op haar eigen manier houdt zij zich ook afzijdig. Ze omringt zich met vreemden aan de andere kant van de wereld en doet goed werk. En als ze dan eens een keer naar huis komt en ik haar kan zien, maakt Xela ruzie met haar. Daardoor is het voor haar ook niet leuk om hiernaartoe te komen. En ik mis haar.'

Dat wist hij niet. Hij kende de twee natuurlijk niet, maar hij had wel gezien hoe nerveus Isabelle al dagenlang was. 'Heb je wel eens ter sprake gebracht hoe je erover denkt?'

'Al dertig jaar, zo'n beetje. Het houdt ze niet tegen. Toen ze jonger was gaf Theo nog wel eens tegengas, al probeerde ze altijd aardig te zijn voor haar kleine zusje. Maar Xela is geen klein kind meer en ze hakt erop in, soms heel gemeen. Theo gaat dan gewoon weer weg. Dan is ze buiten ons bereik en daar kan Xela helemaal niet tegen.'

'Familie... Aan de buitenkant lijkt het altijd rozengeur en maneschijn en dat is het niet, natuurlijk. Sandy en ik stonden elkaar regelmatig naar het leven toen we klein waren. Pas nadat onze ouders waren overleden, beseften we dat we elkaar echt nodig hadden. En toen werd ze ziek. Dat bracht ons ook nader tot elkaar. Na haar scheiding kon ik haar niet in de steek laten. Hadden de meisjes vroeger dan helemaal geen goede band met elkaar?' Er was iets mysterieus aan Isabelle wat hem intrigeerde. Er waren dingen die ze niet zei.

'Jawel. Ze zijn allebei dol op Oona. Zij is makkelijk, zij is de vredestitcher. Allebei beschouwen ze haar als hun kindje. En zij kan het met iedereen goed vinden. Ze zou nog beste

maatjes kunnen zijn met het monster van Frankenstein. Intrinsiek is ze gewoon een gelukkig mens. Bij haar lijkt alles vanzelf te gaan, zelfs haar huwelijk met haar macho Italiaanse echtgenoot.' Isabelle zou het zelf geen twee minuten met hem uithouden, wist ze. En dan zijn familie! Die bemoeide zich werkelijk met alles wat Oona en Gregorio deden. Ze vertelden Oona hoe ze moest koken, hoe ze met haar man moest omgaan, haar kinderen opvoeden... Zij deed alsof ze niet hoorde hoe kritisch ze waren en ging gewoon vrolijk haar eigen gang. Ze nam het hun zelfs niet kwalijk.

'Het is verbazingwekkend hoe kinderen onder hetzelfde dak en met dezelfde ouders kunnen opgroeien en toch zo anders zijn.'

'Dat is het 'm nu juist.' Ze keek hem aan. 'Dat hebben ze niet. Wel dezelfde moeder, maar verschillende vaders. Allemaal. En allemaal hebben ze de genen van hun vaders geërfd.'

'Ben je drie keer getrouwd geweest?' vroeg hij verbaasd.

'Twee keer,' corrigeerde ze hem.

Hij vroeg zich af hoe dat dan zat, maar wilde haar niet voor het hoofd stoten met zijn vragen.

'Je hebt wel een interessant leven gehad, hè?'

Ze knikte maar zei niets.

Theo zou tegen zes uur aankomen en Jack ging vroeg naar huis. Ze wilde de avond samen met haar dochter doorbrengen, voordat Xela de volgende dag haar opwachting zou maken. Jack had een kalkoen besteld en ging het Thanksgiving-diner koken voor zijn zus. Hij had gezegd dat hij heel dankbaar was voor het afgelopen jaar en dat hij dol was op zijn nieuwe baan.

Voor hij wegging stak hij nog even zijn hoofd om de deur. Isabelle zat e-mails te beantwoorden. Glimlachend keek ze naar hem op. Hij leek wel een reus als hij stond.

'Ik hoop dat je een heel fijne Thanksgiving zult hebben, Jack,' zei ze hartelijk.

'Jij ook. Dank je wel voor alles. Dankzij jou is dit een goed jaar geworden.'

'Dat werkt beide kanten op, hoor. Je helpt me meer dan ik ooit van iemand verwacht had,' zei ze welgemeend.

'Veel plezier met je dochters. Ik hoop dat ze zich gedragen.'

'Ik ook.'

Nadat ze de voordeur dicht had horen slaan, zat ze een moment peinzend achter haar bureau. Toen stond ze op en liep naar Theo's slaapkamer. Ze had er een vaas witte rozen neergezet en het bed was opgemaakt. Het huis zag er perfect uit. Die avond zouden ze een lichte maaltijd eten. Wanneer ze er allemaal waren, zouden ze Oona bellen. In Italië vierden ze geen Thanksgiving, maar Oona maakte altijd een kalkoen klaar en vertelde haar kinderen hoe het vroeger was toen ze een kind was. Het was een van haar favoriete feestdagen.

Isabelle had beloofd om met de kerst te komen. Oona was nu zo dicht bij de bevalling dat ze niet kon reizen, vooral niet omdat ze een tweeling verwachtte, en Gregorio wilde altijd bij zijn familie zijn met Kerstmis. Theo zou weer in India zijn en Xela had met vrienden een huisje gehuurd in een skiresort in Vermont. Kerstmis in Toscane klonk Isabelle dus goed in de oren, bij haar dochter en de drie kleinkinderen. Ze wisten niet wat de tweeling zou worden, jongens of meisjes. Gregorio wilde dat het een verrassing was, alhoewel Oona het liever wel geweten had. Maar zoals gebruikelijk maakte Gregorio de dienst uit.

Theo was er nog niet en Isabelle ging even liggen rusten op haar bed. Toen eindelijk de deurbel ging, haastte ze zich met beleid de trap af, trok de deur open en stond oog in oog met Theo. Wat leek ze toch op Putnam! Teder trok ze haar dochter in haar armen. Op haar zevenendertigste had ze nog steeds het voorkomen van een puber, zo magertjes was ze, al waren er nu wel fijne lijntjes rond haar ogen verschenen. Ze had het

blonde haar van haar moeder en haar enorme blauwe ogen.

Buiten was het koud en daar had ze zich op gekleed, maar voor het eten met haar moeder trok ze een sari aan. Die zaten veel gemakkelijker dan westerse kleding, vond ze, behalve dan wanneer ze zware lichamelijke arbeid verrichtte. Isabelle vond dat ze er prachtig uitzag met haar lange blonde haar los op haar rug.

Ze had gekookt en tijdens het eten aan tafel in de keuken vertelde Theo haar moeder alles over het ziekenhuis. Ze had een groep Britse artsen weten over te halen om naar India te reizen en haar te komen helpen. Met hen had ze over een paar dagen de afspraak in Londen.

‘Ik moet eerst geld overmaken en een paar beleggingen verkopen,’ zei ze slechts.

Isabelle was ervan overtuigd dat het om een aanzienlijk bedrag ging. Ze financierde nu al jaren vergelijkbare projecten en kon het zich makkelijk veroorloven. Zoals haar vader had gewild, maakte ze echt het verschil in de wereld.

‘Wanneer ga je naar Italië?’ vroeg ze haar moeder.

‘Vlak voor de kerst. Oona zegt dat ze net een walvis is.’

Theo moest lachen bij dat beeld van haar zus. ‘Ze heeft me een foto gestuurd. Het lijkt wel of ze een drieling verwacht. Denk je dat ze er hierna mee ophoudt?’

‘Waarschijnlijk niet. Gregorio komt uit een gezin van zeven kinderen. Waarschijnlijk wil hij er nog wel een half dozijn bij.’ Het was niet het leven dat Isabelle voor haar had gewild, al leek Oona gelukkig.

‘Ik neem mijn nieuwe assistent mee. Daar heeft hij dan wat vrije tijd. En aansluitend gaan we naar een paar veilingen in Parijs. Ik wil ook enkele werken gaan bezichtigen die privé verkocht worden. Ik ben al een tijdje niet in Parijs geweest.’ Omdat ze bang was om te vallen had ze Jack gevraagd om met haar mee te gaan. Hij had een verzorgende geregeld die

's nachts bij zijn zus bleef en keek enorm uit naar deze kans om te reizen. Hij was van plan om de kerst door te brengen bij een oude vriend in Rome en vond zijn leven plotseling bijna magisch, al zag Isabelle dat niet zo.

Theo ging vroeg naar bed en de volgende ochtend trof haar moeder haar in een prachtige hemelsblauwe sari aan in de keuken. Isabelle had de kalkoen uren daarvoor al in de oven gezet en Xela zou tegen twaalf komen. Zoals altijd zouden ze zo rond twee uur aan tafel gaan. Die avond konden ze dan opeten wat er over was.

Xela was een halfuur te laat. Ze kustte haar moeder bij de voordeur en trok een wenkbrauw op toen ze Theo zag in de zitkamer. 'Je lijkt wel een inboorling,' was het eerste wat ze tegen haar zei. Theo had zich verkleed in een roestbruine sari afgezet met goud met een korte lichtgroene tafzijden blouse eronder. Ze droeg gouden schoentjes.

'Perfecte kleuren voor Thanksgiving,' zei Isabelle snel om de ongemakkelijke sfeer te verlichten. Inwendig bad ze dat Xela haar zus een zoen zou geven en de strijdbijl ten minste tot het eind van de maaltijd zou begraven. Theo liep naar haar zus en omhelsde haar. Xela leek daar niet van gediend en stond er wat stijfjes en ongemakkelijk bij. Ze droeg een rode trui op een jeans. Isabelle had een nette zwarte trui en een zwartfluwelen broek aan. De kalkoen was bijna klaar en een verrukkelijke geur vulde het hele huis.

'Hoe gaat het met je bedrijf?' vroeg Theo beleefd.

Isabelle liep van de keuken naar de kamer heen en weer. Ze was blij dat ze de vorige avond alleen met Theo had kunnen doorbrengen. Nu Xela er was, hing er meteen weer een gespannen sfeer. Met een knoop in haar maag hoorde ze dat Xela aan Theo vertelde over de problemen die ze met potentiële investeerders had. Dat was het enige waar ze om gaf en Isabelle moest terugdenken aan hoe Collin was geweest.

Maar Xela was een ambitieuze, enthousiaste jonge ondernemer en geen misdadiger. Ze had haar vaders vernuft en flair voor het zakenleven en haar moeders eerlijkheid en integriteit. Dat was een veel betere combinatie.

‘Ik investeer op dit moment ook veel geld in het ziekenhuis,’ zei Theo zacht op die wereldvreemde en kalme manier die ze had.

‘Het grote verschil tussen ons is dat jij je dat kunt veroorloven, met je eigen geld. Ik moet voortdurend om geld vragen bij andere mensen, die mij het liefst levend zouden villen. Niet helemaal hetzelfde, dacht ik zo.’

Misschien niet, dacht Isabelle, maar met haar bedrijf redt ze ook geen levens.

Ze gingen aan tafel, die stijlvol gedekt was. De gesprekken waren wat geforceerd, al probeerde Isabelle wel om het luchtig te houden. De kalkoen was verrukkelijk, wat ook gold voor de groenten en de vulling die ze gemaakt had. Dit was het moment van het jaar waarop ze alle registers opentrok in de keuken. De rest van de tijd spendeerde ze daar niet zoveel tijd aan. Even ging het mis toen ze een schaal met erwten wilde neerzetten. Ze zette hem te dicht bij de rand van de tafel en hij viel. De erwten vlogen in het rond. Snel ruimde Isabelle het op met hulp van Theo. Niemand leek ervan te zijn geschrokken. Die dingen konden tenslotte gebeuren.

‘Sorry, ik lette even niet op,’ zei Isabelle een beetje uit het veld geslagen, maar geen van haar beide dochters merkte dat er iets mis was met hun moeder. Eindelijk waren ze een beetje minder gespannen. Ze hadden het erover hoe enorm dik Oona was en hoe ongelooflijk het was te bedenken dat ze dan vijf kinderen zou hebben, terwijl ze nog net geen zevenentwintig was.

‘Dat zou mij nooit overkomen,’ zei Xela sarcastisch. Gedreven ging ze verder. ‘Ik heb geen tijd voor mannen en ba-

by's. Ik wil mijn start-up nu eindelijk van de grond krijgen en serieus geld gaan verdienen.' Ze wierp een spottende blik op haar oudere zus. 'En jij bent te druk met het redden van de wereld om kinderen te hebben. Waarschijnlijk heb jij je hele leven nodig om het allemaal weg te geven.' Het leek wel alsof haar jaloezie uit haar poriën stroomde.

Even zweeg Theo en toen slaakte ze een lachje. 'Er is nog genoeg over,' zei ze. Tot het uiterste getergd door haar zus kon ze het niet laten om dat te zeggen. Meestal liet Theo zich niet uit de tent lokken, maar ze wist wel hoe ze Xela terug moest pakken.

'Vast wel,' zei Xela zuur. Ze vond het verschrikkelijk dat Theo nooit aanbood om geld in haar bedrijf te stoppen. Theo had echter niets met commerciële bedrijven en richtte zich alleen op filantropische organisaties. 'Jij hebt echt het winnende lot getrokken wat je afkomst betreft. Als mama geen verhouding had gehad met jouw vader toen ze nog bijna een kind was, zou je net als ik keihard moeten werken voor je brood of had je een rotbaan zoals de meeste mensen. Dan kwam er weinig terecht van die edelmoedigheid.' Ze kon het niet uitstaan dat Theo niet gebukt ging onder de spanningen die zij had en daarboven stond.

'Meisjes!' zei Isabelle scherp. Haar ogen boorden zich in die van Xela. 'Het is Thanksgiving. Laten we dankbaar zijn voor wat we hebben, niet kwaad om de dingen die anderen hebben. En trouwens, ik heb helemaal geen hekel aan mijn werk, hoor.'

'Ik ook niet,' zei Xela. 'Ik wil er gewoon heel veel geld mee verdienen, zodat ik net als Theo de heilige uit kan hangen.'

'Ik hang de heilige niet uit, Xela. Ik geniet van wat ik doe,' zei Theo zacht. 'Net als jij. Jij zou het vreselijk vinden als je moest doen wat ik doe.'

'Dat kun je wel zeggen, ja. Zieke baby's en mensen die de

honger dood sterven zijn niet mijn dingetje.'

'Heb jij mama's nieuwe assistent al ontmoet?' vroeg Theo in een poging het gesprek een andere wending te geven. Ze had wel gezien hoe ongemakkelijk hun moeder zich voelde bij hun verhitte conversatie.

'Als ik 's avonds kom is onze superheld er niet.' Zelfs Jack irriteerde haar.

'Ja, hij is een echte held.' Isabelle was blij dat ze over iets anders begonnen. 'Hij leert snel.'

'Wat deed hij hiervoor?' vroeg Theo belangstellend.

'Hij werkte voor een senator in Washington. Als PA. En bij de radio en televisie, in de sport. Hij heeft ook iets in de pr gedaan.'

'Dat is wel iets heel anders dan kunst, zeg,' zei Xela weifelend.

'Zijn zus heeft ms. Hij onderhoudt haar.'

'O god, nog een heilige.' Xela rolde met haar ogen.

De lunch verliep moeizaam. Tot een echt gesprek kwam het niet. Nadat ze van alle schotels hadden gegeten was het tijd voor het toetje: ijs met slagroom. Ze kocht altijd hun lievelingsijs: pompoen, appel en rozijnen, zodat ze van alle drie een beetje konden nemen. En pecannoten, Oona's favoriet, al was ze er niet bij. In de zitkamer dronken ze naderhand koffie. Isabelle knoeide bijna met Xela's koffie toen ze het kopje neerzette.

Ze keek haar moeder met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Wat doe je toch onhandig, mama. Je moet meer oefenen hoor, met koken.'

'Misschien heb je gelijk.'

Het kwam niet bij Xela op, en zelfs niet bij Theo, dat er misschien een andere reden kon zijn voor haar gestuntel. Ze leefden beiden in hun eigen wereld en werden volledig in beslag genomen door hun eigen zaken. Hoe het met anderen

ging, interesseerde hen niet en over hun moeder maakten ze zich sowieso nooit zorgen. Die was altijd zo capabel. Isabelle was voor alle drie een rolmodel geweest. En Oona deed niet onder voor haar zusjes, als vrouw en moeder. Op hun eigen manier waren ze vier supervrouwen.

Isabelle kon zich nauwelijks herinneren hoe het geweest was om voor kinderen en een man te koken. Ze was maar kort met Collin getrouwd geweest en hij was nooit thuis. Met Putnam had ze nooit samengewoond. Declan en zij hadden samen gekookt, maar hij overleed toen ze pas zeven maanden getrouwd waren. Drie mannen en drie kinderen. Toch had ze nooit een fulltime relatie gehad die lang duurde. Ze moest toegeven dat dat wel vreemd was.

‘Misschien vinden wij drieën relaties allemaal lastig,’ zei Xela even later. Ze wisten dat daar wat in zat.

‘Ik ben met andere dingen bezig die ik belangrijk vind,’ verdedigde Theo zich.

‘Het is niet mijn schuld wat er met je vader gebeurd is, Xela,’ zei Isabelle zacht. Collin had nooit contact gezocht met zijn dochter en voor zover ze wist, zat hij nog steeds in de gevangenis. Niet dat dat haar interesseerde. ‘En Declan stierf voordat Oona was geboren,’ zei ze treurig. Hij was de enige met wie ze een normale relatie had gehad.

‘Maar je hebt het ook nooit meer geprobeerd,’ bracht Xela haar in herinnering.

‘Daar had ik geen tijd voor,’ zei Isabelle koeltjes. ‘En tegen de tijd dat jullie volwassen waren, was ik te oud.’

‘Je was pas vijftig, mama, toen Oona ging studeren.’ Xela liet niet los. ‘Dat is niet te oud. En nu ben je ook niet te oud, hoor. Je hebt gewoon geen zin in een man in je leven. Nou, Theo en ik ook niet. We hebben andere, grotere plannen.’

‘Je kunt best een carrière hebben en getrouwd zijn,’ bracht haar moeder naar voren.

‘Nou, dat weet ik niet, hoor,’ zei Xela. ‘Ik werk achttien uur per dag.’

‘En ik soms wel vierentwintig,’ haakte Theo in. ‘En bovendien, ik ontmoet nooit iemand waar ik werk. Tenminste niet iemand met wie ik zou willen trouwen of zelfs uitgaan. Daarvoor ben ik daar trouwens ook niet.’

‘Geen sexy dokters?’ Xela probeerde haar uit de tent te lokken. ‘Die zijn er vast wel.’

Isabelle wist hoeveel Theo op haar vader leek. Ze kon zich maar op één ding tegelijk richten, en haar leven in India was haar manier om niet mee te draaien in de maatschappij. Net als haar vader was zij bang voor emoties. En eigenlijk gold dat ook voor Xela. Ze verschool zich achter haar start-up zodat ze niet op zoek hoefde naar een man. Isabelle vroeg zich af of ze soms bang was om op beide fronten te mislukken.

‘Misschien heb ik jullie wel het slechte voorbeeld gegeven doordat ik al zo lang alleen ben. De meeste mannen die ik tegenkwam hadden niet zoveel zin in drie kinderen, en ik wilde liever bij jullie zijn dan achter kerels aan te rennen.’ Ze had er geen spijt van dat ze daarom alleen was. Ze had wel degelijk ware liefde gekend, met Putnam en Declan. Collin telde niet mee; alles aan hem was bedrog geweest. Behalve Xela dan, die was maar al te echt.

‘Nou ja, het gaat toch prima met ons? Ik heb mijn bedrijf, Sint-Theo heeft haar ziekenhuis, Oona heeft Gregorio en haar zeven miljoen kinderen. En jij bent toch ook gelukkig, mama?’

‘Ja hoor,’ zei ze kalm.

‘En nu heb je je assistent die je met praktische zaken helpt. Je hebt helemaal geen man nodig.’ Volgens Xela was alles prima geregeld. Ze maakte nog een paar stekelige opmerkingen tegen haar zus en vertrok aan het eind van de middag.

Isabelle was blij dat er geen grote woede-uitbarstingen wa-

ren geweest, al zag Theo er uitgeput uit. Ze hadden elkaar bij het afscheid omhelsd. Xela ging de volgende dag skiën in New Hampshire met vrienden. Er was al sneeuw gevallen, had ze gehoord.

‘God, ik word echt doodmoe van haar,’ verzuchtte Theo toen ze weg was. ‘Ze haat me, al haar hele leven.’

Het deed Isabelle pijn haar dat te horen zeggen. Voor beide vrouwen was dit niet goed.

‘Ze haat je niet. Ze is gepikeerd om wat jij hebt en zij niet.’

‘Daar kan ik toch niets aan doen,’ klaagde Theo. Plagerig ging ze verder. ‘Waarom heb je dan ook niet gevreeën met drie even rijke mannen? Dan hadden we dit probleem niet gehad.’

‘Goh, daar heb ik nou nooit aan gedacht. Ik hield niet van je vader om zijn geld. En Declan had geen rooie cent. Ik heb altijd in mijn eigen onderhoud kunnen voorzien, zelfs toen ik een relatie had met je vader. Ik wilde niet afhankelijk van hem zijn, van niemand trouwens. Ik moest zeker weten dat ik voor mezelf kon zorgen. En dat heb ik ook gedaan.’

‘Wat is het toch onaangenaam dat Xela altijd over dat geld zeurt. Ze ziet me helemaal niet als mens. Dat heeft ze nooit gedaan.’

‘Daarom wil ze ooit heel veel geld verdienen. Om met jou te kunnen wedijveren, denk ik. Maar ze zal nooit zoveel hebben als jouw vader je naliet. Ik ook niet.’

‘Het verschil is dat jij er niet aan denkt en het jou niks kan schelen. Zij is erdoor geobsedeerd.’

‘Eigenlijk is het best tragisch,’ zei Isabelle. ‘Ze is nooit tevreden. En dat is de reden dat ze zo hard werkt.’

Ze ruimden de keuken op en zetten de afwas in de vaatwasser. Dat kostte veel tijd, want ze hadden Isabelles beste servies gebruikt, dat nog van haar ouders was geweest. Maar Theo kon hard werken en toen ze klaar waren was de keu-

ken weer smetteloos. Xela was natuurlijk niet gebleven om te helpen.

De dag was vermoeiend geweest en ze gingen vroeg naar bed. Deze Thanksgiving was Isabelle meegevallen. Er was tenminste niemand het huis uit gestormd.

De volgende dag maakten ze een wandeling in de buurt. Theo moest een paar boodschappen doen voordat ze op maandag vertrok. Ze wilde ondergoed kopen voor kinderen die dat nooit hadden gehad en medicijnen die ze niet in India kon krijgen. En een paar cadeautjes voor de kinderen. Voor zichzelf kocht ze stevige wandelschoenen. Ze propte ook een enorme zak met lolly's in haar koffer.

Het weekend vloog voorbij en Isabelle had het er zoals altijd heel moeilijk mee dat Theo weer weg moest. Alsof haar dochter als zand door haar vingers gleed, precies datzelfde gevoel dat ze altijd had gehad wanneer ze aan het eind van de zomer weer afscheid moest nemen van Putnam. En ze wist nooit wanneer ze Theo de volgende keer zou zien. Na die paar dagen leek het alsof ze nader tot elkaar waren gekomen en dan was ze weer weg. Als een vlinder zo ongrijpbaar. Als een vogel die altijd weer opvliegt.

Toen Jack op maandag op zijn werk kwam, trof hij een verdrietige Isabelle aan. Hij dacht dat ze had zitten huilen, maar wilde haar niet vragen wat er was.

'Hoe was Thanksgiving?' Hij maakte koffie voor hen beiden en zette een kopje voor haar op tafel. Precies zoals ze het graag dronk: geen suiker en met een wolkje melk. 'Ik heb het hele weekend aan je gedacht. Ik heb niet gebeld, want ik wilde je niet storen.'

'Het was fijn,' zei ze glimlachend. 'Misschien wel te fijn. Dan is het nog moeilijker wanneer ze weer weggaan.'

'Geen ruzie?'

'Een paar schermutselingen en stekelige opmerkingen uit

de gebruikelijke hoek. Niks ernstigs. Nu eens een keertje geen zwaargewonden. Ik weet alleen nooit wanneer ik ze weer zie.'

'Zo voelt dat ook voor mijn zus. Je kinderen wonen zo ver weg. Misschien moeten we een keertje naar India gaan om Theo op te zoeken,' stelde hij voor.

'Ze heeft het veel te druk. Ik ben er wel geweest, maar ik had steeds het gevoel dat ik in de weg liep. Hoe was jouw Thanksgiving?'

'Rustig. Prettig. Ik heb lekker gekookt. Veel voetbal gekeken. Thanksgiving gaat eigenlijk helemaal niet over dankbaarheid, het gaat over eten en voetbal,' zei hij lachend. Hij keek enorm uit naar hun reis naar Italië over drie weken. En Sandy gunde het hem ook, ze legde hem nooit een strobreed in de weg.

's Middags belde Theo. Ze had haar lijstje afgewerkt en het liefst wilde Isabelle dat ze terugkwam naar New York, maar ze had haar vlucht omgeboekt en vertrok die avond al naar Londen. Ze wist precies hoe ze moest omgaan met haar volwassen dochters, en vooral met iemand als Theo, dus vroeg ze niet wanneer ze haar weer zou zien. Het was heerlijk geweest dat ze vier dagen bij haar had gelogeed. Daar moest ze dankbaar voor zijn.

De volgende dag had ze weer een afspraak bij de dokter voor de injecties. Ook deze keer kwam ze uitgeput en van streek thuis. Het was nog te vroeg voor een verbetering. Te moe om haar voeten op te tillen struikelde ze over het kleed toen ze haar kantoor in liep. Instinctief stak Jack zijn hand uit om haar op te vangen.

'Goede reflex.' Ze lachte vermoeid. Ze had niet gezien dat de hoek van het kleed omgekruld lag.

'Dit gebeurt wel vaker, hè?' vroeg hij bezorgd.

‘Nee hoor. Ik ben gewoon onhandig en was afgeleid.’

Hij zei niets en vroeg zich weer af of ze soms net als Sandy ms had. Zij viel ook veel in het begin. Maar als zij haar evenwicht verloor smakte ze echt uitgestrekt op de grond. Isabelle stootte tegen dingen aan die ze niet zag, of ze schatte afstanden verkeerd in. Hij vroeg nooit door, maar had haar al een paar keer opgevangen. Soms vroeg hij zich af of dat de reden was dat hij hier was. Toch betrok ze hem ook bij haar werk. Ze stelde hem voor aan klanten, hij mocht bij gesprekken zitten en ze leende hem nog meer boeken zodat hij zich in haar specialiteit kon bekwamen. Hij genoot van het leerproces en vertelde 's avonds honderduit aan zijn zus.

‘Misschien word je wel kunsthandelaar als je groot bent,’ zei ze plagerig.

‘Lijkt me niet. Ik had nooit moeten ophouden met dj'en. Tegenwoordig verdienen ze een fortuin. Toen niet, hoor, anders was ik dat misschien wel blijven doen.’

‘Dat kun je toch altijd 's avonds doen.’ Ze was blij dat hij zo van zijn werk genoot. Het had voor hen beiden goed uitgepakt dat hij voor haar naar New York was gekomen, en die baan bij Isabelle was een geluk bij een ongeluk geweest.

‘Als je maar niet de liefde van je leven vindt in Italië en nooit meer terugkomt,’ waarschuwde ze hem.

‘Gaat niet gebeuren. Je zit aan me vast.’

‘Eens zul je de vrouw van je dromen vinden.’

‘Ik ben niet op zoek. Het leven dat ik nu heb is prima. Ik heb misschien wel mijn kansen verspeeld, maar dat vind ik helemaal niet erg.’

Het klonk heel overtuigend, al wist ze wel beter. Ondanks zijn stoere praat doorzag ze hem. Achter die glimlach verschool zich een eenzame man.

Vijf dagen voor Kerstmis vlogen Jack en Isabelle van New York naar Parijs. Normaliter zou ze hem in de economyclass hebben laten vliegen, maar omdat ze zich zorgen maakte over haar ogen had ze een stoel voor hem laten boeken in de businessclass.

‘Waar heb ik dit aan te danken?’ zei hij toen hij de tickets zag. Hij had al in geen twintig jaar businessclass gevlogen en toen waren de omstandigheden heel anders geweest dan nu.

‘Het leek me een goede start van de reis.’ De echte reden wilde ze hem niet vertellen. Nog steeds was ze verbaasd dat haar dochters niet hadden gereageerd toen ze de schaal met erwten had laten vallen op Thanksgiving.

Ze maakten het zich gemakkelijk en genoten rond middernacht van een overvloedige maaltijd, echt Frans, met een viergangenmenu met kaviaar en pâté de foie gras. Daarna ging zij slapen en keek hij een film. Uiteindelijk pakte ook hij zijn dekentje en kussen en viel in slaap.

Op Charles de Gaulle hadden ze drie uur de tijd en die brachten ze door in de eersteklaslounge.

‘Waar wonen ze precies?’ vroeg hij toen ze opgestegen wa-

ren voor hun vlucht naar Florence, die ruim een uur zou duren.

'Ze woont ongeveer een uur ten zuiden van Florence, in Toscane. Vlak bij een stadje dat Castellina heet, in Chianti, ten noorden van Siena. Elke zomer worden daar spectaculaire paardenrennen gehouden. Dat heet de Palio. De jockeys rijden zonder zadel en racen rond de Piazza del Campo in het centrum van de stad. Het dorpje dicht bij de boerderij is slaperig en pittoresk. Gregorio kocht het bezit voordat ze trouwden. Hij is een soort herenboer, maar hij neemt het bedrijf en hun wijngaard heel serieus, hoor. Een edelman die verliefd is op zijn land. Ik had nooit gedacht dat Oona een plattelandsmeisje zou worden na haar jeugd in New York. Ze vindt het heerlijk, en het is een fantastische plek voor hun drie kleine jongens.'

Jack zou haar ernaartoe begeleiden, met de auto met chauffeur. Aan het eind van de dag zou die hem weer naar Florence brengen. De volgende ochtend zou hij naar zijn vriend in Rome gaan en twee weken later zou hij haar weer komen ophalen. Ze keken allebei erg uit naar het reisje.

Gregorio's familie woonde al eeuwenlang in Florence en hij had een aantal zussen en broers die in de buurt woonden. Die liepen constant in en uit en in het weekend kwamen zijn ouders. Het zou moeite kosten om vijf minuten alleen met Oona door te brengen. Gregorio had altijd wel iets voor haar te doen, of hij wilde haar iets laten zien aan de andere kant van het terrein. Hij was net zo veeleisend als de kinderen, die achttien maanden en drie en vier jaar waren. En nu kwam daar dan de tweeling bij.

De chauffeur, die vloeiend Engels sprak, stond hen op te wachten in Florence. Jack zag erop toe dat alle bagage netjes werd ingeladen. Hij had een rolkoffertje bij zich en Isabelle had twee grote koffers voor haar kleren en nog een derde vol

met kerstcadeautjes voor de kinderen en hun ouders. Voor Gregorio's ouders had ze een mooi zilveren doosje meegenomen, aangezien zij ook met de kerst kwamen. Zijn moeder was een charmante, aristocratische dame. Zijn vader daarentegen liep Isabelle als een hitsige hond achterna en kon zijn handen niet thuishouden. Ze deed haar best om hem te ontwijken, al lukte dat niet altijd. Hij was zeer vasthoudend en zat haar al vijf jaar achterna met de beruchte Italiaanse vasthoudendheid waar het vrouwen betrof. Isabelle hoopte dat Gregorio niet net als zijn vader werd. Haar schoonzoon maakte aan iedereen duidelijk dat hij de baas was en dat irriteerde Isabelle mateloos. Ondanks dat duidelijk was dat hij van Oona hield, vond ze het ook niet van veel respect getuigen.

Tijdens de rit door het Toscaanse landschap regende het zacht. Jack genoot van het uitzicht, terwijl Isabelle zat te dommelen. Toen ze de poort in reden brak de zon door de wolken. Het zeventiende-eeuwse gebouw was oorspronkelijk een klooster geweest en langs de oprit stonden oeroude bomen. Er was grasland, een stalgebouw voor de paarden en een grote melkkoeienstal. Op de glooiende hellingen werd wijn verbouwd.

'Het is net een sprookje,' zei Jack bewonderend. Hij kon wel zien dat Gregorio zijn werk serieus nam en Isabelle had hem verteld dat hij heel trots was op hun druiven en wijn.

'Oona vindt het heerlijk hier,' zei ze een beetje treurig terwijl ze voor het huis stopten.

Er lagen drie honden voor de deur, die begonnen te blaffen. Even later kwam er een jonge vrouw naar buiten, een karikatuur van een zwangere vrouw, met een peuter op haar heup.

'Dat is Massimiano, hij is echt een rakker,' zei ze tegen Jack.

Omringd door de honden kwam Oona stralend op de auto

af. Uit het huis kwamen twee jongetjes aangerend, met een kindermisje op hun hielen.

De drie kinderen begonnen te joelen. 'Nonna Bella, Nonna Bella!'

Isabelle stapte uit en omhelsde haar dochter. Een voor een kuste ze de kinderen.

Genietend keek Jack toe. Het was een chaos, maar een leuke chaos. Het verbaasde hem hoe mooi Oona was. Zo moet Isabelle er ook uit hebben gezien toen ze haar leeftijd had, dacht hij. Haar haar was iets rossiger dan dat van haar moeder en twee van haar zoons hadden rood haar. Massimiano had lichtblond haar, net als zijn moeder en grootmoeder hadden gehad in hun kindertijd, had ze hem verteld.

Isabelle nam hem over van Oona, die achter de twee andere jongens aan hobbelde. Even later groetten alle drie Jack beleefd, ze maakten een kleine buiging en schudden zijn hand. Volledig in hun ban volgde hij ze het huis in. De enorme zitkamer stond vol met stijlvolle moderne meubels en er hingen hedendaagse schilderijen. Het was een magische ruimte met het zeven meter hoge plafond, net iets uit een tijdschrift. Ze liepen door naar de keuken, waar Oona schalen met worst en kaas tevoorschijn haalde.

'Gregorio is zo thuis. Hij moest naar het dorp.' Ze bood haar moeder en Jack een glas wijn aan, dat ze beiden afsloegen omdat ze last hadden van een jetlag. In plaats daarvan gaf ze hun een glas appelcider van de boerderij en een espresso. De jongens babbelden even met hun grootmoeder in het Italiaans en holden toen weg om weer te gaan spelen. Oona vertaalde. Geen van haar kinderen sprak al Engels en Isabelle hoopte wel dat ze dat nog zouden leren. Gregorio wilde dat ze eerst Frans leerden spreken, dat vond hij belangrijker.

Jack nam een kijkje in het huis en op het terras terwijl Oona met haar moeder kletste, die er maar niet over uit kon

hoe dik haar dochter was van de tweeling.

'Mag je wel rondlopen? Moet je niet in bed liggen met een tweeling?'

Oona vond dat maar een grappig idee. 'Natuurlijk niet. Ik heb nergens last van. Ze komen pas over twee maanden, aan het eind van februari. Gisteren heb ik nog op de trekker gezeten. Mama, wil je dat je assistent vannacht hier logeert?'

'Lief van je, maar hij gaat vanavond terug naar Florence en morgen reist hij door naar Rome. Na de vakantie gaan we naar Parijs voor enkele veilingen.' Ze zag dat hij bij de jongens was en een langdurig gesprek met hen voerde in gebarentaal. Hij lachte net zo hard als zij.

'Hij lijkt me erg aardig. Had je het zo druk dan, dat je hulp nodig had?' Ze was verbaasd geweest toen Xela het haar had verteld. Tot nu toe was haar moeder daar juist erg op tegen geweest.

'Eigenlijk is het heel prettig dat hij er is,' zei ze nonchalant.

'Wat doet hij zoal?'

'Van alles en nog wat. Hij vervangt kapotte lampen, verstuurt pakjes, is erbij als ik een afspraak heb met een klant. Ik was aangenaam verrast, het werkt echt.'

Oona en haar moeder liepen naar buiten, en glimlachend keek ze toe hoe haar kleinkinderen boven op Jack klommen. Ze vonden het te gek dat hij zo lang was. Op dat moment verscheen er een verpletterend knappe man met donker haar, groene ogen, brede schouders en lange benen. Hij droeg een zwarte coltrui, jeans en rijlaarzen. Hij was onweerstaanbaar sexy en Oona zag eruit alsof ze bij zijn aanblik nog steeds smolt. Ze was nog net zo verliefd op hem als op de dag dat ze elkaar voor het eerst ontmoetten.

'Ciao, Gregorio,' zei Isabelle hartelijk, terwijl hij haar vrolijk in een innige omhelzing nam.

'Ciao, *mamma*.' Hij kuste haar wang en stak zijn hand uit

naar Jack. 'Laat je niet molesteren door mijn zoons, hoor,' zei hij vermanend. 'Van hun moeder mogen ze veel te veel.' Hij wierp Oona een bestraffende blik toe en corrigeerde de jongens in rap Italiaans, waardoor ze iets kalmeerden. 'Van hun moeder mogen ze werkelijk alles.'

'Nee hoor,' zei ze met een aanbiddende blik op haar man.

Die sloeg zijn arm om haar heen en trok haar tegen zich aan. Met zijn hand streek hij over haar buik. 'Wat vind je van onze *gemelli*?' vroeg hij. Hij sprak vlekkeloos Engels en had Oona zelf Italiaans geleerd. 'We hopen op weer twee jongens. Op een boerderij heb je kerels nodig.' Hij lachte zijn perfecte tanden bloot.

Hij zag eruit als een filmster of een model en samen waren ze een markant stel.

'Jij hoopt op meer jongens,' corrigeerde zijn vrouw hem. 'We hebben hier echt een paar meisjes nodig, hoor.'

'Volgende keer dan,' zei hij gedecideerd.

Het was die zelfverzekerdheid die Isabelle zo op de zenuwen werkte. Hij twijfelde geen moment aan zijn leiderschap. Zijn haan moest koning kraaien. En zijn opmerking bevestigde wat ze zich met Thanksgiving al hadden afgevraagd: hij wilde inderdaad nog meer kinderen. Het leek haar een zware belasting voor Oona, al leek zij daar haar hand niet voor om te draaien. En meteen na de geboortes had ze haar oude figuurtje weer teruggekregen. Als ze niet in verwachting was, was ze net als haar zusje Theo slank en soepel en tot nu toe kostte het haar geen enkele moeite om snel weer zwanger te geraken. Gregorio geloofde in borstvoeding. Hij was heel ouderwets en erg Italiaans. Onafhankelijke, vrijdenkende vrouwen kwamen in zijn wereld niet voor. Xela en hij hadden het niet met elkaar kunnen vinden die paar keer dat zij bij hen op bezoek was geweest. Hij vond het maar vreemd dat Oona's zussen niet allang getrouwd waren. Op haar eenentwintigste

was hij met Oona getrouwd en hij was tien jaar ouder dan zij.

Hij gaf Jack een rondleiding en liet hem de koeienstal zien. Daarna gingen ze naar het stallencomplex met de paarden, waar alles perfect verzorgd was.

‘Waarom blijf je niet een paar dagen,’ zei hij uitnodigend.

Jack was een beetje verlegen met de situatie. Hij was tenslotte een personeelslid. ‘Ik wil niet storen. Dit is een familieaangelegenheid,’ zei hij bescheiden.

‘Op de terugweg dan, voor jullie vertrekken. Ik sta erop.’ Hoe Isabelle daarover dacht, speelde voor Gregorio geen rol. Jacks voorkomen en stijl bevielen hem wel en hij zag dat het een intelligente en interessante man was. Trots zei hij: ‘Dan neem ik je mee langs de wijngaard en ons wijnhuis.’

‘Dat zou ik leuk vinden,’ zei Jack beleefd. Zich afvragend wanneer hij kon vertrekken liep hij naar Isabelle, die met haar dochter stond te praten. Zachtjes zei hij: ‘Wil je dat ik je computer voor je gereedmaak?’

‘Ja, graag.’ Ze nam hem mee naar haar kamer.

‘Wat een fantastische plek is dit.’

‘Ja, ik weet het, maar het is zo ver weg. Af en toe voelt het alsof ze op een andere planeet woont,’ zei ze zacht, en ze ging op haar bed zitten. ‘Net als Theo. Ze wonen zo ontzettend ver van New York en hebben zo’n druk leven. Ik ben blij voor ze, maar ik mis ze vreselijk. Ik probeer hier twee of drie keer per jaar te zijn, zodat ik een band kan opbouwen met de kinderen. Maar ik spreek nauwelijks Italiaans en Gregorio’s moeder zien ze bijna elke dag. Daar kan ik niet tegenop.’

‘Dat hoeft toch ook niet?’ zei Jack zacht, terwijl hij haar computer aansloot. Gregorio had hem de wificode gegeven. ‘Wees gewoon jezelf. Ik weet zeker dat ze jou veel spannender vinden dan hun andere oma.’

‘Die vrouw bewonder ik wel, hoor,’ zei Isabelle. ‘En nabijheid telt echt voor kinderen van die leeftijd. Uit het oog, uit

het hart.' Bovendien voelde ze zich altijd een buitenbeentje, zelfs al was Oona blij om haar te zien.

Hij had met haar te doen en vond dat ze er vermoeid uitzag.

'Ik zal je missen wanneer je in Rome bent, Jack.' Hij werkte pas zes weken voor haar en toch was ze snel aan hem gewend geraakt omdat ze elkaar door de week elke dag zagen. De weekends kwamen haar nu vreemd stil voor.

'Ik zal jou ook missen, maar je zult het heerlijk hebben. Alleen goed op die treetjes letten, hè.' Het was hem opgevallen dat er heel veel waren in dit huis en ze zou hard neerkomen op de stenen vloer als ze viel. Hij wilde niet dat haar wat overkwam, al was het duidelijk dat ze het huis goed kende.

'Ik zal proberen om niets te breken voor je terug bent.' Ze lachte.

'Je kunt me altijd bellen in Rome, als je wilt dat ik eerder terugkom.'

'Ik red me wel. Maar jij hebt me zo verwend... Nu moet ik misschien wel zelf theezetten.'

Toen hij klaar was met de computer voegden ze zich bij Oona en haar gezin. Zij nodigde hem uit om te blijven eten. Hij aarzelde, wilde zich niet opdringen, maar Gregorio stond erop. Jack keek naar Isabelle om te zien of zij het goedvond. Glimlachend knikte ze hem toe, dus bleef hij. Meteen na het eten zou hij dan naar Florence gaan, want hij wilde geen misbruik maken van hun gastvrijheid.

Ze aten in de oude refter van het klooster, aan een lange zestiende-eeuwse tafel die ze in Sicilië hadden gevonden. Gregorio stak de haard aan. Het was hartelijk en gezellig zoals ze met z'n vieren aan tafel zaten, alsof ze oude vrienden waren. Na de onvergetelijke tiramisu die Oona volgens een recept van haar schoonmoeder had gemaakt, al kon Gregorio het niet laten om te zeggen dat die van zijn moeder beter was, stond Jack op om te vertrekken. Inmiddels had hij begrepen

wat Isabelle niet prettig vond aan haar schoonzoon. Onder het mom van een compliment had hij altijd wel iets aan te merken op zijn vrouw. Ze deed het nooit helemaal goed. Het was duidelijk dat hij van haar hield, maar hij kleineerde haar openlijk of onbewust. Jack vond haar een fantastische vrouw. Maar Gregorio was heer en meester en Oona was zijn gewillige slaaf. Ook Jack voelde plaatsvervangende irritatie, al leek Oona zich nergens van bewust.

‘Hij is wel een handvol, hè,’ zei Jack zacht tegen Isabelle terwijl ze naar de auto liepen.

‘O, dat is je dus ook opgevallen.’

‘Ik vind hem best aardig, hoor, maar het is wel de meest macho man die ik ooit ontmoet heb.’ En wat verontrustend was, vond hij, was dat Oona het allemaal voor zoete koek aannam.

‘En hij is een enorme narcist,’ voegde Isabelle er zacht aan toe. ‘Soms zou ik hem wel een draai om zijn oren willen geven om wat hij allemaal tegen haar zegt. Of haar, omdat zij dat allemaal pikt. Ze geeft nooit tegengas.’

‘Het lijkt alsof ze er helemaal niet mee zit,’ merkte Jack op. ‘Pas je een beetje op jezelf? En geniet ervan. Gelukkige kerst alvast.’ Hij had geholpen met het inpakken van de cadeautjes en had haar een prachtig boek gegeven over renaissancekunst dat ze nog niet had. Zij had hem een warme kasjmieren sjaal gegeven waar hij heel blij mee was.

De auto reed weg en hij zwaaide even. Isabelle liep het huis in en voelde zich een moment eenzaam zonder hem. Hij was goed gezelschap.

Gregorio trok een wenkbrauw op toen ze binnenkwam. ‘Een nieuwe geliefde, misschien, mamma?’ vroeg hij speels.

O, wat irriteert die man me toch, dacht ze meteen. ‘Lijkt me niet. Hij is een uitstekende assistent,’ zei ze droog.

‘Ik ben blij dat hij zo aardig voor je is, mama,’ zei Oona lief.

‘Er moet iemand zijn die voor je zorgt.’

‘Je zou met hem moeten trouwen.’ Gregorio nipte van zijn espresso, die hij met een cognacje dronk. ‘Een jongere man is altijd goed voor een vrouw van jouw leeftijd. Dat houdt je jong.’

Isabelle nam niet de moeite om daarop te reageren en even later braken ze op. Ze was blij om naar haar kamer te kunnen gaan, want het was een lange dag geweest. Ze zou een bad nemen en lekker gaan slapen. Jack had haar een e-mail gestuurd om haar nogmaals te bedanken dat zij hem meegenomen had. Het deed haar goed dat hij altijd zo dankbaar was.

De volgende ochtend werd ze om zes uur gewekt door twee kleine jongens die op haar bed sprongen. Slaperig trok ze hen bij zich in bed. Een tijdje lagen ze te kletsen, de kinderen in het Italiaans, en even later gingen ze naar beneden voor het ontbijt. Hun kindermeisje was al met Massimiano in de keuken en Antonio en Marcello gingen naast hem zitten om te helpen met voeren.

‘Straks komen er nog twee baby’s hier wonen,’ vertelde Marcello hem ernstig, terwijl Oona het voor Isabelle vertaalde. ‘Ze zullen wel veel lawaai maken in het begin. We hopen dat het geen meisjes zijn. Meisjes maken nog meer lawaai.’

Dat is hun vast ingefluisterd door Gregorio, dacht Isabelle.

Met Oona maakte ze vele lange wandelingen en zo hadden ze genoeg gelegenheid om te praten. Ze had geen geheimen voor haar moeder. In haar ogen kon haar man geen kwaad doen.

Een paar dagen later kwamen zijn ouders eten. Zoals altijd kuste Gregorio’s vader Umberto haar op beide wangen. Zijn hand streek nauwelijks voelbaar langs haar borst. Er was niets veranderd. En hij deed het waar zijn nog steeds heel aantrekkelijke vrouw bij was, die zich gelukkig niets aantrok van zijn geflirt met Isabelle. Ze was het gewend.

Op kerstavond kwam de hele familie bij elkaar. Een aantal woonde in de buurt en anderen kwamen ervoor uit Florence. De lange eettafel zat vol mensen die elkaar goed kenden en Isabelle voelde zich altijd een beetje verloren tussen hen, al stelde Oona haar aan iedereen voor en legde ze uit wie ze waren. Isabelle had de meesten wel eens eerder ontmoet, maar er waren een paar nieuwelingen, en wel vijf nieuwe kinderen sinds haar laatste bezoek een halfjaar geleden. Deze keer was ze van plan om in maart terug te komen, nadat de tweeling geboren was. Ze wilde Oona eerst even rustig de tijd geven om te wennen, al zou ze het heerlijk gevonden hebben om bij de geboorte te zijn.

Iedereen was blij met haar cadeautjes en de dagen vlogen voorbij. Isabelle zag wel dat alles haar dochter steeds meer moeite kostte. Over zes weken was ze uitgerekend, maar de dokter had haar gewaarschuwd dat tweelingen vaak eerder kwamen en Isabelle was dezelfde mening toegedaan. Oona wilde het liefst bevallen in de kleine kliniek in het dorp, maar Gregorio stond erop dat ze naar Florence zouden gaan zodra de eerste weeën zich aandienen. Deze keer was Isabelle het met hem eens. Zij wilde ook dat Oona in een ziekenhuis in de stad zou bevallen, voor het geval er complicaties optraden. Haar dochter leek zich absoluut geen zorgen te maken.

‘Je bent toch gelukkig, hè, lieverd? Alles in orde?’ vroeg ze haar op een middag terwijl ze langs de boomgaard liepen met de bomen die zulke verrukkelijke pruimen voortbrachten.

‘Het gaat prima, mama. Het leven hier past precies bij me. Ik zou niet meer in New York kunnen wonen. Soms kan ik nauwelijks geloven dat ik daar ben opgegroeid. Het lijkt wel een andere wereld. Dit is waar ik thuishoor.’

Natuurlijk zag Isabelle dat wel, maar het deed haar ook verdriet. Ze had haar kind af moeten staan aan Gregorio en zijn familie en ze vroeg zich af wat Declan daarvan zou heb-

ben gevonden. Ze dacht dat hij vermoedelijk blij voor zijn dochter zou zijn geweest. Een sterke, jeugdige Declan als grootvader... Ze kon zich er geen voorstelling van maken. Nou voelde zij zich ook geen grootmoeder, behalve wanneer ze hier was met het bewijs pal voor haar ogen.

Twee dagen voordat ze weg zou gaan kwam Jack terug, op aandringen van Gregorio. Met zijn 4x4 en soms te voet of te paard liet hij hem het hele boerenbedrijf zien. Gregorio was bijna net zo verliefd op zijn land als op zijn vrouw en kinderen. De liefde voor de grond zat hem in het bloed.

Bij hun vertrek stonden Oona en de kinderen in een rijtje voor het huis hen uit te zwaaien. Isabelles ogen vulden zich met tranen. Het deed haar verdriet dat ze niet bij Oona kon zijn wanneer de tweeling geboren werd. Alleen bij de eerste was ze erbij geweest.

Intuïtief raakte Jack even haar hand aan en fluisterde: 'Je bent zo weer terug.'

'Ze is de liefste van mijn kinderen en soms mis ik haar zo vreselijk,' zei ze zacht. 'Ik hoop dat hij waardeert wat hij heeft.'

'Vast wel. Hij komt gewoon uit een wereld die door mannen gedomineerd wordt. Zijn broers en vader zijn vast precies hetzelfde.'

Ze knikte, al wenste ze dat Oona verliefd was geworden op een Amerikaan en dichter bij huis woonde.

Toen ze na de vlucht naar Parijs bij het Hotel George v aankwamen, was Jack diep onder de indruk van het smaakvolle gebouw en de spectaculaire bloemstukken in de foyer. Hij had het heerlijk gehad in Rome, waar hij bij zijn vriend had gelogeerd vlak bij de Piazza Navona, maar het verblijf in Parijs beloofde nog indrukwekkender te zijn. Isabelle nam hem mee naar galeries en veilinghuizen en samen bezochten ze het Louvre. Hij was wel eens eerder in Parijs geweest, maar

niet op zo'n luxueuze manier en hij leerde veel over kunst. Nu ze eenmaal weer aan het werk was, vrolijkte Isabelle op en een aantal keren gingen ze heerlijk uit eten in uitstekende restaurants. Ze zei dat ze het leuk vond om met hem op stap te gaan en dat ze anders 's avonds niet in haar eentje uitging.

Ook die tijd ging veel te snel voorbij. Voor ze het wisten, zaten ze alweer in het vliegtuig terug naar New York. Ze waren drie weken weg geweest en het was nu half januari.

In zichzelf gekeerd bedacht Isabelle dat ze de behandeling van haar oogkwaal nu weer moest oppakken. Het was heerlijk geweest om daar even niet aan te hoeven denken, maar nu begon het echte leven weer. Ze was erg geschrokken van het gedoe met haar ogen en dat had de vakantie nog waardevoller gemaakt. De gedachte aan hoe vreselijk het zou zijn als ze haar dochter nooit meer zou kunnen zien, of haar kleinkinderen, bleef maar in haar hoofd malen. Elk moment telde nu dubbel, dat kwam nooit meer terug. In de afgelopen drie weken had ze veel nagedacht en ze had een besluit genomen. Er was iets wat ze al veel eerder had moeten doen. Nu moest ze in het reine komen met het verleden en ze zou Jack vragen haar te helpen wanneer ze terug waren in New York.

Hij bracht haar thuis en hielp haar zich te installeren voordat hij naar huis ging.

Ondanks alle trappen in het huis in Toscane was ze niet één keer gevallen en daar was ze trots op. Ze lette nu meer op. En het was fijn om weer thuis te zijn, al had ze nog zo genoten van haar bezoek aan Oona.

'Je hoeft niet te blijven, hoor,' zei ze tegen Jack toen die geen aanstalten maakte om naar huis te gaan. 'Je zult vast naar je zus willen.'

'Ik heb haar om de paar dagen gebeld. Het gaat prima. Dank je wel voor deze fantastische reis.'

'Ik ben blij dat je het naar je zin hebt gehad. Tot morgen.'

Even later klikte de voordeur in het slot. Ze keek de kamer rond en dacht aan Oona en de kinderen. Ze leken verder weg dan ooit. En alleen met de kerst had ze iets van Xela en Theo gehoord. Daarna hadden ze niet meer gebeld en Isabelle had hen niet kunnen bereiken. Nu was er iemand anders die ze moest spreken. Ze kon aan niets anders meer denken. Ineens leek het haar heel belangrijk hem nog eens te zien, voor het misschien te laat was.

De volgende ochtend werd ze vroeg wakker, haar interne klok stond nog op de Europese tijd. Toen Jack kwam zat ze al achter haar computer. Ook hij was vroeg wakker geworden. Hij kwam even kijken wat ze aan het doen was en trof haar gefrustreerd aan achter haar bureau.

‘Kan ik helpen?’

‘Ik dacht dat ik het zelf kon, maar het lukt me niet.’ Geconcentreerd staaarde ze naar het scherm.

‘Wat zoek je dan?’ Hij had haar niet vaak zo fanatiek achter de computer gezien.

‘Een man die Charles Anderson heet. Hij woont in Providence in Rhode Island. En misschien heet hij niet meer zo. Ze hebben misschien, eh... Hij leeft nu misschien onder een andere naam. Als dat zo is, zal ik hem niet kunnen vinden.’ Maar ze zou haar uiterste best doen, het leek wel of ze voortgedreven werd door een kracht die sterker was dan zichzelf.

‘En je hebt geen idee hoe hij dan zou kunnen heten?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Weet je zijn adres? Er zijn vast veel mensen met die naam.’

Weer schudde ze haar hoofd.

Hij trok een stoel bij en zij draaide de computer naar hem toe zodat hij het voor haar kon doen.

‘Ik heb wel zijn geboortedatum.’ De man die ze zocht was drieënveertig.

‘Laat me even mijn gang gaan. Er bestaan zoekmachines

om mensen te vinden, zoals oude klasgenoten of zoekgeraakte familieleden. Een eerste vriendinnetje. Zo moeilijk is dat niet.' Hij voerde de informatie weer in, vond niets in Rhode Island en vergrootte het zoekgebied naar Boston en omgeving. Tien minuten later had hij vijf mensen met die naam gevonden, onder wie een met de juiste geboortedatum. Hij maakte het scherm groter en draaide de computer naar haar toe. Charles Henry Anderson, in Danvers in Massachusetts, stond er op het rijbewijs. Lange tijd zat ze zwijgend voorovergebogen naar het scherm te staren. Gespannen als een veer nam ze elk detail van zijn gezicht zorgvuldig in zich op.

'Is dat hem?' vroeg Jack. Hij keek oplettend naar haar.

Ze schudde weifelend haar hoofd. 'Ik heb hem al zo lang niet meer gezien.' Hij zag er niet uit als iemand die ze ooit gekend had. 'Dank je wel,' fluisterde ze. Ze noteerde de gegevens van de man.

Jack stond op. Hij kon wel zien dat dit heel belangrijk voor haar was.

Een uur lang zat ze naar de foto te staren. Het leek wel alsof ze naar een andere tijd en een andere plaats was getransporteerd. Toen pakte ze de telefoon en toetste het nummer in. Ze had geen idee wat ze zou zeggen als hij opnam, of welke boodschap ze moest achterlaten als ze geen gehoor kreeg. Misschien wilde hij haar na al die tijd helemaal niet spreken. Tenslotte nam ze nu pas voor het eerst contact met hem op.

*I*n de garage bij zijn huis in Danvers, ruim dertig kilometer buiten Boston, stond Charles Anderson aan zijn auto te prutsen. Dat deed hij graag in het weekend.

Zijn zoon Steve verscheen in de keukendeur en riep zijn vader. 'Iemand aan de telefoon voor je, pa.'

'Wie dan?' Zijn handen zaten onder het vet en de olie. Hij had een oude Mustang onder handen waar hij apetrots op was. Zijn vrouw was lerares en hij had twee kinderen, een zoon van zestien en een dochter van elf. Charles had een baan als vertegenwoordiger bij een uitgeverij in Boston, al had hij het daar niet zo naar zijn zin.

'Dat zei ze niet, het is een vrouw,' riep Steve.

Charles veegde zijn handen af aan een oude lap en liep de trap naar de keuken op. Het bleef stil aan de andere kant van de lijn nadat hij zich gemeld had. Vast een of andere grapjas, dacht hij, en hij wilde al ophangen.

'Ik had veel eerder moeten bellen. Ik weet niet eens zeker of ik er wel goed aan gedaan heb, of je dit wel wilt,' zei ze nerveus. 'Ik ben je biologische moeder, Charles. Ik droom er al drieënveertig jaar van om je te bellen, maar tot nu toe had

ik de moed niet. En ik wilde je niet overstuur maken.'

Als versteend hoorde hij haar aan. Toen vroeg hij: 'Waarom nu?'

'Omdat de tijd verstrijkt en de kans op een dag verkeken is. Als je niet met me wilt praten, begrijp ik dat best. Ik heb contact opgenomen voor het geval je nieuwsgierig naar me bent, of dat er iets is wat je wilt weten.' Zij wilde weten hoe het met hem ging, of hij een goed leven had gehad zonder haar. Dat vroeg ze zich al haar hele volwassen leven af.

'Ja hoor, nu wil je ineens alles van me weten. Natuurlijk zit ik vol vragen. Waarom heb je me ter adoptie afgestaan?'

Het klonk alsof hij er zelfs na drieënveertig jaar nog last van had.

'Ik was vijftien, was tweedejaars op school. Ik was met een derdejaars op een feestje en we dronken te veel. Hij wilde er niets van weten dat ik zwanger was. Het duurde trouwens maanden voordat ik het doorhad. Hij was zeventien en vertrok naar de universiteit in New Mexico voordat je geboren was. Ik heb nooit meer iets van hem gehoord. In mijn eentje kon ik geen kind grootbrengen.' Uiteindelijk had ze dat met haar andere kinderen wel gedaan, al was ze toen ouder geweest. 'Van mijn vader mocht ik je niet houden. Hij zei dat hij me niet zou helpen als ik dat deed. Ik had geen moeder meer, zij overleed toen ik drie was. Ik had geen keus, ik kon niet voor je zorgen, ik kon nergens heen. Ik was zelf nog een kind. Dus liet ik me door mijn vader dwingen je af te staan. Hij zei dat dat het enige juiste was voor jou. Ik heb er elke dag spijt van gehad.

Op mijn achttiende heb ik geprobeerd je te vinden, maar ik wist niet waar ik moest zoeken. Het adoptiebureau wilde me niet vertellen waar je was en hoe je heette. Ik had je Charles genoemd maar dacht dat je nieuwe ouders je wel een andere naam zouden geven. Kennelijk hebben ze dat niet

gedaan. Een verpleegkundige in het ziekenhuis vertelde dat hun achternaam Anderson was. Dat was alles wat ik wist, en je verjaardag. Ik slaagde erin om mijn zwangerschap tot het einde van het schooljaar te verbergen, en in de zomervakantie stuurde mijn vader me naar de nonnen. Aan het eind van augustus werd jij geboren en ik stond je in het ziekenhuis af. Twee weken later ging ik terug naar school. Niemand heeft het ooit geweten. Ik heb het nooit aan iemand verteld, maar ik heb het mezelf nooit vergeven.'

'Hoe heb je me gevonden?' kon hij niet nalaten te vragen. Het liefst wilde hij hard wegrennen en aan de andere kant wilde hij heel graag met haar praten.

'Het is tegenwoordig veel makkelijker om iemand te vinden,' zei ze zacht. 'Je rijbewijs staat op internet en je naam was niet veranderd. Dat had ik nooit gedacht. Iemand heeft me geholpen. Ik had dat jaren geleden moeten doen, maar ik dacht altijd dat ik je toch niet zou kunnen vinden. Ik nam aan dat het nu niet meer zo belangrijk voor je zou zijn, en misschien is dat ook zo. Er is geen dag voorbijgegaan sinds je geboorte dat ik niet aan je gedacht heb.'

En toen stelde ze hem een vraag die hem de adem benam.

'Zal ik een keer naar Boston komen om je te ontmoeten? Ik woon in New York.'

Na al die tijd lag het antwoord op die vraag niet voor de hand.

'Misschien. Daar moet ik over nadenken.' Hij was kwaad en tegelijk ook opgewonden. Zelfs na al die jaren was hij geschokt bij het horen van haar stem. Toch had hij dat altijd gewild. Hij had er zijn hele leven over gefantaseerd dat ze op een dag voor zijn neus zou staan. En nu was die dag aangebroken.

Ze gaf hem haar telefoonnummer en zei tegen hem dat hij haar altijd kon bellen. Maar alleen als hij dat wilde.

'Ik weet dat ik het recht helemaal niet heb om zomaar je

leven binnen te wandelen. En het heeft lang geduurd voordat ik er zelf klaar voor was. Ik was bang dat je me zou haten.'

Haar verhaal klonk hem plausibel in de oren. Openhartig zei hij: 'Ik heb je ook heel lang gehaat. Ik wist niet dat je zo jong was. Op mijn geboorteakte staat de naam van mijn adoptieouders, niks over jou. Ik heb een zoon van zestien en een dochter van elf. Ik kan me totaal niet voorstellen dat een van beiden op die leeftijd een kind zou hebben,' zei hij eerlijk. Ineens vroeg hij zich af of ze nog meer kinderen had en dat vroeg hij haar ook.

Ze vond het heel moeilijk om dat te zeggen, want het leek een soort verraad omdat ze hem had afgestaan.

'Drie dochters.'

Hij was de reden geweest dat ze Theo had gehouden. Ze had zichzelf er niet toe kunnen brengen om nog een kind weg te geven of een abortus te ondergaan, want ze wist dat ze haar hele leven een schuldgevoel zou hebben omdat ze hem in de steek had gelaten. Eén keer was genoeg.

'Weten ze van mij af?'

'Nee. Niemand weet het. Maar ik wil het ze nu graag vertellen. Zij hebben er ook recht op om te weten dat ze een halfbroer hebben. En ik wil ze de kans geven je te ontmoeten, als jij dat ook wilt.'

'Daar moet ik ook over nadenken.'

'En ik zou ook graag jouw kinderen willen ontmoeten, als je me daartoe de kans geeft,' zei ze begripvol. Ze had er nu twee kleinkinderen bij.

Het telefoongesprek had hem danig van zijn stuk gebracht. In de garage pakte hij de vettige lap op, gooide hem tegen de muur en barstte in tranen uit.

Isabelle kon niet slapen en dacht aan het telefoongesprek. Ze was er niet zeker van of ze het alleen gedaan had in de

wetenschap dat ze misschien blind zou worden. Nu tikte er ergens in haar hoofd een reusachtige klok. Alles deed ertoe, meer dan ooit. Ze lag niet op sterven, maar ze had de sterke behoefte om schoon schip te maken en daarvoor was de tijd nu aangebroken. En het contact met Charles stond boven aan haar lijstje.

Ze was klaarwakker en stond uiteindelijk op en ging weer achter haar computer zitten. Ze wilde meer over hem te weten komen dan wat er op zijn rijbewijs stond, dat Jack op internet had gevonden. Godzijdank was hem dát gelukt, anders had ze Charles nooit kunnen bellen.

Ze had afleiding nodig om te kalmeren en voor de grap tikte ze Jacks naam en geboortedatum in op de zoekmachine die hij die ochtend had gebruikt. Ze had geen idee wat ze zou vinden, waarschijnlijk zijn vorige baan bij senator Douglas of iets uit zijn tijd bij de radio of televisie. Het was gewoon een experiment om te kijken of ze het zelf ook kon.

Nauwelijks was ze klaar met typen of er verscheen een foto op het scherm. Het was de voorpagina van het sportkatern van een eenentwintig jaar oude krant. Op de foto had Jack langer haar en hij zag er heel jong uit. Er stond dat hij vijfentwintig was. Bij het lezen van de krantenkop vielen haar ogen bijna uit haar hoofd. 'Tragedie op het basketbalveld: topspeler Jack Bailey geveld door meervoudige breuk in de laatste acht minuten van het kampioenschap'. Ze las verder over het ongeval. Een andere speler was tegen hem aan gebotst en was net vanuit de verkeerde hoek met zijn volle gewicht op hem terechtgekomen. In het artikel stond dat de fans op hun stoeltjes stonden te huilen toen hij met de ambulance werd afgevoerd. Ze vond andere verhalen van dezelfde strekking. Op een van de foto's werd hij op een stretcher het veld af gedragen, met zijn coaches er huilend naast. Weer een andere kop luidde: 'Hartverscheurend einde van een schitte-

rende carrière'. Isabelle kreeg tranen in haar ogen bij het lezen van de artikelen over hem. Bijna alle reporters noemden hem een legendarische basketballer en zeiden dat hij bezig was geweest om geschiedenis te schrijven. Er waren andere artikelen van enkele maanden later die de ernst van zijn kwetsuren betreurden en wat die voor zijn leven betekenden. Zijn briljante carrière en toekomst in het basketbal waren die avond beëindigd.

Tien jaar later was er nog zo'n 'Waar is hij gebleven'-artikel verschenen om depressief van te worden, waarin zijn carrière werd beschreven. Daar had ze alles over gelezen in zijn cv, maar daarin had niet gestaan dat hij een van de beste basketbalspelers aller tijden was geweest, dat hij meteen na school gespot was en dat hij aan het eind van een finale was geveld terwijl ze aan de winnende hand waren. Dat zijn team daarna het kampioenschap had verloren omdat zijn teamgenoten volledig van de kaart waren. Het artikel vermeldde ten slotte dat hij dj was. Ze kon zich niet weerhouden ook naar de video van het ongeval te kijken. Misselijk van ellende zag ze het bot dat openlag in zijn verbrijzelde been. Hij lag daar maar terwijl ze de snelheid berekenden waarmee de andere speler op hem geklapt was. Ze moest bijna overgeven bij die beelden.

Aan het eind van video was ze in tranen, net als de mensen die erbij waren geweest. Hij had haar nooit verteld dat hij een topspeler was geweest. Niet raar natuurlijk, met zijn lengte, en nu kon ze zijn hartstochtelijke belangstelling voor sport ook beter plaatsen. Ze vroeg zich af of hij verbitterd was geweest en of het hem nog steeds verdriet deed. Op zeer jeugdige leeftijd was zijn leven voorgoed veranderd. Hoe zou het geweest zijn als hij had kunnen blijven spelen tot zijn pensioen?

Geschokt stond ze op en liep naar het raam. Ze vroeg zich af hoe hij zich erdoorheen had geslagen, hoe hij het had kunnen verwerken en verder had kunnen gaan met zijn leven,

in de wetenschap hoe het was geweest en had kunnen zijn als het noodlot niet had toegeslagen. Wat kan het leven toch wreed zijn, dacht ze, met zijn verbrijzelde been en de mogelijkheid dat ik blind word. Het liefst wilde ze hem vertellen hoezeer het haar speet, maar ze wist dat dat niet kon. Hij had er nooit met een woord over gesproken, dus hij wilde niet dat ze het wist. Hij was een moedige en trotse man die geen behoefte had aan haar medelijden.

Na het lezen van alle artikelen en het zien van de video had ze het gevoel alsof het net gebeurd was en ze erbij was geweest. Het liefst wilde ze haar armen om hem heen slaan en hem troosten. Zou er iemand zijn geweest die hem had geholpen, vroeg ze zich af. Een vriendin? Zijn zus, voor wie hij nu zorgde? Haar hart ging naar hem uit. Als ze een sportfan was geweest, had ze zijn naam misschien herkend bij zijn sollicitatie. En bij het uitzendbureau hadden ze niets gezegd. Eenentwintig jaar was een lange tijd, misschien waren de mensen het vergeten.

Ze ging weer naar bed en viel pas in slaap toen de zon al opkwam. Vier uur later werd ze katterig wakker. Meteen herinnerde ze zich wat ze die nacht te weten was gekomen. Beneden hoorde ze Jack in de keuken, het geluid van getimmer klonk. Ze wilde dat ze kon zeggen hoe erg ze het vond. Dit had hij niet verdiend, niemand verdiende het dat zijn dromen in één klap uiteenspatten.

Met een somber gezicht kwam ze een halfuur later beneden. Jack zag het meteen toen ze de keuken in kwam.

‘Alles goed? Is er gisteravond iets gebeurd?’

Ze wilde zeggen dat het eenentwintig jaar geleden was gebeurd en dat ze het rot voor hem vond, maar ze schudde slechts haar hoofd.

‘Ik heb gewoon een jetlag,’ zei ze afwezig, en ze nam een slokje van haar koffie.

‘Heb je die man gebeld die we gisteren op internet opgezocht hebben? Heeft hij je op een of andere manier bedreigd?’ Jack vond dat hij er een beetje ruig uitzag op de foto, maar de meeste mensen zagen er op hun rijbewijs als een boef uit. Dat vond Jack van zijn eigen foto ook.

‘Nee hoor, dat is het niet,’ stelde ze hem gerust. ‘Ik heb hem gebeld en dat was prima. Hoe is het met je zus?’

‘Het is goed gegaan terwijl ik er niet was. Ze heeft me wel gemist.’ Hij lachte. ‘Fijn om te weten dat iemand me mist.’

Ze vroeg zich af of zijn ongeval de reden was dat hij nooit getrouwd was. Psychisch moest dat toch zijn tol geëist hebben, al kwam hij heel kalm en vriendelijk over. Op de een of andere manier had hij ermee leren leven, maar de herstelperiode en de jaren erna moesten vreselijk zijn geweest, wetend wat hij was kwijtgeraakt. Ze ging aan het werk, maar kon haar hoofd er niet bij houden, haar gedachten dwaalden voortdurend af naar Jack en haar zoon. Uiteindelijk dwong ze zichzelf zich te concentreren op enkele catalogi die ze moest doornemen. De kunstcollectie die ze voor de oliebaron aan het samenstellen was groeide gestaag.

Jack kwam haar de lunch brengen en ze begon met lange tanden aan haar broodje. Ze had het gevoel dat ze een keiharde klap op haar hoofd had gekregen en die middag had ze weer een afspraak bij de oogarts. Ze belde en verzette hem naar de volgende dag. Na al die onthullingen van de afgelopen vierentwintig uur kon ze dat er niet meer bij hebben. Ze had tijd nodig om alles te verwerken. En was het niet vreemd dat ze op een en dezelfde dag met haar zoon had gesproken en achter Jacks verleden was gekomen?

Ze was net klaar met eten toen hij haar liet weten dat Xela aan de telefoon was. Isabelle had na haar terugkomst nog niet met haar gesproken.

‘Godzijdank ben je terug. Ik wist het niet zeker. Ik moet

je spreken.' Het kwam er staccato uit, alsof ze geen adem kreeg.

'Is er iets aan de hand?' Zo kende Isabelle haar helemaal niet. Het had vast te maken met haar bedrijf. 'Is er iets gebeurd met je investeerders?'

'Nee, het is iets anders. Kan ik vanavond komen?'

'Natuurlijk. Wil je nu komen?' vroeg Isabelle bezorgd. Ze wilde graag weten wat er aan de hand was.

'Dat kan niet. Ik ben de hele middag in vergadering. Ik kom daarna,' zei ze met een huilerige stem. 'Zo tegen zevenen. Dank je wel, mama.'

Ze hing op en Isabelle wist dat ze zich de rest van de middag zorgen zou maken. Jack kwam haar bordje halen en het verbaasde haar hoe kalm hij was. Ze beseftte dat ze iets anders had verwacht omdat zij pas net over zijn ongeval had gelezen. Voor haar was het nieuws vers. Hij had eenentwintig jaar aan de nieuwe situatie kunnen wennen en had natuurlijk geen idee waarom ze zo overstuur was.

'Was alles goed met Xela?' vroeg hij belangstellend. 'Ze klonk nogal vreemd.'

'Ik weet het niet. Ze komt om zeven uur langs. Ik vond ook dat ze heel raar klonk.'

'Zal ik wat te eten halen voor jullie tweeën?'

'Dat is misschien een goed idee. Dank je wel, Jack.' Wat een uitzonderlijke dagen waren het geweest. En nu Xela weer.

Halverwege de middag kreeg ze hoofdpijn. Gek van de spanning maakte ze aan het eind van de middag een ommetje in een poging haar gedachten op een rijtje te krijgen. Het was halfzes en Jack was al naar huis. Ze moest nog anderhalf uur wachten tot ze erachter zou komen wat Xela dwarszat. Met angst in het hart wachtte Isabelle haar op. Ze had het gevoel dat er iets vreselijks stond te gebeuren. Het was alsof ze het ongeluk over deze dag had afgeroepen toen ze had gelezen

over Jacks ongeval. Ze hoopte dat ze het mis had en dat het niet zo erg zou zijn als ze vreesde. Maar het telefoongesprek met Xela deed het ergste vermoeden en ze telde de minuten af tot het zeven uur was.

*I*sabelle herkende haar dochter nauwelijks toen zij die avond voor de deur stond. Xela's glanzende donkere haar, dat altijd netjes opgestoken was, hing in een warrige bos om haar hoofd. Ze zag eruit alsof ze gehuild had en ze had wallen onder haar ogen. Isabelle had haar misschien enkele weken geleden voor het laatst gezien, maar het leek wel alsof ze een metamorfose had ondergaan. Geschrokken trok Isabelle haar dochter stevig in haar armen. Terwijl ze de trap op liepen probeerde ze zichzelf wijs te maken dat ze er samen wel uit zouden komen, wat het ook was. Ze wist dat het niet om een man ging, omdat Xela dag en nacht werkte. Daar lagen haar prioriteiten en ze was doelbewust bezig carrière te maken, dus het had vast iets met haar werk te maken. Er was waarschijnlijk iets misgegaan met haar jonge bedrijf. Misschien had een van haar personeelsleden geld verduisterd.

Xela gooide haar jas op een stoel. Met een radeloze blik in haar ogen plofte ze op de bank neer en barstte in huilen uit. 'Ik ga dood, mama,' bracht ze snikkend uit.

Isabelle ging naast haar zitten en sloeg haar arm om Xela's

schouder. 'Wat is er aan de hand, schatje?' zei ze bedaald. 'Tets met je bedrijf?'

'Nee, ik bedoel dat ik doodga. Letterlijk. Drie dagen geleden heb ik een mammografie gehad en een biopsie. Ik heb borstkanker.'

Xela's woorden raakten haar als een mokerslag. Verstijfd van angst bedacht ze dat haar moeder daar ook aan was overleden.

'O god, weten ze het zeker?'

Xela knikte en begroef haar gezicht in haar moeders schouder.

'Welk stadium?'

'Het beginstadium, maar ik weet wat er met jouw moeder gebeurd is.' Ze zuchtte.

'Dat was heel lang geleden.' Isabelle probeerde kalm te blijven, maar vanbinnen werd ze verscheurd. Dit kón niet, niet háár kind. Het was een ramp, voor hen beiden. 'Ze kunnen het nu veel beter behandelen. Wat hebben ze gezegd?'

'Dat we er vroeg bij zijn. Ik zou een borstamputatie kunnen krijgen, zelfs een dubbele, uit voorzorg omdat het in de familie zit, maar dat gaat zo ontzettend ver! Ze hebben voorgesteld om de tumor te verwijderen en dan bestraling, een maand lang waarschijnlijk. Dat weten ze pas na de operatie. In ieder geval op dit moment geen chemo.'

Isabelle probeerde niet in paniek te raken. Xela had er niets aan als zij haar hoofd er niet bij hield. Ze moest sterk zijn.

'Dat klinkt redelijk en niet te ingrijpend.'

'Maar als het dan niet weg is?'

'Dat zien we dan wel.'

Zowel Xela als Theo liet vanaf haar dertigste regelmatig een mammografie maken vanwege hun grootmoeder, en ook Isabelle liet er al jaren een maken, maar er werd nooit iets gevonden. Nu had het onheil toch weer toegeslagen, al had

het een generatie overgeslagen. Zelfs Oona dacht er ondanks haar leeftijd over om haar borsten regelmatig te laten onderzoeken, maar ze was er nog niet toe gekomen omdat ze de laatste vijf jaar telkens in verwachting was geweest of borstvoeding gaf. Ze had tegen haar moeder gezegd dat ze ermee zou beginnen zodra ze was gestopt met het borstvoeden van de tweeling, maar dat zou nog wel even duren. De vrouwen in Gregorio's familie gaven hun kinderen wel twee of drie jaar de borst, en dat verwachtte hij ook van haar.

'Wanneer moet je onder het mes?' vroeg Isabelle. Haar hart bonkte in haar keel.

'De operatie is morgenochtend om zeven uur. Ik moet om zes uur in het ziekenhuis zijn. Vandaag hebben ze de benodigde tests gedaan.' Ze begon nog harder te huilen. 'Ze kunnen pas beslissen wat voor bestraling ze gaan doen als ze de uitslag van de biopsies hebben. Het kan zijn dat het maar een lichte bestraling wordt, voor korte tijd. Ze zeiden dat ik doodmoe zal zijn. Hopelijk gaat het daarna snel beter. Maar ik ben zo bang, mama.'

Isabelle streek haar over haar haren. 'We moeten gewoon weten dat het aanslaat. En je moet je hierna wel regelmatig laten controleren.'

'Ja, natuurlijk. In het begin elke drie maanden en daarna twee keer per jaar. Als het niet terugkomt.'

'Dat gebeurt niet,' zei Isabelle resoluut. Maar haar moeder was aan de gevolgen van borstkanker overleden. Binnen een jaar. Die gedachte kon ze maar niet uit haar hoofd krijgen.

'Ik ben doodsbang, mama,' zei Xela, nu iets kalmer.

Isabelle wilde zeggen dat zij net zo bang was, maar dat deed ze niet. Nu moest ze sterk zijn en Xela alle steun geven die ze nodig had.

'Ik ga morgen met je mee,' zei ze vastbesloten. Nog geen tien paarden konden haar daarvan weerhouden.

‘Dat wist ik wel.’ Nu ze haar moeder aan haar zijde had, klonk ze iets minder angstig.

‘Wil je hier blijven vannacht?’ bood Isabelle aan, en Xela knikte. Xela, de stoerste en vaak hardste van haar dochters, was doodsbenuwd. Als een klein kind was ze ingestort en wilde ze haar moeder. Er was niemand anders om haar te steunen. Ze had geen goede vrienden. Ze had nooit tijd om mensen te ontmoeten omdat ze altijd werkte.

Nog lange tijd praatten ze over wat Xela te wachten stond. Het knobbeltje was zo klein dat ze het zelf niet had gevoeld en de operatie zou niet lang duren. Ze zou een algehele narcose krijgen om de gevolgen van de ingreep zo klein mogelijk te maken. Ze moest één nacht in het ziekenhuis blijven en ze hadden gezegd dat de plek wel een paar dagen gevoelig zou zijn, maar dat ze wel kon werken. Ook in het omliggende gebied zouden ze biopsies doen en ze wilden een ruime uitsnede maken om er zeker van te zijn dat ze alles weghaalden.

Ze gaf Xela een nachtpon en stopte haar als een klein meisje in haar eigen bed in. Ze had nog steeds haar eigen kamer, maar wilde dicht bij haar moeder zijn. Ze was vast in slaap toen Isabelle naar bed ging en haar wekker op vijf uur zette. Lange tijd zat ze naar haar dochter te kijken. Xela keek zo vaak kwaad en het ontroerde Isabelle dat ze er nu zo jong en vredig uitzag, met haar kastanjebruine haren uitgespreid op het kussen. Toen ze klein was, was ze soms ook heel lief geweest, al kreeg ze meestal al gauw weer een woedeaanval. Ze ging altijd tekeer tegen het lot dat haar was beschoren, maar nu niet. Isabelle vond het schokkend om te zien hoe ze plotseling zo afhankelijk en angstig was.

Nadat ze het licht had uitgedaan, dacht ze aan Jack. Ze stond weer op om hem een e-mail te sturen.

‘Er is iets gebeurd. Ik ben er niet wanneer je komt. Ik bel je als ik kan. Ik laat een stapel aantekeningen en dossiers op

mijn bureau liggen. Dank je wel, I.' Het antwoord kwam toen ze in bed stapte en ze stond weer op. Hij was dus nog wakker.

'Is alles goed met Xela? En met jou?'

'Het komt goed, ja. Ook met mij. Dank je wel voor je belangstelling.'

'Laat me weten als ik iets kan doen om te helpen,' schreef hij meteen terug.

'Dank je, Jack.' Hij was een goed mens en nu ze wist wat hij allemaal had doorgemaakt en was kwijtgeraakt, waardeerde ze hem nog meer. Hij wist natuurlijk niet dat zij het wist en ze zag geen reden om hem aan zijn pijnlijke verleden te herinneren.

Na een onrustige nacht werd ze om vijf uur wakker. Even later maakte ze Xela wakker. Ze mocht niets eten en toen ze aangekleed was dronk Isabelle alleen snel een kop koffie. Om kwart voor zes stonden ze buiten. Het was niet ver met de taxi en ze waren er tien minuten later. Xela liep het ziekenhuis binnen alsof ze op weg was naar het schavot, haar hand klemde die van haar moeder stevig vast. Meer dan ooit had ze haar nu nodig.

Ze brachten haar naar een kamer waar Xela een operatiehemd aantrok. Haar vitale functies werden gecontroleerd en een aardige jonge anesthesist kwam even een praatje maken en de procedure uitleggen. De chirurg had haar verteld dat ze ook een biopsie zouden nemen uit haar lymfeklieren, om er zeker van te zijn dat er geen uitzaaiingen waren. De ziekte was in het beginstadium en ze wilden het zekere voor het onzekere nemen. Hij zei dat er een heel goede kans was dat de ziekte hiermee gestopt kon worden en dat ze geluk had dat ze er zo snel bij waren. Xela leek niet overtuigd. Ze was op het ergste voorbereid. Ze had haar afspraken voor de komende dagen afgezegd. Al het andere leek nu onbelangrijk. Na de operatie zou ze bellen met haar zussen, want het was

belangrijk dat zij dit ook wisten.

Voordat ze haar naar de operatiekamer rolden, gaven ze haar iets om te ontspannen. Isabelle liep naast haar naar de lift en zag dat ze al een beetje slaperig werd. Toen was Xela weg. Er bleef Isabelle niets anders over dan in de gang op en neer te lopen. Ze kon er met niemand over praten, er was niemand die haar een beetje kon steunen. De tranen van angst en bezorgdheid stroomden over haar wangen.

Om halftien kwam de chirurg haar vertellen dat de ingreep goed verlopen was. Xela lag op de verkoeverkamer en zou tegen twaalfven weer op haar kamer zijn. Isabelle kon even weg als ze dat wilde, want ze mocht toch niet bij Xela. Ze liep een beetje met haar ziel onder haar arm en besloot dan maar een paar uur naar huis te gaan. Dan was ze tenminste even weg uit de deprimerende omgeving van het ziekenhuis. Ze besloot te gaan lopen om zo een frisse neus te halen.

Jack hoorde haar binnenkomen en haastte zich naar haar toe. Somber staarde ze hem aan.

‘Alles in orde?’

‘Min of meer. Het is wel eens beter gegaan.’ Ze wilde het hem niet vertellen uit consideratie met Xela, maar toen ze in de keuken zat voelde ze zich zo verslagen dat ze wel met iemand moest praten. Ze vertelde hem wat er gebeurd was. Toen hij geschrokken haar hand pakte, besepte ze weer hoe blij ze was dat hij er was.

‘Zo voelde ik me ook toen ze ons vertelden dat Sandy ms had.’

‘Veel vrouwen overleven borstkanker tegenwoordig,’ zei ze, meer om zichzelf gerust te stellen. ‘Maar waarom moest Xela het nou krijgen? Mijn moeder is eraan overleden.’

Hij knikte. ‘Ze zijn er vroeg bij, het komt vast goed. Maar ik vind het wel heel naar.’ Hij zag hoe moeilijk ze het had. Het maakte niet uit hoe oud haar dochters waren, hoe stoer

en onafhankelijk, het bleven toch altijd haar kinderen. Zijn zus had hem dat vaak verteld. Diep vanbinnen begreep hij dat niet echt, maar hij vond het wel logisch en hij hield net zoveel van zijn zus als hij van zijn eigen kind zou hebben gehouden. Hij wilde niet dat haar iets overkwam.

‘Waarom ga je niet even liggen,’ stelde hij vriendelijk voor. Ze zag er vreselijk uit en struikelde op de eerste traptree. Hij was er niet zeker van of dat door vermoeidheid kwam of het aan haar ogen lag.

‘Ik heb mijn afspraak bij de dokter vandaag trouwens afgezegd.’ Xela kwam nu eerst. Ze wilde voor haar zorgen. Ze had hem nog steeds niet verteld waar de behandelingen voor waren en dat zou ze ook niet doen, ook niet aan de meiden.

‘Zal ik een nieuwe afspraak voor je maken?’

‘Dat doe ik over een paar dagen wel. Ik wil er nu zijn voor Xela.’ Bovendien waren haar eigen behandelingen pijnlijk en onplezierig. Ze moest zo goed mogelijk in vorm zijn voor haar dochter en wilde zelf niet angstig of ziek zijn. Eén drama tegelijk was genoeg.

Jack wist niet of het ernstig was waarvoor ze in behandeling was, maar hij vermoedde van wel. ‘Komt ze vanavond hier terug?’ vroeg hij zacht.

Hij had een kalmerende en geruststellende invloed op Isabelle, meer nog dan in het begin. Hij was goed in een crisissituatie. Nu wist ze dat dat was omdat hij zelf ook iets dergelijks had meegemaakt.

‘Ze heeft ervoor gekozen om een nachtje in het ziekenhuis te blijven voor het geval dat ze misselijk is van de narcose. Daarna gaat ze naar haar eigen huis. We weten nog niet wanneer ze met de bestraling beginnen. Nu of over een paar weken, dat hangt van de biopsies af.’

Hij knikte. Hij leerde nu dingen die hij gehoopt had nooit te hoeven leren, net als bij ms. Maar de ziekte van zijn zus

had hen nader tot elkaar gebracht en hij vond het heerlijk om onder één dak met haar te wonen. Sandy zei altijd dat alles ook een goede kant had, maar daar was hij niet van overtuigd. Hij vond niets goed aan multiple sclerose, net zoals er niets goeds was aan Xela's kanker. Het was gewoon pech.

Om elf uur kwam Isabelle weer beneden. Ze had zich herinnerd dat ze een afspraak hadden met Bill Casey, de oliebaron, om hem foto's te laten zien van enkele nieuwe schilderijen die binnenkort op de markt zouden komen en waarvan zij dacht dat hij ze moest kopen. De galerie waar ze vroeger werkte had haar de tip gegeven dat ze verkocht zouden worden en ze waren bereid om ze voor een redelijk bedrag aan haar klant te verkopen. Af en toe deed ze nog zaken met hen, want ze stonden heel goed aangeschreven. Isabelle had inmiddels dezelfde uitstekende reputatie opgebouwd, maar dan op de particuliere markt, en ze bracht soms goede klanten aan.

'Ik denk dat je het best alleen afkunt, Jack,' zei ze vol vertrouwen. Ze wilde Xela liever niet alleen laten.

'Weet je dat zeker?' Jack had zo zijn twijfels. Hij vond het heerlijk om haar aan het werk te zien, hoe bedreven en enthousiast ze met de klanten omging. Ze zorgde ervoor dat ze zich belangrijk voelden en vergrootte hun kennis zonder ooit neerbuigend te zijn.

'Hij mag je wel. Bovendien ben ik er niet en ik wil de afspraak niet afzeggen. Laat hem gewoon de foto's van de schilderijen zien en kijk wat hij ervan vindt. Zeg maar dat ik wegens dringende familieomstandigheden niet aanwezig kan zijn en dat ik hem over een paar dagen zal bellen.'

Jack knikte zenuwachtig en zei: 'Misschien is je vertrouwen in me wel misplaatst. Stel je voor dat ik de aankoop verknaal?'

‘Dat gebeurt niet.’

‘Ik ben veel meer op mijn plaats met een hamer in mijn hand, een koffiepot of een boardingpass. Ik ben helemaal geen kunsthandelaar,’ zei hij bescheiden.

Ze lachte. ‘Doe jezelf nou maar niet tekort. Hij is hier om vijf uur. Drink een borrel met hem, dat vindt hij vast leuk.’

Ze pakte een paar spullen uit haar slaapkamer voor Xela, een kussentje voor haar hoofd en een kasjmieren deken, en ging even later terug naar het ziekenhuis. Jack liep met haar naar buiten om een taxi aan te roepen. Hij maakte zich evenveel zorgen over haar als over haar dochter. Niemand dacht er ooit aan om háár te helpen of voor haar te zorgen. Ze was altijd degene op wie iedereen steunde, het was nooit andersom, dat had hij wel gezien. En ze nam het allemaal op zich. Ze had altijd alleen voor hen drieën gezorgd.

Even nadat ze bij het ziekenhuis was aangekomen, brachten ze Xela naar haar kamer. Ze was nog steeds versuft en een verpleegkundige legde warme dekens over haar heen.

Glimlachend zei ze tegen haar moeder: ‘Ze zeiden dat het goed gegaan is en dat de voorlopige uitslagen van het pathologisch onderzoek er goed uitzien.’ De chirurg had gezegd dat hij tevreden was.

En ze heeft haar borsten nog, dacht Isabelle, en dat betekent veel voor Xela. Stilletjes zat ze naast het bed van haar dochter, die een groot deel van de dag sliep, al werd ze af en toe wakker omdat ze misselijk was. Ze vertrok die avond pas toen ze Xela een slaappil hadden gegeven.

Een vermoeide zucht slakend ging ze haar huis binnen. Het alarm stond uit. Jack was zeker vergeten het in te schakelen. Ze hing haar jas op en vroeg zich af hoe de afspraak met Bill Casey was verlopen.

Geschrokken keek ze op toen Jack de keuken uit kwam. ‘Ben je er nog?’ Het was halftien en ze was zo uitgeput van

de spanning dat ze nauwelijks de ene voet voor de andere kon zetten.

‘Dat vind je toch niet erg? Ik dacht dat je wel moe zou zijn. Ik heb eten gehaald bij de delicatessenwinkel. Soms vergeten mensen namelijk te zorgen voor de zorgers.’

‘Ik doe dit al hun hele leven,’ zei ze lachend. Ze ging in de keuken zitten. Er was nooit een man geweest die voor haar gezorgd had. Daar stond tegenover dat er ook niemand was die haar beslissingen in twijfel trok. Een troostrijke gedachte. Met geen van hun vaders had ze een langdurige relatie gehad, maar af en toe miste ze Putnam en Declan nog wel. En haar vader ook. Hij was een vriendelijke man geweest, al had hij er dan op gestaan dat ze haar baby afstond. Hij had gedacht dat dat het beste was. En wie weet, misschien was dat ook wel zo. Ze was tenslotte vijftien geweest en een baby zou haar leven radicaal hebben veranderd, al was dat natuurlijk toch wel gebeurd. Je stond je kind niet af zonder kleerscheuren op te lopen. Drieënveertig jaar lang had ze rondgelopen met schuldgevoelens en verdriet. Ze schrok op uit haar gedachten toen Jack een kom soep voor haar neerzette en een beetje kip.

‘Ja, maar toen had je geen dochter met kanker,’ hielp Jack haar herinneren.

‘Dat is waar,’ gaf ze toe. ‘Dit had ik niet verwacht. Ik heb me wel altijd afgevraagd of het erfelijk was, maar dan dacht ik dat ik het zou krijgen, niet zij. Ik dacht dat ik de buffer tussen de twee generaties zou zijn. In plaats daarvan werd Xela getroffen. Het is zo oneerlijk.’

‘Ja, maar misschien komt er toch iets goeds uit voort, je weet maar nooit. Misschien realiseert ze zich nu dat ze op een andere manier in het leven wil staan. Ze is wel heel erg gericht op haar werk. Wellicht verandert dat nu.’

‘Xela kennende zal ze alleen maar harder gaan werken. Zo weet ze zich te redden. Ze blijft verre van emotionele

verbintenissen en verschuilt zich achter haar werk. Dat doet Theo ook.'

'Jij ook.' Hij vond het wel griezelig om dat zomaar te zeggen. Ze hadden een uitstekende band als werkgever en werknemer, en die wilde hij niet in gevaar brengen.

'Nou, vroeger niet, hoor. Toen sprong ik meteen in het diepe wat emotionele relaties aanging en hield ik helemaal geen rekening met de gevolgen. Nadat Oona's vader overleed ben ik daar eindelijk mee opgehouden. Drie keer is scheepsrecht. Ik kon het niet nog een keer aan en heb dat ook niet gedaan. We waren echt gelukkig. Ik dacht dat me dat nooit meer zou lukken, dus probeerde ik het ook niet. Maar in mijn jonge jaren heb ik echt wel enkele grote risico's genomen, hoor, en heb ik veel verloren.'

'Scheepsrecht bestaat niet als het om zaken van het hart gaat.'

'En jij? Ben jij nooit getrouwd geweest?'

'Eén keer scheelde het niet veel.' Hij lachte besmuikt. 'Telt dat ook?'

Het was even stil en Isabelle nam een hap van de kip die hij op een bord had gedaan.

'Toen ik jong was had ik een goede carrière in het vooruitzicht. Ik was gek op mijn vriendin en zij beweerde dat ze van me hield.'

Ze wist waarover hij sprak, maar liet dat niet merken.

'Plotseling was er niets over van mijn vooruitzichten en dat betekende ook het einde van mijn relatie. Ze kreeg een verhouding met een vent als ik, ook een topspeler in het basketbal, en zes maanden later was ze met hem getrouwd toen mijn carrière op de klippen liep. Het was een enorme klap, maar uiteindelijk was het maar goed ook, want vijf jaar later gingen ze scheiden. Ik geloof dat hij nog steeds alimentatie betaalt; ze heeft hem helemaal uitgekleeed. Je hebt goede en

slechte mensen, dat is duidelijk.'

'En daarna trouwde je met een fantastische vrouw, kreeg je tien kinderen en leefde je nog lang en gelukkig,' zei ze plagerig om hem, en zichzelf, een beetje op te vrolijken.

'Nee, daarna was ik lange tijd verbitterd en kwaad en doodsbenauwd over mijn toekomst. Uiteindelijk kwam ik eroverheen en had ik geen medelijden meer met mezelf. Ik heb sindsdien twee langdurige relaties met vrouwen gehad die niet met me wilden trouwen, en uiteindelijk wilde ik ook niet met hen trouwen. Maar van beiden heb ik veel geleerd. Dat ik telkens maar weer van baan veranderde is voor sommige vrouwen niet erg aantrekkelijk. Met zo'n carrière valt het niet mee om iemand te vinden die met je wil trouwen.' Het was een tragisch feit dat het daar vaak op uitdraaide. Sommige vrouwen vonden zekerheid nu eenmaal belangrijker dan liefde.

'En nu?' vroeg Isabelle hem meelevend. Het raakte haar dat hij een beetje met haar over zijn verleden had willen praten.

'Nu neem ik even pauze terwijl ik voor mijn zus zorg. Ooit ben ik weer in de race voor een romantische relatie.'

Het leek alsof hij daar vrede mee had. Wat een flinke vent, dacht ze bewonderend.

'Ik ben te oud om me nog in het strijdgewoel van de liefde te storten,' zei ze vastbesloten. 'Ik heb een paar hoogtepunten gehad en nu wil ik gewoon dat mijn kinderen gelukkig worden. Oona heeft in ieder geval alles wat haar hartje begeert. Theo en Xela zijn er nog niet achter, soms vrees ik dat dat nooit zal gebeuren. Ze zijn allebei doodsbang om zich te binden en een relatie aan te gaan, om verschillende redenen overigens. Bij Theo denk ik dat het genetisch bepaald is. Ze is net als haar vader en heeft een levenstaak die haar veel voldoening schenkt. Xela heeft zo haar eigen problemen. Ik vermoed dat ik ook niet zo'n lichtend voorbeeld ben geweest

als je ziet hoe ik met mijn relaties ben omgegaan, maar ik had het gewoon te druk voor een man in mijn leven. Of misschien was ik te bang. Vóór Oona's vader heb ik de plank echt een aantal keren goed misgeslagen, hoor.'

'Maar je bleef het proberen. Misschien heb je het te snel opgegeven. Misschien had je hem gewoon nodig om in een volgende fase van je leven te komen. Sommige mensen vervullen een rol als gids maar zijn er slechts tijdelijk. En bovendien is het boek nog lang niet uit op jouw leeftijd. Op welke leeftijd dan ook.'

'Hoe kom je aan die wijsheid?' Ze keek hem ernstig aan.

'Ik heb zelf ook genoeg fouten gemaakt en heb behoorlijk wat tegenslagen gekend in mijn leven. Als je daar niet aan ten onder gaat, word je er sterker van en leer je heel veel. Er is een periode geweest dat ik alles kwijt was, alles waarom ik ooit had gegeven. Een carrière waar ik dol op was en nog een vrouw ook. Nu ben ik blij met wat ik heb, en dankbaar. Ik heb een goede baan, een goed leven, heb goede mensen om me heen, mijn zus. Dat is genoeg. Dat andere, het vuurwerk, dat blijft niet. Dat is voor even een mooi gezicht aan de hemel maar ligt maar al te snel als stof aan je voeten.' Hij keek haar nieuwsgierig aan. 'Wie was die man die ik voor je op internet heb gevonden? Een goed mens of een slechterik?'

Even aarzelde ze, maar ze vertrouwde hem en ze gingen tenslotte steeds vriendschappelijker met elkaar om.

'Dat weet ik nog niet. Hij is mijn zoon. Ik kreeg hem op mijn vijftiende en stond hem na zijn geboorte ter adoptie af. Dit heb ik nog nooit aan iemand verteld. Mijn vader zette me onder druk. Hij meende dat dat op mijn leeftijd het beste voor me was, en voor de baby. Misschien had hij gelijk. Maar het heeft me drieënveertig jaar achtervolgd.

Enkele jaren daarna had ik een onstuimige en hartstochtelijke verhouding in Frankrijk en werd ik verliefd op een

man die zevenentwintig jaar ouder was dan ik. Drie maanden later, nadat ik terug was in Amerika en weer op de universiteit zat, kwam ik erachter dat ik in verwachting was. Ik wist al dat hij nooit met me zou trouwen, dat had hij me aan het begin al meteen eerlijk gezegd. Ik besloot om de baby te houden. Ik kon niet anders, nadat ik vijf jaar eerder al eens een kindje had afgestaan. Dat wilde ik niet nog eens moeten doorstaan.'

Hij was onder de indruk. Ze was maar een jong meisje geweest dat een onwettig kind kreeg. Daar was moed voor nodig. Een heel ander soort moed dan hij nodig had gehad. 'En nu pas heb je hem gevonden? Ga je hem ontmoeten?'

'Dat wil ik wel graag, ja. Ik weet nog niet hoe hij daarover denkt. Hij heeft wel recht op een beetje bedenktijd, nadat ik hem meer dan veertig jaar geleden in de steek heb gelaten.'

'Je hebt hem niet in de steek gelaten. Ik weet zeker dat hij door keurige mensen is geadopteerd die van hem houden. Ik denk dat je vader gelijk had. Het zou je leven geruïneerd hebben op je vijftiende.'

'Dat gebeurde toch al bijna. Ik heb het mezelf nooit vergeven en dat zal ook nooit gebeuren.'

'Je bent wel heel streng voor jezelf. Wat zou je gedaan hebben als het een van je dochters was overkomen toen ze vijftien was?'

'Haar de nek omdraaien.' Ze lachte. 'Mijn vader heeft het eigenlijk best goed opgenomen. En ik weet dat hij teleurgesteld was in me toen het weer gebeurde met Theo. Ik had beter moeten weten.'

'En met de vaders van Xela en Oona ben je wel getrouwd?'

Ze knikte. 'Soms is dat ook een vergissing.' Maar Declan was geen vergissing geweest.

'Ga je het tegen je dochters zeggen van je zoon?'

'Dat wil ik wel, ja. Moet ook wel. Ik vind dat ze er recht op

hebben te weten dat ze een broer hebben, zelfs al wil hij ons niet ontmoeten. Ze moeten ook weten dat ik fouten heb gemaakt in mijn leven. Ik kan niet doen alsof ik zo perfect ben en mijn gebreken voor hen verbergen. Ik wil schoon schip maken. Er zijn een paar dingen veranderd de laatste tijd en dat heeft me aan het denken gezet. Ik dacht eraan om ze over Charles te vertellen en toen werd Xela ziek. Dat kan ik haar niet aandoen. We moeten onze aandacht nu op haar richten. Zij is aan de beurt, niet ik. Er is trouwens nog iets wat ik ze misschien maar beter kan vertellen,' zei ze bedachtzaam, moed verzamelend om het hem te zeggen.

'Over waarom je af en toe van de trap valt en telkens tegen dingen aan loopt? Heb je ms?' vroeg hij bezorgd.

Ze schudde haar hoofd. 'Nee, ik word misschien blind,' zei ze zacht. De rillingen liepen haar over de rug en ze kreeg een wee gevoel in haar maag nu ze het hardop gezegd had. 'Maar misschien ook niet. Dat weten ze nog niet. Ik word behandeld voor maculadegeneratie. Wel ironisch voor een kunstadviseur, vind je niet?' zei ze nonchalant, in een poging haar ware gevoelens te verbloemen.

'Dat is echt rot voor je, zeg. Ik weet hoe het is. Lang verhaal, maar ik speelde ooit topbasketbal totdat ik mijn been brak tijdens een kampioenschap. Einde oefening en dat gold voor heel veel dingen. Maar op de een of andere gekke manier krijg je er ook altijd iets voor terug, al denk je van niet in het begin. Ik hoop natuurlijk dat je niet blind wordt, Isabelle, maar zelfs als het noodlot toeslaat, zullen er andere dingen gebeuren die dat compenseren. Het klinkt gek, maar het is echt zo.'

'Een geluk bij een ongeluk,' zei ze nadenkend. 'Of ik daar nou zo blij mee moet zijn...'

'Jawel. Soms komt er iets veel beters voor terug. Ik dacht dat je ms had, net als mijn zus. Ik had geen idee dat het om je ogen ging.'

Ze lachte een beetje weemoedig. 'Nou, ik heb er anders een paar enorme butsen en bulten aan overgehouden.'

'Wie gaat er met je mee naar de dokter?' Hij vroeg zich af wie het nog meer wist.

'Niemand. Ik heb het de meiden dus nog niet verteld en misschien ga ik dat ook niet doen. Ik ben bereid ze over mijn fouten te vertellen. Ze hoeven het niet te weten van mijn lichamelijke tekortkomingen. Ze rekenen op me. Ik moet sterk zijn voor ze. Zoals nu bijvoorbeeld voor Xela.'

'Je kunt toch niet altijd sterk zijn?' zei hij zacht.

'Jawel. Ze hebben geen behoefte aan een moeder die instort, of zeurt, of blind wordt. Wat zij nodig hebben, is wat ik nu aan Xela geef, zodat zij op de been blijft.'

'Toch vind ik dat je niet in je eentje naar die oogbehandelingen moet gaan. Kan ik niet met je meegaan? Als je rechterhand?'

Zijn voorstel overdonderde haar. Dat was nooit bij haar opgekomen.

'Ik vind het niet goed dat je het niet zegt,' ging hij verder. 'Zij moeten er ook voor jou zijn. Op hun leeftijd is het echt niet langer alleen maar eenrichtingverkeer. Maar of je het ze nou vertelt of niet, ik ga graag met je mee.'

'Het is echt heel naar, hoor. Ik krijg injecties in mijn ogen.'

'Een reden te meer dat ik erbij ben. Voor iemand zorgen doe je niet alleen in goede tijden. En ik heb een sterke maag.'

'Ik zal erover denken,' zei ze, geroerd door zijn aanbod. Hij was werkelijk een heel bijzondere man. 'Ik las nu trouwens toch een pauze in, want ik wil voor Xela zorgen. Wanneer ik de behandeling weer oppak, wil ik trouwens niet mijn reputatie als gladiator opgeven en een moederskindje worden.'

'Wat een onzin! Je bent helemaal geen moederskindje. Iemand meenemen betekent nog niet dat je een slappeling bent. Gladiatoren zijn trouwens uit de mode. Volgens mij

zijn die zo'n tweeduizend jaar geleden allemaal opgegeten door de leeuwen.'

'Dank je, Jack,' zei ze met een glimlach. Ze hadden elkaar heel veel verteld, ook vertrouwelijke dingen. Ze was blij dat hij was gebleven tot ze thuiskwam van het ziekenhuis. Misschien had hij wel gelijk en opende een verlies nieuwe deuren. Als ze dat probleem met haar ogen niet gehad had, zou ze nooit een medewerker aangenomen hebben. Dan zou ze hem nooit hebben ontmoet, terwijl hij toch haar leven enorm verrijkt had. De wetenschap dat ze misschien blind werd, had haar eindelijk het zetje gegeven om op zoek te gaan naar de baby die ze had afgestaan toen ze zelf nog bijna een kind was. Ja, ze had veel verloren, maar ze had ook geluk gehad, net als Jack.

'Je moet gaan slapen, anders ben je morgen niets waard.' Hij was blij dat hij was gebleven. Wat was ze toch een bewonderenswaardige vrouw en ze was nog aardig ook.

'Mocht je Xela morgen spreken, dan zeg je niks over de operatie van vandaag, hè?' hielp ze hem herinneren.

'Natuurlijk niet. Ik ben je zakelijk assistent. Wat je me vertelt, blijft tussen ons. Dat geldt trouwens ook voor goede vrienden.' Ze keken elkaar aan en voelden de warme genegenheid die er tussen hen bestond.

'Ja, we zijn echt vrienden, hè?' zei ze zacht. Plotseling herinnerde ze zich zijn afspraak met de oliebaron.

Jack vertelde haar dat het goed gegaan was en dat hij nadacht over de mogelijkheden. Hij zette de afwas in de gootsteen en onderwijl hield hij een oogje op haar om te zien of ze niet struikelde op de trap.

Ze bedankte hem nogmaals en liep naar haar slaapkamer. Even later hoorde ze de voordeur dichtgaan. Het was na twaalfen. Wat een ongelooflijk lange dag was het geweest, voor iedereen, niet alleen voor Xela. Maar ze was dankbaar

voor de vriendschap die zij en Jack hadden. Gelukkig had hij haar nu van zijn basketbalcarrière verteld. Dat had hen echt nader tot elkaar gebracht. Het was een opluchting geweest om hem in vertrouwen te kunnen nemen en op hem te kunnen steunen zodat zij weer op krachten kon komen.

*X*ela besloot om naar haar eigen appartement terug te gaan na de operatie. Nu die achter de rug was, voelde ze zich iets minder angstig. Natuurlijk moest ze nog bestraald worden, maar daar probeerde ze maar niet aan te denken. Eerst moest ze herstellen. Met twee computers en stapels werk zat Xela in bed. Ze hield voortdurend contact met haar medewerkers. Inmiddels had ze haar zussen verteld over de operatie en beiden waren bezorgd, zowel voor haar als voor henzelf. Haar moeder kwam elke dag.

Isabelle was bezig met een presentatie voor de Caseys van een selectie schilderijen voor hun jacht. Jacks afspraak met Bill Casey was goed verlopen. Hij had de schilderijen mooi gevonden die Jack hem had laten zien.

Twee dagen later kwam hij aarzelend haar kantoor binnen. Glimlachend keek ze naar hem op. Sinds hun openhartige gesprek op de avond van Xela's operatie was er een onuitgesproken band tussen hen ontstaan, die een stevige basis vormde voor hun vriendschap.

'Ik wilde je iets vragen over Xela,' zei hij nadat hij was gaan zitten.

‘De uitslagen zijn nog niet binnen.’ Isabelle maakte zich nog steeds zorgen, al was het fijn dat Xela een stuk opgewekter was. ‘Ze beginnen pas met de bestraling als ze die hebben.’

‘Dat bedoel ik niet, alhoewel ik natuurlijk graag wil dat het goed met haar gaat.’ Hij wist dat Isabelle er kapot van zou zijn als de uitslag slecht was. ‘Het gaat mij om iets anders. Is ze een spiritueel mens?’

‘Bedoel je of ze gelovig is? Dat weet ik eigenlijk niet. Toen ze jong waren nam ik ze wel mee naar de kerk, maar in hun pubertijd heb ik ze daarin vrijgelaten. Als Theo al iets aanhangt dan is dat het boeddhisme. En toen Oona met Gregorio trouwde nam ze het allemaal ineens heel serieus omdat hij natuurlijk katholiek is en dat ook van haar verwacht. Xela’s kerk is haar werk, denk ik. Ik weet niet of ze echt gelooft. Ze praat er nooit over. Hoezo?’ vroeg ze nieuwsgierig.

‘Toen mijn basketbalcarrière voorbij was, heb ik diep in de put gezeten. En ik kon niet slapen. Dan zat ik de hele nacht televisie te kijken naar reclames voor matrassen. Op een avond zag ik een jonge predikant uit Texas op de tv; hij was misschien tien jaar ouder dan ik. Hij was werkelijk fantastisch. Niks geen hel en verdoemenis. Hij gaf gewoon heel veel praktisch advies en leerde me positief te denken. Hij bracht de religieuze boodschap zo subtiel dat je er niets mee hoefde als je dat niet wilde. Zo inspirerend. Ik twijfelde toen ook nogal. Ik vroeg me af hoe ik nou in een God kon geloven die me mijn been liet breken tijdens een kampioenschap, waardoor ik mijn sportcarrière moest beëindigen. Ik zocht een zondebok en God was bij de hand. Hoe dan ook, ik raakte verslaafd aan die man en ik zweer je dat hij me weer overeind heeft geholpen, zowel lichamelijk als geestelijk.

Ik ben naar Texas gevlogen om hem te ontmoeten in zijn kerk. Hij is echt bijzonder. Hij gelooft ook dat vergevings-

gezindheid enorm kan bijdragen aan je herstel. In ieder geval had hij veel ideeën die me hielpen, en nog steeds. Ik las gisteren in de krant dat hij dit weekend naar New York komt. Het zit altijd stampvol bij die bijeenkomsten, er komen wel twintigduizend mensen. Dat geeft een krachtige boodschap af over wat je kunt doen. Telkens wanneer ik naar zo'n bijeenkomst ging, kwam ik er zwevend uit. Ik vroeg me af of Xela en jij misschien ook eens zouden willen gaan. Je hoeft niet tegen haar te zeggen dat ik het suggereerde als je dat niet wilt. Misschien maakt het meer indruk als het van jou komt.'

Het leek alsof hij zich er eigenlijk een beetje voor schaamde toen hij het vertelde, maar Isabelle vond het heel interessant. Het geloof was iets heel persoonlijks, maar het spirituele aspect trok haar wel aan en ook dat hij had gemerkt dat het op verschillende manieren tot genezing had geleid.

'Denk je dat ze dat wil? Ik kan kaartjes voor jullie kopen. Het is in Madison Square Garden, komende zaterdag.'

'Koop ze maar, dan stel ik het aan haar voor. Als ze niet wil, ga ik wel alleen. Het kan nooit kwaad.' Ze had nog steeds niets gehoord van Charles Anderson en hoopte maar dat hij wel iets zou laten weten. Ze had de deur opengezet, maar ze kon hem niet onder druk zetten, dat zou niet eerlijk zijn. Hij was nu aan zet.

Jack kocht de kaartjes online voor haar. Hij was er graag met Sandy naartoe gegaan, maar dat zou te zwaar voor haar zijn. Haar conditie was de laatste tijd toch weer iets achteruitgegaan. Het hielp niet dat ze zich zorgen maakte over het huwelijk van haar dochter in Alaska. Het leek alsof haar ademhaling daaronder te lijden had. Het liefst zou ze naar haar toe gaan, maar ze kon niet meer reizen. Ze vond het verschrikkelijk dat ze zich zo hulpeloos voelde nu ze niet meer gewoon het vliegtuig kon pakken om haar dochter te bezoeken.

Jack had het erover gehad met Isabelle en zij realiseerde zich dat ze geluk had dat Xela in New York woonde, zodat ze niet de halve wereld over hoefde om haar te helpen. Het zou veel lastiger zijn geweest als het Theo was geweest, in India.

De volgende dag noemde Isabelle het terloops toen ze bij Xela langsging. Zwijgend hoorde die toe terwijl haar moeder iets over de predikant vertelde en over de bijeenkomst. Isabelle had inmiddels ook het een en ander over hem gelezen.

'Klinkt wel een beetje raar, vind je niet, mama? Wat denk je zelf?' Xela was er niet direct fel op tegen, maar heel enthousiast klonk ze ook niet.

'Eerlijk gezegd denk ik dat als het werkt, het goed is. Ik denk dat lichaam en geest nauw met elkaar verbonden zijn en elkaar beïnvloeden, wat je ook gelooft. Mary Baker Eddy kwam daar al in de negentiende eeuw achter toen ze na een schaatsongeluk een religieuze leer ontwikkelde op basis van genezing. Als daar nu een moderne versie van is, zit er misschien iets in. Ik wil in ieder geval gaan. Ga je mee? We hebben niets te verliezen. Ik heb zaterdag geen spannende afspraak. Jij?' zei ze plagerig.

Xela grinnikte. 'Niet echt, nee. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst een spannende date had, of het moest zijn met die investeerders uit Californië. Ik ga wel mee.' Haar arm en haar borst waren nog steeds gevoelig en ze moest ervoor zorgen dat ze nergens tegenaan stootte.

'Ik bestel een auto met chauffeur. Dan hoeven we niet te vechten om een taxi bij Madison Square Garden. Het zal wel druk zijn op zaterdag. Ik kom je om halfzeven halen. Het begint om zeven uur.'

Thuis vond ze op haar bureau een boek over de predikant dat Jack voor haar had neergelegd. Isabelle las het in één ruk uit. Zijn boodschap stond haar wel aan en dat vertelde ze Jack de volgende ochtend ook.

'Heel eenvoudig en helder. Het gaat alleen over vertrouwen, eerlijk zijn. En er staat heel veel in over vergevingsgezindheid.' Dat had hij haar ook al verteld.

'Voor mij werkt het in ieder geval. Ik hoop dat je hem aardig zult vinden. Wat zei Xela?'

'We gaan samen.'

'Ik ga ook. Ik heb al een kaartje.'

'Wil je meerijden?'

'Ik wil niet het derde wiel aan de wagen zijn. Het is beter dat Xela en jij samen gaan.'

Ze was het met hem eens. Hij was altijd discreet als het over dergelijke zaken ging en dat kon ze wel waarderen.

Op zaterdagavond haalde ze zoals beloofd haar dochter op en tien minuten voordat het begon waren ze bij Madison Square Garden. Er waren duizenden mensen, die allemaal rustig het gebouw in liepen. Ze zagen er blij en verwachtingsvol uit. Om zich heen kijkend ging Isabelle zitten. Het viel haar op dat er bijna alleen maar mensen zaten zoals zij. Tien rijen verderop zag ze een advocaat die ze kende en een vrouw, lid van het Congres, die ze bewonderde. Er zaten helemaal geen hippies of geloofsgekken. Ze hoopte dat ze niet teleurgesteld zouden worden.

De zaallichten werden gedimd en een tengere man in een net pak en met een jeugdige uitstraling stapte energiek het podium op. Glimlachend heette hij hen welkom.

Voor hetzelfde geld is hij een geofende entertainer, dacht ze. Maar alles aan hem zei haar dat hij oprecht was. Blij dat ze gekomen was pakte ze Xela's hand en ze keken elkaar glimlachend aan. Eigenlijk zat iedereen in de enorme zaal te glimlachen. De man vertelde grappige verhalen en praatte over gebeurtenissen in zijn leven, zijn familie en vrienden, allemaal alledaagse dingen. Je kon merken dat iedereen zich

ontspande en van het moment genoot. Na een tijdje werd de predikant wat zwaarmoedig en praatte hij over ernstigere zaken en over ziekten. Op een luchtige manier sprak hij over God, maar nooit werd hij daarin opdringerig. Je kon het idee van God omarmen, of alleen de positieve boodschap die hij aanbood: dat je het kon volhouden, moeilijkheden kon overwinnen, dat je beter kon worden, je huwelijk kon verbeteren of, als dat niet gebeurde, een manier kon vinden om het te beëindigen. Je baan, je geld, je relatie met je kinderen. Zijn boodschap was overal op van toepassing. Als je de juiste houding had, kon je geheeld worden, zelfs als je ernstig ziek was. Alles was mogelijk en naarmate je langer naar hem luisterde, begon je dat ook zo te voelen. De lasten die je met je meedroeg leken van je schouders te vallen, zoals dat ook wel eens gebeurde in het gezelschap van een goede vriend die je welgemeend een goed advies gaf.

Met tranen in haar ogen zat Isabelle te luisteren en toen ze even opzijkte zag ze dat ook Xela's wangen nat waren van de tranen. Op een heel zachte manier had hij de lasten van de aanwezigen verlicht. Toen hij na twee uur klaar was, stonden de mensen op en begonnen te juichen. Hij bedankte iedereen en zegende het publiek kort. Na nog een paar minuten met mensen gepraat te hebben, verdween hij met een hartelijke armzwaai weer even onopvallend als hij gekomen was. Isabelle had het gevoel alsof hij haar omhelsd had. Xela was volledig overdonderd. Terwijl ze naar de uitgang liepen zag ze dat de predikant en zijn vrouw zich onder de duizenden mensen begeven hadden en deze en gene de hand schudden om hen te bedanken voor hun komst. Het voelde voor Isabelle alsof er die avond iets in haar veranderd was. In de auto zat Xela te huilen en tegelijkertijd te lachen. Ze was vol lof over hem.

'Hij is echt fantastisch!' zei ze uitgelaten. Toen werd ze

weer ernstig. De hele avond had ze zitten denken en ze wist nu wat haar te doen stond. Wat er ook gebeurde met haar gezondheid, ze moest de schade herstellen die ze al die jaren aan anderen had toegebracht, soms zelfs bewust.

Thuis in haar appartement keek ze haar moeder ernstig aan en zei: 'Ik wil naar Theo en Oona. Ik ben mijn hele leven al kwaad op ze. Ik wilde het ze betaald zetten dat zij meer hadden dan ik. Theo had een vader die gek op haar was. Ik kan me hem niet echt herinneren, maar ze heeft al zijn brieven bewaard en soms las ze ze aan me voor. Jij was niet met hem getrouwd, maar hij hield van haar met heel zijn hart. Hij hield ook van jou. En hij heeft haar zijn hele vermogen nagelaten, alles. Theo kan doen wat ze wil, voor de rest van haar leven kan ze haar dromen, en die van anderen, waarmaken. Ze kan levens redden, dorpen van eten voorzien, ziekenhuizen bouwen, dokters laten komen. Ik kon haar daarom niet uitstaan. Ze kan alles krijgen en doen wat ze wil.

Mijn vader was echter een boef en een vreselijke vent; hij wilde niet eens mijn vader zijn. Hij trok zijn handen van me af zodra hij de gevangenis in ging. Hij heeft nooit iets van zich laten horen toen ik opgroeide. Het interesseerde hem helemaal niet wie ik was of hoe het met me ging. Ik benijd Theo al mijn hele leven om haar vader, haar geld, de vrijheid die ze heeft. Zij zal altijd beschermd zijn terwijl ik voor alles moet vechten en bij alles mijn hersens moet gebruiken. Het maakt niet uit hoe hard ik werk, ik zal nooit een vader hebben, of het geld dat Theo heeft. Het is alsof zij de loterij heeft gewonnen en ik niet.

Mijn hele leven ben ik al jaloers op haar en daarom doe ik altijd zo lelijk tegen haar. Elke keer dat ik haar zie, wil ik haar pijn doen en het haar betaald zetten. Zelfs jij haatte mijn vader toen je erachter kwam hoe hij was en ik haat hem ook, om wat hij jou heeft aangedaan, en mij. Declan was de

liefde van je leven, de perfecte man, en dat is Oona's erfenis: een fantastische vader, zelfs al is hij dan gestorven voordat ze geboren werd. Ze heeft hem nooit gekend, net als ik mijn vader nooit heb gekend, maar zij heeft dat ook niet nodig. Iedereen heeft altijd iets goeds over hem te vertellen, dat heeft hij haar nagelaten: de erfenis van zijn goedheid. Dáárom is Oona zo vrij en gelukkig. En zij geeft niks om geld. Elke keer wanneer ik haar zie draagt ze dezelfde jurk, zij wil helemaal geen bedrijf leiden of "dingen" hebben. Het enige wat zij wil is Gregorio en al haar baby's. Wat ze heeft is genoeg voor haar. Ze wil nooit méér. En ik wil altijd meer. Hoeveel ik ook heb, het is nooit genoeg, en al word ik duizend jaar oud, ik zal nooit hebben wat Theo heeft. Ik zal nooit een leven redden of een ziekenhuis bouwen. Als ik bij haar ben, voel ik me altijd een loser. Zij heeft de hoofdprijs gewonnen: de Fantastische Vader en bakken met geld, en ik heb niks.

Wanneer ik uitga, kies ik kerels uit die mij niet willen, elke keer weer. Ze lijken allemaal op mijn vader. Het is bijna alsof ik denk dat ik het proces déze keer wel kan veranderen. Maar dat lukt nooit. Het zijn losers of klootzakken of ze zijn getrouwd, of het zijn gewoon naarlingen die het leuk vinden om mij af te wijzen. Ik pik ze er altijd zo uit.

Ik zou hem zelf niet willen, maar Oona heeft een vent die haar aanbidt en kinderen die van haar houden. Zij is nooit door iemand afgewezen. Afgewezen worden is mijn handelsmerk en dat begon al met mijn vader. Ik ben een kring tegen mijn zussen om wat zij hebben en ik niet, of dat nu een man, een vader of geld is.'

Isabelle was met stomheid geslagen. Eindelijk kreeg ze een kijkje in Xela's gevoelens en ze had tijd nodig om het allemaal te bevatten. Ze wist dat het klopte. Het was ongelooflijk dat Xela eindelijk erkende dat ze fout was geweest.

'Ik moet aan allebei mijn excuses aanbieden,' zei ze ern-

stig. 'Ik wil even de tijd nemen voordat ik met de bestraling begin en ze eerst opzoeken. Ik wil ze persoonlijk spreken, niet via Skype of een whatsappje of een mailtje. Ik heb heel veel te zeggen en heel veel goed te maken.'

'Ik weet zeker dat ze daarvoor openstaan,' zei haar moeder teder. 'Je bent een stoere meid, Xela, dat je het goed wilt maken. Dat zou niet iedereen doen. Velen zouden niet eens erkennen dat er een probleem was. Ik begrijp waarom je dat allemaal zo gevoeld hebt, maar je vergeet dat je zelf ook je goede kanten hebt. Je hebt meer diploma's dan die van je zussen bij elkaar opgeteld. Oona heeft zelfs haar studie niet afgemaakt en Theo was geen studiehoofd. Jij wel. Jij bent aan Harvard afgestudeerd en hebt een ongelooflijk gevoel voor zaken. Geen van beiden zou kunnen wat jij doet. Ooit zul je denk ik een heel succesvolle vrouw zijn.' Isabelle zag dat Xela blij was met haar moeders lovende woorden. 'Wil je ooit een man en kinderen? Ik dacht dat je je carrière belangrijker vond.'

'Dat is ook zo, op dit moment. Maar ooit zou ik als dat mogelijk is beide willen hebben. Hoe, daar ben ik nog niet helemaal uit. En er zijn geen geschikte kandidaten in mijn leven. Uiteindelijk wil ik gewoon een goeie vent, misschien iemand die net zo hard werkt als ik. Niet een of andere min-kukel die van mijn geld wil leven en me niet op waarde schat. Daar heb ik genoeg van. Maar dat is nu niet meer aan de orde,' zei ze, en haar ogen vulden zich met tranen. 'Ik heb kanker. Waarschijnlijk ga ik toch dood.' Haar stem stakte.

Isabelle zag aan haar behuilde gezicht dat ze dat echt geloofde en ze pakte haar beide handen. 'Je gaat níét dood, hoor je me,' zei ze met alle overtuiging die ze in haar stem kon leggen. 'Hou op met zo te praten. Misschien is dit wel een kans om iets over jezelf te leren, wat je me net over je zussen vertelde bijvoorbeeld. Besef je wel hoe belangrijk dat is? Als

je ophoudt met energie te verspillen aan je woede op hen, blijft er heel veel tijd over voor andere dingen. En op een dag zul je heus de ware vinden, als je dat wilt. Maak jezelf niet het slachtoffer van een ziekte. Laat je niet kisten, Xela. Je bent een kampioen en deze keer móét je gewoon winnen.' Ze zei het zo gedreven dat het hun allebei verbaasde.

'Denk je echt dat ik het kan overwinnen, mama?' vroeg ze weifelend. Het idee dat ze kanker had, overweldigde haar.

'Dat weet ik zéker. Ik verwacht niet minder. Je moet in jezelf geloven.'

'Dat zal ik proberen,' zei ze gedwee. 'En ik meen het echt, hoor, dat ik naar Oona en Theo ga. Ik denk dat ik voor de baby's er zijn naar Oona zal gaan. Daarna loopt haar hoofd natuurlijk om en zal ze geen tijd hebben om te praten.' Omdat Oona zo lang doorging met borstvoeding zat er altijd wel een borst in een van die mondjes. Xela kon zich niet voorstellen hoe het dan zou zijn om er twee tegelijk te hebben.

Dit zou voor Isabelle een perfecte gelegenheid zijn om op te biechten dat zij op haar vijftiende een kindje had afgestaan, maar ze wilde het aan haar drie dochters vertellen als ze allemaal bij elkaar waren. Wanneer dat zou zijn, wist ze niet, dat zou waarschijnlijk wel even duren. Maar na drieënveertig jaar kon haar geheim nog wel wat langer wachten als dat nodig was. Bovendien had Isabelle nog steeds niets van Charles gehoord, al had ze de hoop nog niet opgegeven dat dat snel zou gebeuren.

De avond had een onuitwisbare indruk achtergelaten bij moeder en dochter. Ze voelden dat er echt iets veranderd was. Xela's ontboezemingen hadden Isabelle verbijsterd. Ze hoopte maar dat ze zich niet zou bedenken en in staat zou zijn om blijvend vrede te sluiten met haar zussen. Dat was ook belangrijk voor haar.

Toen Jack op maandag op zijn werk kwam, vertelde Isabelle hem dat ze enorm hadden genoten van de avond én van de predikant. Ze zei dat het hen beiden had geholpen en dat de ervaring echt iets had losgemaakt.

‘Het heeft ons leven veranderd,’ zei Isabelle stralend. ‘Xela gaat op pelgrimstocht naar haar zussen om haar excuses aan te bieden!’

‘Wauw! Ik ben onder de indruk. Wat een schok, zeg. Maar ook weer niet echt. Op mij had hij hetzelfde effect toen ik hem voor het eerst zag. Door hem sta ik letterlijk weer stevig in mijn schoenen. Tot die tijd lummelde ik maar wat rond en had ik een humeur om op te schieten. Hij veranderde alles, mijn hele kijk op het leven. Ik geloof niet dat ik het zonder hem had gekund.’

‘Ik hoop dat hij hetzelfde effect heeft op Xela,’ zei Isabelle ernstig. ‘Ze is nooit gelukkig geweest, zelfs als klein kind niet, en nu ziet ze dat in. Het zou Theo trouwens ook geen kwaad kunnen om eens naar die man te luisteren. Die is al haar hele leven op zoek naar iets en tot nu toe heeft ze het nog niet gevonden. Ze beseft niet dat het van binnenuit moet komen, dat het niet iets is wat van buiten komt. Ze is een zoeker. En tijdens haar zoektocht doet ze veel goede dingen, maar ik denk niet dat ze echt gelukkig is. Haar vader was net zo. Hij was een gekwelde ziel.’ Dat had Theo niet zo sterk, maar Isabelle wist dat ze zich leeg voelde en dat ze nooit dat diepe verlangen naar betekenis kon stillen, wat ze ook deed.

Twee dagen later belde Xela om afscheid te nemen. Ze mocht van de dokter op reis.

‘Ik ga morgen naar Florence.’ Het klonk opgewekt en energiek. ‘En daarvandaan ga ik naar New Delhi. Ik neem een tijdje vrij, mama.’

‘Ga je nu al? Dat is snel.’ Isabelle was onder de indruk. ‘Ik hoop dat je een heerlijke tijd hebt en geef Oona een kus van

me. Misschien ben je er wel wanneer de tweeling geboren wordt.'

'Dat klinkt angstaanjagend. Ik hoop van niet.'

Haar moeder barstte in lachen uit en zei plagerig: 'Juist een goede oefening voor je.'

'Zeg dat niet! Daar ben ik nog helemaal niet aan toe, en aan tweelingen zal ik nooit toe zijn. Eén per keer is wel goed, of misschien zelfs maar één kind. Ik ben geen babyfabriek zoals mijn zus.' Ze beloofde dat ze haar moeder vanuit Italië zou bellen. Ze wisten dat ze over een week of drie, vier terug moest zijn voor de bestraling. Maar nu had ze een opdracht te volbrengen. Voor de eerste keer in haar leven kon ze niet wachten om haar zussen te zien en tijd met ze door te brengen. Ze had zich slecht gedragen in het verleden en dat wilde ze nu goedmaken. De predikant uit Texas had zijn werk uitstekend gedaan.

Oona had een van hun landarbeiders gestuurd om Xela van het vliegveld te halen. Dat was wel het minste wat ze kon doen, vond ze. Ze was geroerd dat haar zus kwam. Over twee weken was ze uitgerekend en alhoewel ze het nooit tegen Gregorio zei, had ze heimwee naar haar moeder en zusjes. Bovendien was ze zenuwachtig omdat ze van een tweeling moest bevallen. Gregorio deed alsof hij dubbel zo viriel was omdat hij ze had verwekt, maar zij moest ze tenslotte ter wereld brengen. Ze zag er vreselijk tegen op.

Haar moeder wilde zich niet opdringen. Ze vond dat het een moment was dat zij en haar echtgenoot moesten delen. Ze kwam altijd een paar weken later, wanneer ze aan de nieuwe situatie gewend was en het voeden goed liep. Bovendien was Gregorio's familie er altijd! En ze waren met zovelen, en allemaal hadden ze hun eigen mening, die ze met luide stem verkondigden. Voortdurend moest ze horen wat ze moest doen, en ze vonden het normaal dat ze hun advies altijd opvolgde. Gregorio werd kwaad als ze dat niet deed en haar eigen gang ging. Hij was ervan overtuigd dat alleen Italianen wisten hoe je iets moest doen en dat hij en zijn fa-

milieleden hun instructies direct van God kregen. Daardoor kreeg Oona niet de kans om haar eigen mening te laten horen of bezwaren te uiten, en dat deed ze dan ook bijna nooit. Ze klaagde er nooit over.

Ze zou het heerlijk hebben gevonden als Theo er was geweest, die in Afrika en Azië vaak geholpen had bij bevallingen, maar ze was zelfs blij om Xela te zien, al hoopte ze dat ze geen ruzie zou maken met Gregorio. Hij vond Theo maar vreemd en maakte Xela openlijk uit voor kreng. Zo gedroeg ze zich ook naar hem.

Toen ze de vrachtwagen hoorde, waggelde Oona zo snel ze kon het huis uit en wierp zich in Xela's armen. 'Dank je wel dat je er bent!'

Dat raakte Xela. Haar zus leek uit balans en ze vond haar heel breekbaar. Ze had een enorme buik en zag er moe uit. Dat was ook geen wonder. De drie jongetjes waren druk en haar schoonfamilie was er werkelijk aldoor, het leek wel of ze daar woonden. En met zo'n duidelijk bewijs van zijn mannelijkheid vertoonde Gregorio echt haantjesgedrag. Hij deed alsof Oona er eigenlijk niets mee te maken had gehad en niet meer was dan de bezorgdienst van zijn kroost. Hij ging er zonder meer van uit dat het weer jongens zouden zijn, nog een bewijs van zijn capaciteiten.

Xela slaagde erin hem op een neutrale en bijna onderdanige wijze te begroeten, heel anders dan ze normaal deed, en ook daar was Oona haar dankbaar voor.

Ze gingen naar de zitkamer om bij te praten, want de twee zussen hadden elkaar een jaar niet gezien. Oona vroeg belangstellend naar haar bedrijf.

'Het begint te komen. We hebben het eerste durfkapitaal bijna binnen. Ik probeer me daar op dit moment geen zorgen over te maken.'

Oona dacht aan de borstkanker en vroeg haar hoe ze zich voelde.

‘Prima. Ik moet als ik terug ben nog bestraald worden, ik hoop dat het daarmee klaar is. Ze waren er heel vroeg bij en de uitslagen van de tests zijn goed. Ze hebben het ruim weggesneden en mijn lymfeklieren zijn schoon. Maar ik ben me wel kapot geschrokken, vanwege onze grootmoeder.’

‘Ja, ik vind het ook eng,’ gaf Oona toe.

‘Maar hoe voel jij je, dat is veel belangrijker. Sorry dat ik zo vlak voor de bevalling kom, maar na de operatie had ik een soort openbaring en die wilde ik persoonlijk met je delen.’

‘Het gaat goed, hoor. Ik ben nu alleen heel moe. De dokter zegt dat ze elk moment kunnen komen en ik begin een beetje zenuwachtig te worden. Ik heb een film gezien over de geboorte van een tweeling en ik viel bijna flauw.’

‘Is Gregorio erbij?’ Dat nam ze aan, vooral omdat hij zo’n kabaal maakte over de hele toestand. Ze zag het al helemaal voor zich dat hij trots naast het bed stond en de navelstreng doorknipte.

‘Dat wil hij niet,’ gaf ze toe. ‘Het is een vrouwending, volgens hem. Zijn vader en geen van zijn broers zijn ooit bij de geboorte van hun kinderen geweest. Hij was er wel bij toen Massimiano geboren werd, maar dat kwam doordat die zo snel kwam dat hij niet op tijd de kamer uit was. Deze keer wil hij het aan de artsen en verpleegkundigen overlaten. Mijn schoonmoeder en zijn twee tantes willen erbij zijn, maar dat wil ik niet. Daar hebben we elke avond ruzie over,’ zei ze met een zuinig lachje.

Xela had met haar te doen. Ze was veel te inschikkelijk en daar maakten Gregorio en zijn familie ruimschoots misbruik van. Ze wilde opkomen voor de belangen van haar kleine zus en haar beschermen.

‘Nou, vertel op, wat is die openbaring dan?’ vroeg Oona.

‘Dat ik al mijn hele leven krengerig doe tegen Theo en jou. Dat moet nu stoppen,’ zei ze oprecht. ‘Ik schaam me om het

toe te geven, maar ik ben jaloers op jullie allebei.'

'Op mij? Waarom?' vroeg Oona geschrokken.

Xela zag haar enorme buik bewegen, alsof de tweeling daarbinnen een vuistgevecht aan het houden was. Het waren vast jongens. 'Omdat Theo en jij geweldige vaders hadden die gek op jullie waren. Of die dat geweest zou zijn, in jouw geval. Mama was dol op Declan en iedereen zegt dat hij een fantastische man was. En Putnam adoreerde Theo en liet haar een enorm fortuin na en wel een miljoen liefhebbende brieven. Mijn vader was een oplichter en een klootzak die naar de gevangenis ging en niets meer van mij wilde weten. Ik heb me altijd buitengesloten gevoeld, een loser met een vader die haar niet wilde.'

Oona staaarde haar in opperste verbazing aan.

'Hoe dan ook, ik ben een kreng geweest. Maar nu is de oorlog voorbij. Misschien ben ik eindelijk bij mijn volle verstand gekomen nu ik kanker heb. Ik heb veel tijd gehad om na te denken en mama en ik zijn naar een ongelooflijke predikant geweest. Nadat we hem hadden horen praten leek alles ineens zo simpel. Ik hou van je, Oona. Je bent de liefste persoon die ik ken. Ik moet van jou leren hoe dat moet.' Ze liep naar haar jongere zus en omhelsde haar.

Oona begon te huilen. 'Ben je helemaal hiernaartoe gekomen om me dat te vertellen? Je hebt nog nooit zoiets aardigs gedaan. Ik hou ook van jou. Volgens mij was ik heel lastig toen ik jong was, hoor. Ik vond jou juist altijd zo hip en slim en ik wilde precies zijn zoals jij. Maar jij bent veel slimmer dan ik, dus ben ik getrouwd en kreeg ik baby's. Ik zou nooit kunnen wat jij kunt. En misschien denkt mama wel dat mijn vader een heilige is omdat hij dood is,' zei ze, en ze veegde haar tranen weg.

'Hierna ga ik naar Theo,' vertelde Xela haar. 'Maar ik wilde eerst bij jou langs, voordat de tweeling geboren wordt en de

hel losbreekt. Dan zul je het zo druk hebben.’ Ze knikte naar Gregorio, die binnen was gekomen en verbaasd was om hen in de zitkamer aan te treffen.

Met zijn gebruikelijke neerbuigende lachje zei hij tegen zijn vrouw: ‘Kook je niet vanavond?’

Xela zag niet in waarom ze dat zou moeten, maar ze zei niets.

‘Je moeder heeft lasagne met pesto gemaakt,’ zei Oona met een liefhebbende glimlach, ‘dus ik heb geen dienst vanavond.’

‘Wat word je toch verwend. Dat was heel aardig van mijn moeder.’

Xela vond haar werkelijk een engel zoals ze dat ook weer beaamde. De hele dag rende ze achter haar kinderen aan, ze bediende haar echtgenoot op zijn wenken, maakte drie maaltijden per dag klaar en dan verwachtte hij nog dat ze twee weken voor de bevalling voor hem kookte. En hij vond haar ‘verwend’ als ze eens een avond vrij had! Xela werd alweer kwaad.

‘De mannen in deze familie worden hun hele leven als koninkjes behandeld,’ fluisterde Oona toen hij weg was.

‘Ik weet niet of ik wel geschikt ben voor het huwelijk, tenminste niet in dit land,’ zei Xela lachend.

‘Maar ik geniet van ons gezinsleven. Hier doet de familie alles voor elkaar. Wij wonen zo ver van elkaar. Is het niet een beetje naar om in je eentje in New York te zitten? Mama is vast eenzaam. In Italië blijft iedereen bij elkaar in de buurt wonen, altijd. Misschien is het soms een beetje te veel van het goede, maar ik vind het prettig. Moeder, vader, broers en zussen, ooms en tantes en neefjes en nichtjes. Dat miste ik wel in mijn jeugd.’

‘Ik geloof niet dat ik dat heb gemist,’ zei Xela. ‘Ik zou gek worden van al die mensen om me heen.’

‘Nou, dat word ik ook wel, hoor, soms.’ Oona glimlachte.

'Maar ik ben er nu aan gewend. En Italiaanse mannen zijn allemaal zoals Gregorio. Zijn broers zijn net zo erg. Ze zijn allemaal verwend.'

Ze zaten nog even te kletsen en gingen toen naar de keuken, waar Xela de tafel dekte. Even later kwamen de jongens binnen met hun kindermisje. Gregorio bood Xela een glaasje wijn aan van hun eigen wijngaard. De lasagne van zijn moeder was verrukkelijk. Ze aten er een salade bij en groenten uit de tuin. Er was fruitsalade voor het dessert. Het was een perfect avondmaal.

Terwijl Oona de jongens naar bed bracht, pakte Xela haar koffer uit. Daarna kwam Oona naar haar kamer en bedankte haar voor wat ze eerder gezegd had. Ze had het gevoel dat ze een nieuw zusje had. De kanker had haar zeker veranderd. Xela had een schok gekregen en dat had haar wakker geschud. En zolang de ziekte onder controle bleef, was dat bijna iets positiefs.

Ze gingen allemaal vroeg naar bed. De volgende ochtend zag Oona er vermoeider uit dan de dag ervoor. Na het ontbijt bracht ze de twee oudste jongetjes naar school. Op de terugweg ging ze langs de melkerij om kaas te halen en ze moest iets in de schuur doen. Daarna begon ze met de voorbereidingen voor de lunch. Ze was continu in beweging en Xela werd al moe als ze naar haar keek.

'Heb je dan nooit een moment rust?'

'Nee, pas als ik 's avonds in bed lig,' zei ze opgewekt. 'En soms gaan we naar feestjes in Florence en Siena, als ik niet zo ontzettend zwanger ben. Nu ben ik een beetje te ver heen.'

Die avond kookte ze zelf, een recept uit een Frans kookboek met lamsbout. Gregorio vond het niet lekker, dus maakte ze voor hem iets anders. Hij wilde pasta bij elke maaltijd, al zag je dat niet aan hem. Hij was heel slank en atletisch. Na het avondeten ging hij naar een van zijn broers. Oona plofte

op de bank neer in de zitkamer en stond toen weer op om iets te pakken. Plotseling stond ze in een plas water. Er verscheen een geschrokken uitdrukking op haar gezicht.

‘Wat is dat?’ zei Xela meteen. Ze dacht dat iemand iets geknoeid had of dat er een lekkage was. Maar het was haar zus.

‘Mijn vliezen zijn gebroken. Laten we Gregorio maar bellen. Hij wil dat ik in Florence beval en de anderen kwamen allemaal heel snel.’ Ze belde haar man en twintig minuten later kwam hij thuis. Oona’s koffertje was gepakt en ze stond klaar om te gaan. ‘Ga je met me mee?’ zei ze tegen haar zus.

Xela knikte een beetje paniekerig. Ze was veel zenuwachtiger over de bevalling dan haar jongere zusje, want ze was er nog nooit bij geweest. Oona had het al drie keer meegemaakt, al was ze nog nooit van een tweeling bevallen.

Oona liet het kindermisje weten dat ze vertrokken en ze stapten in de vierdeurs Maserati, Xela achterin en Oona naast Gregorio. Hij trapte de gaspedaal in alsof hij een grand prix ging rijden.

‘Komen die baby’s echt zó snel?’ vroeg Xela terwijl ze zich schrap zette.

‘Nee hoor, zo rijdt hij altijd.’ Oona grinnikte. ‘Dit is nog langzaam voor hem.’

Gregorio negeerde hen en hield het gaspedaal ingedrukt. Hij nam de bochten op topsnelheid en Xela had moeite om het niet uit te schreeuwen. Gregorio daarentegen zat er ontspannen bij. Hij genoot van het ritje.

Een uur later waren ze in Florence en waren de weeën begonnen. Ze gingen samen het ziekenhuis in. Gregorio zei dat hij een kop koffie ging drinken terwijl zij gingen inchecken. Een verpleegkundige kwam met een rolstoel aan, want Oona kon bijna niet meer lopen. Ze bracht haar naar een onderzoekskamer, met Xela op haar hielen. Tussen de weeën door, die nu snel heviger werden, kleepte Oona zich uit. Ze praatte

in het Italiaans met de verpleegkundige en Xela kon uit hun gesprek wel opmaken dat de dokter eraan kwam.

'Ik denk dat de tweeling haast heeft,' zei Oona tegen haar zus toen ze alleen waren. 'Ik heb het gevoel dat ik moet persen.' Gelukkig bewogen ze niet meer zo wild in haar buik. Ze trok wit weg en strompelde naar de badkamer. Ze moest overgeven.

'Moet ik de zuster bellen?' vroeg Xela in paniek. Ze voelde zich nutteloos.

'Nee, het is in orde.'

Xela hielp haar weer in bed en vroeg zich af wanneer Gregorio zou opdagen. Ze vond het allemaal nogal heftig, dit was ze helemaal niet gewend. Maar Oona leek haar hand er niet voor om te draaien. Xela zag dat de weeën snel heviger werden. Haar zus had duidelijk heel veel pijn en toen de verpleegkundige naar haar kwam kijken, vroeg ze weer om de dokter. Ze vertelde haar dat hij zat te eten, maar dat hij er snel zou zijn. Oona gaf een kreetje toen de verpleegkundige haar onderzocht.

'Ze gelooft me niet, maar ik zweer je dat ze eraan komen,' zei ze met opeengeklemden kaken tegen Xela.

'Alsjeblieft niet,' zei Xela smekend. 'Wacht nou op de dokter. Ik weet niet wat ik moet doen. Ik heb zelfs nooit puppy's gehad.'

Ondanks de pijn moest Oona lachen. Haar gezicht vertrok toen ze weer een wee voelde opkomen. Op dat moment liep Gregorio de kamer binnen, alsof hij zo van de omslag van een modeblad voor mannen was gestapt. Xela vergat altijd hoe knap hij was. Hij keek om zich heen en trok een gezicht.

'Mijn god, wat een lelijke kamer. Hadden ze ons geen betere kunnen geven? Waar is de dokter?'

'Die zit te eten,' zei Xela.

Meteen liep hij naar de balie en maakte een scène. Binnen

een paar minuten liepen er overal verpleegkundigen heen en weer. Een jonge dokter kwam naar Oona kijken en zij vertelde hem dat ze moest persen. Hij keek even en ze zagen dat hij in paniek raakte. Oona had gelijk.

‘Als dit een hotel was, dan gingen ze failliet,’ deed Gregorio gewichtig.

Maar dat is het niet, wilde Xela zeggen, en haar zus stond op het punt van bevallen.

‘Het eten is vast ook heel slecht,’ voegde hij er nog aan toe. Oona begon nu te huilen en eindelijk kwam hij bij zijn positieven.

De dokter kwam de kamer binnen en zei tegen haar dat ze niet moest persen. Ze zei dat ze niet anders kon.

Gregorio stond er met opengesperde ogen bij en Oona pakte zijn arm vast. ‘Laat me niet alleen. Ik heb je nodig.’

Voor één keer begreep Xela precies hoe hij zich nu voelde, doodsbenauwd, en ze kon het hem niet kwalijk nemen.

Nu ging alles heel snel en even later rolden ze Oona op volle snelheid op een brancard over de gang. Xela en Gregorio renden met haar mee.

Hij was doodsbleek en Xela vroeg hem of het wel ging. Hij knikte.

Oona keek haar zus kwaad aan. ‘Waarom vraag je of hij oké is? Ik ben hier degene die moet bevallen, hoor.’

Maar Xela dacht dat hij flauw zou vallen en misschien zichzelf ook wel. Oona was veel dapperder dan zij tweeën.

Een verpleegkundige gaf hun allebei een stoel zodat ze aan Oona’s hoofdeinde konden zitten terwijl ze haar op het verlosbed legden met haar benen in de beugels. De dokter probeerde de baby’s in een betere positie te manoeuvreren zodat ze achter elkaar naar buiten konden komen. Oona begon te schreeuwen van de pijn en greep Gregorio’s arm beet. ‘Laat ze ophouden,’ smeekte ze hem. Alle drie begonnen ze te huilen.

Het was heel heftig, veel erger dan Xela had verwacht. Ze had er helemaal niet bij willen zijn. Oona schreeuwde aan één stuk door terwijl de eerste baby langzaam het geboortekanaal in daalde. De weeën volgden elkaar nu onafgebroken op en eindelijk wilde de dokter dat ze perste. Het leek allemaal uren te duren, maar al na drie kwartier van folterende pijn verscheen er een gezichtje en hoorden ze een kreetje. De dokter hield de baby omhoog, tikte hem zacht op zijn rug. Het was een jongetje en Gregorio zwol op van trots. Hij bukte zich om zijn vrouw een kus te geven.

‘Je bent fantástisch en ik hou van je,’ zei hij door zijn vreugdetranen heen.

De rust was van korte duur, want al gauw kreeg Oona weer weeën. Weer moest ze persen. Het tweede kindje was gedraaid en er was geen beweging in te krijgen. Gregorio werd afgeleid door zijn nieuwste zoon, terwijl Oona weer begon te gillen toen ze probeerden de baby in een betere positie te brengen. Het leek eindeloos te duren, maar uiteindelijk gaf de dokter aan dat het gelukt was.

Oona klemde zich vast aan Xela’s handen. ‘Ik kan niet... Ik k-kan niet,’ bleef ze maar zeggen, terwijl Xela probeerde haar aandacht vast te houden.

‘Jawel, je kunt het. Ik weet dat je het kunt,’ riepen ze allemaal, en allemaal zeiden ze dat ze moest persen. Oona slaakte nog een laatste hartverscheurende kreet en eindelijk kwam ook de tweede baby tevoorschijn, die groter was dan de eerste.

De tranen liepen Xela over de wangen toen de dokter zei dat het een meisje was. De beide zussen grinnikten.

Gregorio was even stil, het leek alsof iemand had gezegd dat het kindje Chinees was. ‘Een meisje? Weet u dat zeker?’ vroeg hij toen.

De dokter moest lachen. ‘Heel zeker.’

Ze wasten haar, wikkelden haar in een roze dekentje en gaven haar aan haar moeder. Beide ouders hadden een tweeling in de armen, een meisje en een jongen.

Twee uur daarvoor waren ze in het ziekenhuis aangekomen en de weeën waren nog maar nauwelijks begonnen toen ze uit Castellina in Chianti weggingen. Toch voelde het voor Xela alsof ze er al een maand waren. Wat was dit zwaar! Zo iets had ze nog nooit meegemaakt. Nu had ze helemaal geen zin meer in een baby. Ze had enorm veel respect voor haar zus, die zoveel pijn had moeten doorstaan, voor de vierde keer in vijf jaar, en nu zelfs met een tweeling. En al was het dan snel gegaan, het was geen makkelijke bevalling geweest. De verpleegkundige die ze had gewogen, vertelde dat ze allebei acht pond wogen. Dat betekende dat Oona zestien pond aan baby's had meegetorst! De meeste tweelingen wogen maar de helft!

'Mijn vrouw is voor het moederschap in de wieg gelegd,' zei Gregorio trots, en weer kustte hij haar.

Xela vond dat haar zus veel meer verdiend had, na alles wat zij had moeten doorstaan, maar Oona zat verrukt met haar nieuwe dochter in haar armen en ze keek liefdevol naar haar man met hun zoon. Xela hoopte maar dat ze dit niet al te vaak meer zou hoeven meemaken. Ze kon zich er geen voorstelling bij maken.

Even later gaf Gregorio zijn zoontje aan een van de verpleegkundigen en zei tegen Oona dat hij zijn moeder zou bellen.

Oona wist dat dat betekende dat al zijn broers en zussen en zijn moeder binnen het uur bij haar op de kamer zouden staan. Zo ging het elke keer en ze vond het niet erg.

'Je bent mijn held,' zei Xela toen hij weg was.

Oona keek haar uitgeput maar triomfantelijk aan. 'Ik ben echt gelukkig, Xela,' verzekerde ze haar. 'Ik hou van hem.'

‘Ook daarom ben je een held.’

Oona lachte. ‘Een meisje is goed voor hem. Ze windt hem vast om haar vingertje.’

‘Ik hoop het.’ Xela ging zitten. Plotseling voelde ze zich slapjes. Zij had zelf natuurlijk ook het een en ander meege maakt de laatste tijd en dat was veel minder vreugdevol dan de komst van de tweeling.

Ze belden hun moeder op Xela’s mobieltje om haar te vertellen dat ze er een kleinzoon bij had en nu eindelijk ook een kleindochter.

In New York was het zes uur ’s avonds en Isabelle had zitten lezen. Jack was net naar huis. Ze was verrukt over het nieuws en blij dat Xela bij Oona was. Die vertelde haar dat het zwaar was geweest, maar dat Oona ongelooflijk dapper was geweest. Isabelle kon niet geloven dat de baby’s zó groot waren.

De volgende ochtend was ze al op en aangekleed toen Jack kwam. Ze vertelde hem het nieuws.

‘Gefeliciteerd. En Xela?’ vroeg hij, nadat hij gevraagd had hoe het met Oona en de tweeling ging.

‘Volgens mij was ze in een shocktoestand. Het was vast niet makkelijk om erbij te zijn toen de tweeling geboren werd. Maar voor Oona ben ik blij dat ze er was. Het is fijn om te weten dat de meiden samen zijn. Over een paar weken ga ik er ook naartoe, wanneer Oona hersteld is en ze alles weer een beetje op de rit heeft. Nu heeft ze genoeg op haar bordje met zijn familie.’

Isabelle ging naar boven om te werken en even later voegde Jack zich bij haar. Hij had de afspraak op haar kalender zien staan. Ze moest naar de oogarts die dag. Xela was er niet en ze had er de tijd voor.

‘Ga ik mee?’ vroeg hij nadrukkelijk.

Ze aarzelde. ‘Wil je dat echt?’

'Ja. Ik zie niet in waarom je alleen zou gaan. Ik wil erbij zijn.'

'Ik vind het wel veel gevraagd, hoor.'

'Dat komt wel vaker voor in het leven.'

Op tijd voor haar afspraak verlieten ze samen het huis. Hij ging met haar mee de spreekkamer in en hield haar hand vast.

Zoals altijd deed het pijn, maar het leek Isabelle dat het deze keer minder erg was omdat ze Jack had om mee te praten. Dat leidde haar wat af.

Op straat bedankte ze hem. 'Ik voel me schuldig dat ik je meegesleept heb,' zei ze beschaamd.

'Ik stelde het toch zelf voor? Geloof me maar, ik heb wel erger meegemaakt.'

Ze gingen met de taxi naar huis en de rest van de middag bekeken ze samen catalogi. Ze gaf aan waarom ze bepaalde schilderijen geschikt vond voor hun klanten en waarom andere niet. Hij vond het allemaal fascinerend en zoals altijd was hij onder de indruk van haar kennis. Hij vond haar een heel aparte vrouw.

En Isabelle bedacht dat hij werkelijk een bijzondere vriend was.

Xela was van mening dat haar bezoek aan Oona een groot succes was geweest. Ze was op tijd geweest voor de bevalling en had een week kunnen blijven. Oona bleef vijf dagen in het ziekenhuis in Florence. Elke dag was er veel bezoek, vooral van familieleden van Gregorio. Op de dag dat ze thuiskwam, vertrok Xela. Ze had tegen haar gezegd wat ze wilde zeggen en ze hadden hun gevoelens uitgesproken en waren veel nader tot elkaar gekomen. Xela was nog steeds onder de indruk van wat ze had gezien tijdens de geboorte van de tweeling.

Gregorio schonk non-stop champagne en deelde sigaren uit. Aan Oona gaf hij een stel diamanten Bulgari-armbanden om haar te bedanken voor hun twee prachtige nieuwe kinderen, Paola en Nicola.

Xela kon er nog steeds niet over uit dat Oona de moeder was van vijf kinderen terwijl ze pas zevenentwintig was geworden. Ze beloofde dat ze snel weer zou komen. En Gregorio had haar bedankt dat ze bij de geboorte was geweest. Het had er zelfs voor gezorgd dat ze een iets warmere band hadden gekregen, al realiseerde ze zich wel dat hij nooit zou veranderen. Hij was onderdeel van een cultuur die zowel

zijn machismo als zijn narcisme stimuleerde en daar kon niemand iets aan veranderen. Oona hield van hem en accepteerde hem zoals hij was, dus moest Xela dat ook doen, in het belang van haar zusje. Het zou niet eerlijk zijn om daar moeilijk over te doen. Gregorio omhelsde Xela hartelijk bij het afscheid, en dat was nog nooit voorgekomen.

Ze vloog van Florence naar New Delhi en vandaar reed ze in zes uur met een auto met chauffeur naar Chandpur in het Bijnor-district in de Indiase staat Uttar Pradesh, waar Theo bezig was met het opzetten van een klein ziekenhuis. Xela was onder de indruk toen ze het zag en had er bewondering voor hoe makkelijk haar zus zich had aangepast aan de primitieve omstandigheden. Dat offer maakte ze kennelijk graag voor het algemeen belang en voor de mensen die ze hielp. Er was een keukentent waar gratis eten werd verstrekt aan de plaatselijke bevolking, die straatarm was. Het gebrek aan medicijnen en voedsel was enorm.

Ze had Theo op de hoogte gesteld van haar komst en het had haar zus verbaasd dat ze al zo snel na de operatie kwam. Ze was bang dat dat betekende dat Xela zieker was dan hun moeder had gezegd, of misschien wist Isabelle het zelfs niet. Ze was doodsbenauwd dat ze was gekomen om afscheid te nemen. Ze konden het weliswaar niet zo goed vinden met elkaar, maar ze waren toch zussen en Theo wilde haar niet verliezen.

‘Waarom ben je werkelijk helemaal hiernaartoe gekomen?’ vroeg ze Xela de volgende dag bezorgd.

Xela zei hetzelfde als dat wat ze tegen Oona had gezegd en ze zei ook dat Theo nog veel meer recht had op haar excuses.

‘Ik ben mijn hele leven al gemeen en onvriendelijk tegen je. Ik ben stikjaloers op wie je bent en wat je hebt.’

Theo was net zo geschokt als Oona was geweest. Maar Xela’s openhartigheid en nederige houding raakten haar zeer.

‘Nu maak ik me nog meer zorgen over je,’ zei ze met een stalen gezicht. ‘Mama zei dat je borstkanker stadium 1 hebt. Ze vertelde er niet bij dat ook je hersens aangetast zijn,’ zei ze plagerig. ‘Wie ben jij en wat heb je met mijn zus gedaan?’

‘O, hou je mond!’ zei Xela, en ze stoeiden even met elkaar zoals ze als kinderen ook hadden gedaan. In jaren hadden ze niet zo van elkaar genoten, en misschien wel nooit.

Xela bleef een week en ze hadden het heerlijk samen. Theo liet haar zien waar ze mee bezig was en stelde haar voor aan de artsen die uit Londen waren gekomen om haar te helpen, en die enkele maanden bleven.

Xela had gemerkt dat het hoofd van het team duidelijk belangstelling had voor haar oudere zus. Plagerig hoorde ze haar uit. Hij heette Geoffrey Bates en zijn vader was lid van het Hogerhuis. Geoffrey kwam uit een heel goede familie, maar net als Theo had hij geen enkele last van de ongemakken in hun armoedige buitenpost. Daarvoor had hij op een vergelijkbare plek in Zambia gezeten en Theo was van plan om daar met hem te gaan kijken om te zien hoe het daar werkte.

‘Ik zie dat dokter Bates duidelijk een zwak heeft voor mijn grote zus,’ zei Xela met een vragende blik in haar ogen.

‘We zijn gewoon collega’s, hoor,’ benadrukte ze. ‘En we zijn geïnteresseerd in dezelfde dingen.’

‘Zo begint het,’ waarschuwde Xela haar. ‘Ik dacht altijd dat je non wilde worden wanneer je groot was, net als Moeder Teresa. Als je verliefd wordt op dokter Bates verpest je alles als blijkt dat je toch maar een mens bent.’

‘Maak je geen zorgen. Op mijn zevenendertigste word ik echt niet verliefd,’ zei Theo vastberaden. ‘Daar ben ik het type niet voor.’

‘Waarom niet?’ wilde Xela weten. ‘Zo oud ben je niet en je zou heel aantrekkelijk zijn als je je haar maar eens kamde en je wandelschoenen uittrok.’

De twee zussen grinnikten naar elkaar en omarmden elkaar stevig voordat Xela naar de luchthaven vertrok. Ze was de halve wereld over gereisd om haar verontschuldigen aan haar zus aan te bieden, maar nu was het tijd om terug te gaan naar New York en met de bestraling te beginnen.

‘Zorg goed voor jezelf,’ zei Theo met tranen in haar ogen. ‘Ik hou van je,’ fluisterde ze zacht.

Xela omhelsde haar nogmaals. Als er iets met haar zou gebeuren, wilde ze niet dat Theo er ook maar enige twijfel over had hoezeer het haar speet dat ze in het verleden zo gemeen was geweest.

‘Ik hou ook van jou. Niet vergeten, hoor. Al ben ik dan een groot deel van je leven een kattenkop geweest.’ Dat was nu voorbij. Ze waren nader tot elkaar gekomen gedurende Xela’s bezoek, meer dan ooit tevoren, en hadden vertrouwelijk gepraat. Ze hadden een nieuwe band opgebouwd die ze beiden koesterden. Ze waren vastbesloten die band in de toekomst zo te houden.

Xela hing uit het raam van de auto te zwaaien totdat ze Theo niet meer kon zien. Het was een goede reis geweest en het was fantastisch geweest om allebei haar zussen te zien. Nu was er geen ontsnappen meer aan en moest ze terug naar New York.

In het vliegtuig van Londen naar New York dacht ze aan wat haar te wachten stond. Ze had gehoord dat een bestraling heel zwaar kon zijn. Haar moeder had beloofd dat ze mee zou gaan, maar toch zag ze ertegen op, al was ze blij dat ze niet alleen hoefde te gaan. Ze was vooral erg blij dat ze het nu goed had kunnen maken met Theo en Oona. En er waren veel plooiën geweest die ze glad had moeten strijken, al hadden ze allebei gezegd dat ze het haar niet kwalijk namen. Het leek inderdaad dat ze het haar hadden vergeven.

Alles in Xela’s leven had nu een nieuwe betekenis en ze

had bij beide zussen de basis gelegd voor een verbintenis die ze daarvoor niet hadden gehad. Theo en Oona waren zo verschillend! Oona was het toonbeeld van een familiemens, terwijl Theo echt een eenling was, alhoewel Xela het idee had dat dokter Geoffrey Bates daar wel eens verandering in zou kunnen brengen. Als Theo tenminste de poort van haar verdedigingsmuur voor hem zou openzetten. Het leek er in ieder geval op dat hij hard op weg was. Theo had alles ontkend en gezegd dat hun belangstelling strikt zakelijk was. Misschien was dat zo wat Theo betrof, maar van wat ze had gezien was Xela er zeker van dat dokter Bates iets anders in gedachten had. De reis naar Zambia die ze van plan waren te maken om zijn onderzoeksproject te bekijken, zou wel eens een uitstekende gelegenheid kunnen zijn. Er verscheen een glimlach op haar gezicht bij die gedachte.

De man naast haar had al een tijdje naar haar zitten kijken en nu sprak hij haar aan. Hij was Amerikaan en had een tijdloos aantrekkelijk gezicht. Hij leek haar een zakenman.

‘Voor zaken in Londen geweest?’ opende hij het gesprek. Hij vroeg zich af of ze een model was. Dat zou best kunnen.

‘Nee, ik ben in India geweest, bij mijn zus. Zij woont daar en bouwt een ziekenhuis in Chandpur, in Uttar Pradesh.’

Het klonk hem erg exotisch in de oren. Ze fascineerde hem, al vanaf het moment dat ze was ingestapt. Hij vond haar een markante vrouw.

‘Is ze dokter?’

‘Nee, een heilige. Ze is al zestien jaar in India en helpt met voedsel, water en medicijnen voor dorpen. Ze bouwt ook medische voorzieningen. Het is meer een roeping dan een baan,’ zei ze voor het eerst trots. Haar stem klonk niet langer scherp wanneer ze over Theo sprak. Ze had kanker moeten krijgen om zover te komen, maar dat vertelde ze hem natuurlijk niet.

‘Woon je in New York?’ vroeg de man hoopvol.

Ze knikte. Ze wilde niet de hele reis met hem praten, maar ze zaten op hun lunch te wachten.

‘Ik werk voor een internationaal bedrijf op Wall Street. We investeren in elektronikabedrijven in Mumbai en New Delhi, met zakenpartners in Londen. Ik ga een paar keer per jaar naar Londen. En zo’n beetje één keer per jaar naar India.’

‘Ik heb een start-up opgericht, maar het moet allemaal nog beginnen te lopen.’

Het klonk een beetje alsof ze zichzelf omlaaghaalde. Dat had hij niet verwacht en hij vond het leuk dat ze ondernemer was.

Tijdens de lunch kletsten ze wat en daarna zette ze haar koptelefoon op en koos een film uit. Halverwege viel ze in slaap en ze werd pas wakker toen ze in New York landden.

Hij besloot een gokje te wagen voordat hij haar op de luchthaven uit het oog verloor en gaf haar zijn kaartje. ‘Ik zou het heel leuk vinden om een keer iets met je te drinken,’ zei hij.

Het amuseerde haar dat hij zo direct was. Hij was een knappe vent en een prettige gesprekspartner, maar op dit moment was ze helemaal niet in de gelegenheid om te daten. Ze had kanker en vond niet dat ze dat een ander kon aandoen. Stel dat ze echt ziek werd? Of erger nog.

‘Dank je,’ zei ze beleefd, en ze schoof het kaartje in haar tas zonder naar zijn naam te kijken, vast van plan het weg te gooien zodra ze thuis was.

‘Heb jij een kaartje bij je?’

Ze schudde haar hoofd. Dit was een privéreis geweest en ze had bewust geen kaartjes meegenomen.

‘Nee, het spijt me.’ Ze bood niet aan haar nummer op te schrijven, want ze wilde hem niet aanmoedigen.

‘Heb je een vriend?’

Ze lachte. ‘Die heb ik ook niet in mijn tasje, nee.’

‘Hoe heet je bedrijf?’

Ze vertelde het hem, toch wel een beetje onder de indruk van zijn vasthoudendheid.

‘Hé, daar heb ik van gehoord. Slim idee. Een bezorgdienst door het hele land.’

‘Nog niet, maar we zijn hard op weg. We zitten nu in zeven steden en we groeien nog steeds.’ Ze wilde helemaal niet over zaken praten met hem. Ze zat nog steeds na te genieten van de fantastische reis naar haar zusjes.

Ze namen afscheid en ze ging met haar bagage door de douane. Ze nam een taxi naar de stad en zodra ze thuis was, belde ze haar moeder. Toen ze in India was, hadden ze elkaar niet gesproken.

‘Hoe was het in India?’ vroeg Isabelle haar. Ze maakte zich zorgen over hoe het gegaan was met Theo.

‘Fantastisch. Theo is echt te gek. Je zou moeten zien wat ze daar allemaal doet,’ zei ze bewonderend.

‘Ik ben er wel eens geweest,’ zei Isabelle lachend, blij dat Xela zo stoer en kalm klonk, veel meer ontspannen dan gewoonlijk.

‘Er is daar ook een knappe Engelse dokter die achter haar aan zit. Ze zegt dat ze geen belangstelling heeft, maar dat geloof ik niet. Hij wel in ieder geval.’

‘Het is nooit te laat,’ zeiden ze in koor, en ze barstten in lachen uit.

‘Hoe voel je je?’ vroeg haar moeder zacht.

‘Prima. Ik moet er niet aan denken dat ik over een paar weken aan die bestraling moet beginnen, maar ik heb geen keus, denk ik.’ Het idee was niet erg opwekkend. Ze werd nu weer in volle hevigheid met de werkelijkheid geconfronteerd.

‘Laat me weten wanneer je begint, hoor,’ zei Isabelle met nadruk. Ze praatten nog even, maar Xela was moe en wilde naar bed.

Vijf minuten later ging de telefoon weer en Isabelle nam

aan dat het Xela was die haar nog iets wilde vertellen. Gewoonlijk kreeg ze niet zoveel telefoontjes 's avonds. Maar ze hoorde een onbekende mannenstem aan de andere kant van de lijn. Totdat hij zijn naam zei. Het was Charles Anderson uit Boston, haar zoon.

'Hallo,' zei hij niet op zijn gemak. 'Ik weet niet hoe ik je moet noemen. "Mama" lijkt me nu een beetje vreemd.'

Ze stootte een zenuwachtig lachje uit. O, wat was ze blij om zijn stem te horen. Ze had de hoop al opgegeven en gedacht dat hij besloten had dat hij haar niet wilde ontmoeten.

'Noem me dan Isabelle.'

'Ja, dat is goed.' Het was lang stil. Uiteindelijk zei hij zacht: 'Ik wil je ontmoeten. Mag ik dan mijn vrouw en kinderen meenemen?'

'O, dat lijkt me enig. Ik wil hen ook graag ontmoeten. Zal ik naar Boston komen?'

'Zou je dat erg vinden? Ik kom niet zo vaak in New York, maar eens in de vijf à tien jaar.'

Dat verbaasde haar. Hij leidde duidelijk een eenvoudig leven.

'Dat is prima. Voor mij is het geen enkele moeite.'

Ze spraken om vijf uur de volgende zaterdag af bij de Bristol Bar in het Four Seasons-hotel aan Boylston Street.

'Ik kan niet wachten, Charles,' zei ze ademloos van de zenuwen.

'Zeg maar Charlie. En ik kijk er ook heel erg naar uit.'

Bevend als een rietje verbrak Isabelle de verbinding.

In Boston zat ook Charlie trillend met de telefoon in zijn handen. Het was voor hen beiden een belangrijk moment. Hier had hij zijn hele leven van gedroomd.

*I*sabelle vroeg Jack of hij het erg vond om op zaterdag met haar naar Boston te gaan. Ze vond het niet prettig om inbreuk te maken op zijn privéleven en hem te vragen in het weekend te werken, maar het idee om in haar eentje naar Boston te gaan, maakte haar zenuwachtig. Het was een korte vlucht, maar ze zou dan wel alleen haar weg moeten vinden op de luchthaven en in het vliegtuig, en ze was gespannen over haar ontmoeting met Charlie. Jack stemde in en vroeg pas op vrijdag wie ze zouden ontmoeten. Hij had aangenomen dat het een klant zou zijn. Het was een onschuldige vraag, toch keek ze hem gespannen aan.

'Mijn zoon.'

'Wauw. Dat is nogal wat.' Hij zweeg.

'Ja. Het duurde even voordat hij had besloten of hij me wilde ontmoeten en dat kan ik me voorstellen. Hij neemt zijn vrouw en kinderen mee. We ontmoeten elkaar in het Four Seasons. Ik weet niet goed wat ik kan verwachten. Hij ook niet, waarschijnlijk. Wat zeg je nou tegen een moeder die je nog nooit ontmoet hebt, of een kind dat je voor het laatst op de dag van zijn geboorte hebt gezien?'

“Hallo” is altijd een goed begin,’ zei hij in een poging haar op te vrolijken. Hij kon wel zien hoe nerveus ze was.

Ze wilde niet te laat zijn of het risico lopen op een vertraging, dus namen ze de ochtendvlucht op zaterdag. Voor de middag waren ze in Boston, waar ze lunchten en een wandeling door de stad maakten voordat ze naar het Four Seasons gingen. Het was een winderige dag in maart. Toen het begon te miezeren, gingen ze twintig minuten te vroeg het hotel binnen. Jack praatte over koetjes en kalfjes om haar af te leiden. Gestrest liep ze even later naar de dames-wc om haar haar te kammen en nieuwe lippenstift op te doen. Doe niet zo idioot, dacht ze. Ze had Charles als baby in de steek gelaten en nu ze meer dan veertig jaar later weer was opgedoken, maakte ze zich druk over haar haar en haar lippenstift.

‘Je ziet er goed uit, hoor,’ zei Jack geruststellend. Het liefst had hij haar een knuffel gegeven om haar zo een hart onder de riem te steken, maar hij dacht niet dat dat gepast was, vooral niet in het openbaar. Hij zou niet bij de ontmoeting zijn en zou in de lobby wachten terwijl zij naar de bar ging. Ze had een rustige tafel gereserveerd zodat ze konden praten.

Om twee minuten voor vijf liet ze Jack alleen en liep ze naar de Bristol Bar. Er was een zitgroep met leren banken en stoelen rond een tafel voor haar gereserveerd. Op de banken zag ze een stel met twee kinderen van de juiste leeftijd zitten en aarzelend liep ze op hen af. Ze droeg een grijze broek met een kort zwart jasje en lage schoenen, stijlvol maar niet te formeel. Haar blonde haar zat in een nette paardenstaart en onder haar jas droeg ze een lichtblauwe kasjmieren coltrui in de kleur van haar ogen. Voordat ze kon vragen of zij de Andersons waren, stond de man op. Hij was kalend maar zag er goed uit, slank en atletisch. Het was schokkend om te zien dat hij als twee druppels water op haar vader leek. Hij leek meer op haar dan haar dochters en ze zou hem overal herkend

hebben. Ze was bang geweest dat ze hem niet zou herkennen in het restaurant en dat ze elkaar niet zouden vinden. Dat risico bleek nihil. Zijn zoon leek op Charlie en hij had een schattig dochttertje met donker haar. Zijn vrouw was een knappe blondine van eind dertig. Ze droeg een rode jas en hoge hakken en had duidelijk moeite gedaan. Isabelle was plotseling bang dat ze niet netjes genoeg gekleed was. Ze had niet willen opvallen, gewoon echt willen zijn zoals ze was.

Charlie wendde zich tot haar en keek haar indringend aan. Ze las in zijn ogen dat hij ook zag dat ze op elkaar leken. Even stond ze naar hem te kijken. Haar ogen vulden zich met tranen en instinctief spreidde ze haar armen. Hij liep meteen naar haar toe en ze omhelsden elkaar. Jack was achter haar aan naar de ingang van de bar gelopen en zag wat er gebeurde. Ook hij voelde tranen achter zijn ogen prikken. Woorden waren niet nodig bij dit ongelooflijk emotionele moment.

Ze deed een stap terug en keek glimlachend naar haar zoon op.

‘Hallo, Charlie.’

‘Ha, mama.’

Ze barstten beiden in lachen uit en ook dat klonk hetzelfde.

‘Je lijkt zoveel op mijn vader,’ zei ze teder. Ze bekeek hem als een leeuw die haar welp in de wildernis terugvindt en zeker wil weten dat alles in orde is.

Hij stelde haar voor aan zijn vrouw Pattie en zijn kinderen, Steve en Jaime, en zei dat ze zestien en elf waren. Haar kleinkinderen keken haar aandachtig aan. Hij had aan hen uitgelegd wie ze gingen ontmoeten, dat ze een extra grootmoeder was en zijn biologische moeder. Ze waren oud genoeg om te weten wat dat was en het had hen geschokt te horen dat zij hun vader had weggegeven. Hij had aan hen uitgelegd dat ze toen vijftien was en hun een paar details gegeven die

zij hem niet lang daarvoor verteld had.

Isabelle kuste beide kinderen en Pattie, en ze gingen zitten.

‘Hoe wil je dat de kinderen je noemen?’ vroeg haar zoon beleefd.

Even keek ze hem in verwarring aan. ‘Wat je wilt. Isabelle? Oma Isabelle?’ Ze wist het gewoon niet.

‘Oma Izzie!’ barstte Jaime uit, en ze moesten lachen. Het meisje had een ondeugende twinkeling in haar ogen.

Ze had het beter begrepen toen Charlie haar duidelijk maakte dat Isabelle een jaar jonger was geweest dan Steve, die zestien was en eruitzag als dertien, toen ze van hem beviel. Dat had hem ook geholpen het in perspectief te zetten. Hij wilde dat hij dat altijd had geweten. De twee vrouwen bestelden thee, Charlie nam een biertje en de kinderen frisdrank. Charlie merkte op dat ze er een stuk jonger uitzag dan hij had verwacht. Ze had de leeftijd om er oma-achtig uit te zien, maar dat was niet het geval. Ze vertelde hem dat haar jongste dochter, zijn halfzus, net was bevallen van een tweeling, zijn neef en nicht.

Aan de telefoon had hij haar gevraagd hoeveel kinderen ze had, maar hij was zo zenuwachtig dat hij zich dat niet kon herinneren.

‘Drie dochters. Theo is zevenendertig, ze woont al zestien jaar in India en helpt arme mensen. Ze is niet getrouwd en heeft geen kinderen. Xela wordt tweeëndertig en probeert een bestaan op te bouwen als ondernemer in New York. Zij is ook alleen en heeft geen kinderen. En Oona is zevenentwintig, is vijf jaar getrouwd, woont in Italië en heeft vijf kinderen, inclusief de tweeling die ik net noemde.’

‘Zij heeft genoeg kinderen voor allemaal, zeg,’ zei Charlie schertsend. Hij probeerde de verschillende plaatsen, namen en details te onthouden. Het belangrijkste was dat hij nu wist dat hij drie zussen had. Ze had foto’s meegenomen en

met gretige belangstelling bekeek hij de gezichten van zijn halfzusjes. Hij gaf de foto's door nadat hij ze had gezien.

'Van dezelfde vader?' wilde hij weten. Het was hem opgevallen hoe verschillend ze eruitzagen, en geen van allen leken ze op hem. Ze leken trouwens ook niet veel op haar, behalve misschien Theo, die blond was.

'Drie verschillende vaders,' zei ze een beetje beschaamd. 'Twee van hen zijn overleden, eentje is in de gevangenis beland.' Ze wilde geen geheimen voor hem hebben na al die tijd.

Hij knikte en vroeg: 'En ben je nu getrouwd?'

Ze schudde haar hoofd. 'Nee. Al niet meer sinds Oona's vader zevenentwintig jaar geleden overleed, voor haar geboorte.'

'Wat jammer,' zei hij vriendelijk. 'Vooral als twee van hen zo ver weg wonen.'

Nu was het haar beurt. 'Waren de Andersons aardig voor je, Charlie?' Daar had ze zich altijd zorgen om gemaakt.

'Best aardig, ja. Het waren geen echt hartelijke mensen. Ze kregen een dochter nadat ze mij hadden geadopteerd. Ik werd het "geadopteerde" en zij het "echte" kind. Dat maakte wel een groot verschil voor hen.'

Het speet haar om dat te horen en ze vond het jammer voor hem. 'Dat moet pijnlijk geweest zijn.' Meteen voelde ze zich een hypocriet. Wat zij hem had aangedaan was veel erger.

'Ze zijn allebei overleden. Ze wilden niet dat ik op zoek naar je ging en wilden me niks vertellen. Waarschijnlijk wisten ze zelf ook niet veel. Adoptiegegevens waren toen niet openbaar. Nu is dat heel anders. Toen mocht een geadopteerd kind niets weten van zijn biologische ouders. Tegenwoordig heeft iedereen contact, gaat op bezoek en stuurt foto's en kerstkaarten. De meesten van mijn vrienden die zijn geadopteerd kennen nu hun biologische ouders.'

'Ik heb altijd naar je op zoek willen gaan. Ik wist niet of dat überhaupt kon en ik was bang om je leven overhoop te halen. Bovendien had ik mijn eigen leven een tijdlang ook niet op orde met enkele ongebruikelijke verhoudingen, een man die overleed, een scheiding. En ik voedde mijn kinderen alleen op. Heel lang was het niet gemakkelijk allemaal.'

'Heb je een baan?' Hij wilde alles van haar weten, wat ze deed en wie ze was.

'Ik ben kunstadviseur. Ik verkoop schilderijen aan privé-klanten.'

Het klonk hem spannend in de oren. Zijn leven was helemaal niet spannend.

'Heb jij een leuke baan? Wat doe je?' Hij leek haar een slimme vent.

'Ik ben vertegenwoordiger bij een uitgeverij. Ik vind het niet zo leuk, maar ik heb tenminste een baan. Een tijdje heb ik in de verzekeringen gezeten. Het is grappig, ik hou van kunst, al weet ik er niet veel van. Pattie geeft les aan groep 8. Ze komt uit New Hampshire. We trouwden toen ze eenentwintig was en ik vijftientig. We hebben het best goed samen.' Hij glimlachte naar zijn vrouw.

Het leek haar dat hij een rustige, evenwichtige man was, niet het type dat snel een risico zou nemen en ook was hij waarschijnlijk niet erg creatief, maar ze had het gevoel dat hij betrouwbaar was. Ze vroeg zich af hoe haar dochters op hem zouden reageren, of ze hem neerbuigend zouden behandelen. Hij kwam niet uit een bijzonder goed milieu en woonde in een middenklassenwijk, maar hij leek een degelijke, vriendelijke man, het soort mens dat nooit een kind ter adoptie zou afstaan.

'Weet je iets over mijn vader? Ik kon niets over hem vinden,' zei hij met een gepijnigde blik in zijn ogen.

'Niet veel. Ik kende hem nauwelijks. Ik zat op de mid-

delbare school, hij nodigde me uit voor een schoolfeestje. Hij voerde me dronken, sleepte me een auto in die hij had geleend en... Nou ja, je begrijpt wel hoe het verderging. Zijn naam was Stewart Wheeler, hij was achttien toen je geboren werd. Mijn vader is naar zijn vader gegaan en die ontkende alles. Hij ging studeren aan de universiteit van New Mexico en ik heb nooit meer iets van hem gehoord. We zijn nooit vrienden geweest. Onze school weet waarschijnlijk meer van hem dan ik.' Ze gaf hem de naam van hun middelbare school in Newport en die schreef hij op, met de naam van zijn vader. Waarschijnlijk was hij zijn hele leven al op zoek naar zijn ouders en ze schaamde zich dat ze hem zo weinig kon vertellen.

'Mijn vader was een heel aardige man. Je lijkt erg veel op hem. Hij was conservator bij een museum in Boston. Mijn moeder stierf toen ik drie was, aan borstkanker. Daarna nam hij een baan als rentmeester op een prachtig landgoed, zodat hij vaker bij mij kon zijn. Daar ben ik opgegroeid. Hij is al lang geleden gestorven, zevenentwintig jaar geleden. Ik was medewerker in een kunstgalerie voordat ik mijn eigen bedrijf begon.'

'Nou, je hebt het goed gedaan, als ik hoor hoe moeilijk het in het begin was,' zei hij eerlijk, denkend aan haar moeder. 'Je hebt leuke kinderen en het klinkt alsof ze het goed doen. Ik zou de knul hebben vermoord die dat mijn dochter aandeed!' Hij keek beschermend naar Jaime en haar moeder streek over haar haar.

Pattie leek haar een hartelijke vrouw, en een goede echtgenote en moeder. Isabelle voelde dat ze een positieve kracht uitstraalde, zonder te oordelen. Ze waren gewoon allemaal enorm benieuwd naar elkaar.

'Zijn er gezondheidsdingen of psychische problemen waar ik iets van moet weten? Dat heb ik me altijd afgevraagd. Met zo'n soort adoptie hoor je daar ook niets over.' Dat zat hem

al zijn hele leven dwars, telkens wanneer hij naar de dokter ging en ze hem naar zijn familiegeschiedenis vroegen. Die had hij niet.

‘Niet dat ik weet, geen psychische dingen in ieder geval. Mijn vader stierf aan een hartaanval op zijn vijfenzestigste, maar hij had daarvoor nooit problemen. Mijn moeder stierf aan de gevolgen van borstkanker toen ze drieëndertig was. Dat is net naar voren gekomen bij mijn dochter Xela, die bijna tweeëndertig is. Ze wordt nu behandeld en gelukkig waren ze er vroeg bij. Wat jouw dochter betreft zou dat dan haar overgrootmoeder zijn, mijn moeder, en dat is best ver weg, en nu dan haar tante, jouw zus, dat is dichterbij. Ik weet niet of het toeval is of erfelijk, maar zorgelijk is het wel.’

‘Dat spijt me,’ zei hij meelevend.

Ze bestelden nog iets te drinken en Isabelle bestelde ook koekjes voor de kinderen. Pattie en Charlie wilden niets. Hij was veel te opgewonden om te eten, net als Isabelle. De kennismaking verliep goed, ze hadden allemaal het beste met elkaar voor en ze had in ieder geval een paar vragen waar Charlie mee zat kunnen beantwoorden.

Uren zaten ze te kletsen, en Isabelle voelde de spanning haar lichaam verlaten. Diep in haar binnenste was er altijd een plek geweest waar ze beschadigd was sinds ze hem had afgestaan. Nu voelde ze dat die heelde.

Bijna aan het einde van de ontmoeting herinnerde ze zich dat ze hem iets wilde laten zien. Ze pakte haar portefeuille en haalde er een vergeelde foto uit ter grootte van een postzegel van een min of meer onherkenbare baby met een blauw mutsje op, gewikkeld in een dekentje.

‘Die is gemaakt op de dag dat je met de Andersons het ziekenhuis verliet. Een van de verpleegkundigen gaf hem aan me. Zij was degene die me de naam van je adoptieouders vertelde. Ze had die foto eigenlijk niet mogen nemen. Die

draag ik al drieënveertig jaar bij me.'

Zijn ogen vulden zich met tranen bij die woorden en ook zij hield het niet droog. De ontmoeting was voor hen beiden emotioneel geweest. Pattie en de kinderen waren nieuwsgierig maar hadden er stil en respectvol bij gezeten. Ze zagen hem nooit huilen en wisten hoeveel het voor hem betekende dat hij zijn moeder had gevonden.

'Het betekent heel veel voor me dat je niet gewoon bent doorgegaan met je leven en me vergat. Ik vind het nog steeds pijnlijk, al begrijp ik het nu zoveel beter. Op je vijftiende kon je helemaal niet voor een baby zorgen, je had niet eens een moeder om je te helpen.'

'Van mijn vader mocht ik je niet houden,' zei ze weer. 'Ik heb hem dat nooit vergeven.' Met het uitspreken van die woorden voelde het alsof er een gekooide vogel werd vrijgelaten, waarvan ze niet had geweten dat die in haar hart opgesloten had gezeten. En het was waar. Al hield ze dan van haar vader, ze had het hem nooit vergeven dat ze de baby had moeten afstaan. Dat had altijd tussen hen in gestaan en ze vermoedde dat hij dat wel had geweten. Daarom had hij waarschijnlijk minder heftig gereageerd toen ze Theo wilde houden. Dat kon ook niet anders, want ze was volwassen, of bijna in ieder geval, en eenentwintig toen Theo werd geboren.

Ze gaf Charlie de foto's van zijn halfzusjes, met hun namen op de achterkant, om te houden. Ze had ook een foto van haar ouders meegenomen, in hun jonge jaren, en een paar van haar op verschillende leeftijden. Een van haar op haar vijftiende, vlak voordat ze zwanger raakte. Ze zag eruit als een kind. Een uit de tijd dat ze in Frankrijk studeerde met de Eiffeltoren op de achtergrond, en een paar die in de afgelopen jaren waren gemaakt, inclusief een recente, gezeten achter haar bureau, die Jack had genomen voor een artikel over haar in *ARTnews*.

Ze vroeg de rekening en stond erop te betalen. Samen liepen ze door de lobby van het hotel. Haar blik kruiste die van Jack en ze knikte. Hij kwam op hen af en ze stelde hem voor als haar zakelijk assistent.

Charlie schudde hem de hand. Hij kon zijn ogen niet van hem afhouden. 'O mijn god... O mijn god... Jij bent het echt, hè?' Hij keek alsof er voor zijn neus net een bom ontploft was. 'Jij was mijn idool op de middelbare school, toen je nog speelde. Jack Bailey. Ik heb je laatste wedstrijd gezien en heb wel een week gehuild. Wat doe jij hier?'

Jack glimlachte. 'Ik ben Isabelles medewerker. Ik leer haar basketballen.' Iedereen moest lachen.

Jack had een camera meegenomen en bood aan om van hen een foto te maken in de lobby. Charlie vroeg of Isabelle een foto kon maken van hem met Jack. Het deed hem bijna meer om zijn tieneridool te ontmoeten dan zijn moeder. De twee vrouwen wisselden een blik en grinnikten. Het stel was achttien jaar getrouwd en Isabelle had het goed gezien: Pattie was degelijk en ze hield van hem. Ze zagen er heel gelukkig uit.

Bij het afscheid omhelsden en kusten ze elkaar en ze beloofde om snel een ontmoeting met haar dochters te organiseren. Isabelle en Jack stapten in de auto die Jack had gehuurd en reden naar het vliegveld. Ze slaakte een diepe zucht en leunde doodmoe maar opgelucht naar achteren. Jack vroeg haar hoe het was gegaan en ze dacht even na voordat ze antwoordde. Het was allemaal zoveel beter gegaan dan ze verwacht had. Hij was niet kwaad en hij had ogenschijnlijk geen hekel aan haar. De ontmoeting was hartelijk geweest en van beide kanten vol mededogen.

'Het was als het doorprikken van een steenpuist die een deel van me al sinds mijn vijftiende vergiftigt. Ik heb altijd geweten dat hij er zat, maar ik kon er niets aan doen. Ik denk dat het ook zo voor hem voelde. Er zijn zoveel vragen waarop

we geen van beiden het antwoord hebben. Zijn adoptieouders lijken me niet erg bijzonder, maar op zich was er niets mis met hen. Ze kregen zelf ook een kind nadat ze hem hadden geadopteerd. Daarna kwam hij altijd op de tweede plaats. Dat is natuurlijk vreselijk voor een kind. Maar wat ik gedaan heb, was erger. Ik ben blij dat hij zo'n lieve vrouw heeft en fijne kinderen. Het zijn gewoon fatsoenlijke mensen. En hij lijkt sprekend op mijn vader. Ik weet niet of hij het me nog nadraagt dat ik hem heb afgestaan. Ik denk dat hij het beter kan plaatsen nu hij het hele verhaal kent. Tegenwoordig zou zijn vader aangeklaagd zijn voor verkrachting. Toen vond iedereen het normaal, dat was gewoon het risico als je uitging met een jongen. Jammer dan als een meisje op haar vijftiende zwanger raakte. De gedachte was dat als dat haar leven kapotmaakte, ze dat kennelijk had verdiend. Mijn leven is niet geruïneerd, al had dat wel kunnen gebeuren. In ieder geval heb ik er altijd veel last van gehad dat ik hem na zijn geboorte heb afgestaan.

Ik zou hem graag weer ontmoeten en ik wil hem aan de meiden voorstellen, al zal dat nog wel even duren en dat weet hij. Ze komen niet zo vaak thuis, en niet samen. Misschien vraag ik ze om thuis te komen, speciaal om hem te ontmoeten.' Ze keek bedachtzaam. 'Ik vind het belangrijk. Ze zijn bloedverwanten, al hebben ze dan nooit van zijn bestaan geweten en hebben ze niet veel gemeen.' Ze vroeg zich af hoe ze op hem zouden reageren. Ze dacht ook aan haar vader en hoe fel hij erop was geweest dat ze de baby afstond. Dat ze het gevoel had gehad dat ze geen keus had. 'Mijn vader zou zich omdraaien in zijn graf als hij het wist,' zei ze zacht, en ze keek naar Jack.

'Ik denk dat hij het wel zou begrijpen,' zei hij vriendelijk.

'Dat hoop ik maar. Ik kon niet leven met de gedachte dat ik hem voor mijn dood niet zou hebben ontmoet, of dat ik

dat tenminste niet zou hebben geprobeerd.'

Jack keek haar geschrokken aan. 'Ik hoop niet dat je van plan bent binnenkort dood te gaan?'

'Nee, maar als ik blind word, wilde ik hem wel voor die tijd hebben gezien. Het is grappig, hij lijkt veel op me, meer dan mijn dochters.'

'Ja, dat is zo,' was Jack het met haar eens. 'Hij ziet er goed uit.'

'En hij vond het fantastisch om jou te ontmoeten. Dat was zo schattig.' Ze glimlachte naar Jack.

'Er zijn dus nog wel een paar mensen die zich mij herinneren,' zei hij zacht.

'Ja hoor, zo ongeveer iedereen onder de negentig.'

'Wat weet jij daar nou van?' zei hij plagerig. 'Je bent nog nooit naar een basketbalwedstrijd geweest.'

'Nee, maar ik heb nu over je gelezen. Je was echt een ster!'

Het enige wat hij zei was: 'Ik neem je wel een keer mee naar een wedstrijd.'

'Dat zou ik leuk vinden.' Ze herinnerde zich hoe verrast ze was geweest door zijn lengte de eerste keer dat ze hem ontmoette. Nu ze wist dat hij vroeger basketbalspeler was geweest vond ze dat logisch.

De korte vlucht naar New York verliep gladjes. Ze had zich zo'n zorgen gemaakt over de ontmoeting met Charlie dat, nu alle spanning was weggevloeid, ze met haar hoofd op Jacks schouder in slaap viel. Na de landing maakte hij haar voorzichtig wakker. Ze gingen van boord en hij bracht haar thuis.

De hele nacht dacht Isabelle aan Charlie en zijn gezin. Hij had tenminste geen slecht thuis gehad, al waren zijn ouders niet zo hartelijk geweest. Ze hadden hem niet geslagen en hij had altijd genoeg te eten gehad. Daar had ze af en toe vreselijke nachtmerries over gehad. Haar vader wilde daar

nooit over praten en hij wilde haar zelfs niet geruststellen. Voor zijn gevoel was het onderwerp afgehandeld en hoefde er nooit meer over gesproken te worden.

Midden in de nacht stond ze op om een e-mail naar haar dochters te sturen. Het was moeilijk om de juiste woorden te vinden. En ze wilde hen ook niet ongerust maken. Verschillende keren begon ze overnieuw.

Lieve Theo, Xela en Oona (ze zette ze altijd in volgorde van leeftijd), dit is een van de vreemdste vragen die jullie ooit van je moeder zullen krijgen. Later zullen jullie pas begrijpen waarom, maar het is belangrijk voor me. Héél belangrijk.

Ik wil graag dat jullie iemand uit mijn verleden ontmoeten, iemand die jullie moeten kennen. Ik denk dat het voor jullie en voor hem betekenis zal hebben. Ik zou het fijn vinden als jullie alle drie in de komende maand of twee thuiskomen. Doe het voor mij. Uiteraard betaal ik. Laten we een datum prikken die jullie alle drie uitkomt. Heel veel liefs en dankbaarheid, mama.

Ze wilde hun niet vertellen waarom, of wie hij was, en Oona was de eerste die de volgende ochtend belde, het was tenslotte zes uur later in Italië.

‘Ben je verliefd? Ben je een oud vriendje tegen het lijf gelopen? Ga je trouwen? Is dit een trucje om ons naar huis te lokken voor het huwelijk?’

Het was niet bij Isabelle opgekomen dat ze zouden denken dat het iets romantisch was. ‘Nee hoor, ik ben niet verliefd. Ik heb geen vriend en ik ga niet trouwen. Het is een familielid van me dat jullie niet kennen. Dat is het enige wat ik erover wil zeggen. Doe me dat plezier nou.’

‘Dat zal niet zo makkelijk zijn, mama,’ zei ze bedachtzaam.

‘Gregorio wil niet dat ik zonder hem ergens naartoe ga. En de komende twee jaar geef ik nog de borst.’ Het voelde voor haar soms alsof ze een melkkoe was, maar Gregorio stond erop. Als een van de kinderen verkouden werd, beschuldigde hij haar er altijd van dat ze te snel met borstvoeding was gestopt. Een jaar vond zij echt lang genoeg, maar hij was het daar niet mee eens.

‘Ik ga geen twee jaar wachten tot jij thuiskomt. Ik betaal de reis. Neem de tweeling mee, dan betaal ik ook de vlucht voor het kindermisje. Om de beurt helpen we je met ze. Je hoeft niet meer dan een paar dagen te blijven, alhoewel ik het natuurlijk heerlijk vind om je te zien. En als hij dat wil, komt Gregorio toch gewoon mee?’

‘Hij vindt het vreselijk om naar het buitenland te gaan. Dan klaagt hij de hele tijd. Ik kom liever alleen met de baby’s. Dank je wel dat je mijn ticket en dat van het kindermisje wilt betalen. Ik kan paspoorten voor ze krijgen bij het consulaat in Florence. Je maakt het wel heel aantrekkelijk. Ik ga kijken wat ik kan regelen.’

Theo stuurde haar een e-mail met dezelfde vragen en haar moeder gaf haar dezelfde antwoorden. Ze dachten allemaal dat het om een trouwerij ging en konden geen andere reden verzinnen waarom hun moeder ze tegelijk uitnodigde. Het moest wel om een mysterieuze vreemdeling uit haar verleden gaan. Er volgde een hele stroom e-mails tussen de meiden, maar ze konden niet bedenken wie het was.

Toen Isabelle Xela vergezeld naar de bestraling, legde ook die haar het vuur na aan de schenen. Ze had al een aantal kleine tatoeages gekregen op de plekken waar ze precies bestraald zou worden.

‘Ik zeg niks totdat jullie allemaal hier zijn,’ zei Isabelle vastbesloten.

‘Ik denk dat je verliefd bent,’ drong Xela aan. Ze vertel-

de haar moeder over de man die ze tijdens haar terugvlucht ontmoet had.

‘Dat klinkt interessant. Bel hem toch op!’ moedigde Isabelle haar aan.

‘Ik heb kanker, mama. Ik ga het die arme kerel niet aandoen dat hij me misschien moet gaan verzorgen als ik zieker word. Dat zou onverantwoordelijk en gemeen zijn.’

‘En als je niet zieker wordt, en dat word je niet,’ zei Isabelle vastberaden, ‘is het een gemiste kans.’

‘Ik bel hem niet,’ zei Xela koppig, en Isabelle liet het onderwerp rusten.

De bestraling was inderdaad heel vermoeiend. Vier weken lang had ze het erg zwaar, maar toen was het dan ook voorbij.

In die maand had Isabelle haar oogbehandeling stopgezet. Ze kon die twee dingen gewoonweg niet combineren, want Xela werd elke dag bestraald.

‘Is dat wel goed, een hele maand geen injecties?’ vroeg Jack.

‘Ik kan niet allebei. Ik begin meteen weer als Xela klaar is.’

Isabelle maakte duidelijk dat ze daar geen gezeur over wilde, dus hij drong niet aan. Hij was haar medewerker, niet haar echtgenoot.

Op de dag nadat Xela klaar was met de bestraling rende Isabelle de straat over om een taxi te bemachtigen en in de haast zag ze de stoeprand niet en struikelde ze. Haar knieën waren lelijk geschaafd en ze had een verstuikte pols. Ze schaamde zich ontzettend toen ze overeind geholpen moest worden door omstanders. Strompelend liep ze naar huis en ze probeerde naar binnen te gaan zonder dat Jack het merkte, maar hij hoorde haar binnenkomen en kwam tevoorschijn om haar te begroeten. Hij schrok vreselijk toen hij zag dat het bloed langs haar benen liep. En haar pols leek inmiddels wel een kleine voetbal.

‘O mijn god, wat is er met je gebeurd?’ Hij haastte zich naar haar toe. ‘Ben je beroofd?’ Snel haalde hij een ijskompres en schone natte handdoeken voor haar pols en benen.

Ze ging in de keuken zitten. ‘Het gaat wel,’ hield ze vol. ‘Ik vind het alleen zo stom. Ik zag de stoeprand niet.’ Haar pols deed meer pijn dan ze wilde toegeven. Misschien was hij wel gebroken.

‘Je móét terug naar de oogarts. Wordt het erger?’ vroeg hij bezorgd.

Ze schudde haar hoofd. ‘Volgens mij gaat het juist een beetje beter. Ik keek gewoon niet uit. Ik had haast.’

‘Het is beter om een foto van je pols te laten maken.’

‘Helemaal niet,’ bromde ze, en ze ging even liggen. Een telefoontje van Oona vrolijkte haar op.

‘Ik kan over een week komen. Mijn schoonzus heeft gezegd dat ze wel een oogje in het zeil houdt. De nicht van mijn kindermisje komt mee en ik heb tegen Gregorio gezegd dat je over onze erfenis wilt praten en daar kon hij niets tegen inbrengen. Ik mag drie dagen weg van hem.’

‘Maar dat is geweldig!’ zei Isabelle verrukt. ‘En Theo? Heb je al met haar gesproken?’ Ze moesten wel allemaal tegelijk komen.

‘Ze heeft me een e-mail gestuurd. Ze moet rond die tijd toch in Londen zijn. Die Britse arts die haar helpt houdt een lezing voor de Academy of Royal Medical Colleges. Dat helpt ze bij het krijgen van giften. Ze ontmoet hem daar en ze zei dat ze via New York kan vliegen, als je erop staat.’

‘Ik sta erop,’ zei Isabelle resoluut. Het enige wat ze nu nog moest doen was het aan Charlie vertellen en hopen dat hij met zijn gezin zou kunnen komen. Ze belde hem zodra ze had opgehangen. Het kwam hem uit en zij vertelde dat ze het hotel en de vlucht voor hem en zijn gezin zou betalen. Hij voelde zich daarbij een beetje opgelaten maar was haar

ook dankbaar. Het was duidelijk dat ze niet veel geld hadden.

Vervolgens stuurde ze iedereen een e-mail waarin ze hen bedankte en haar plannen bevestigde. Over een week zouden ze allemaal in New York zijn. Jack zou alles voor haar regelen.

Er was goed nieuws en er was slecht nieuws. Haar pols bleef heel pijnlijk, ondanks de ijskompresen, en Jack dwong haar naar de spoedeisende hulp te gaan, waar ze een foto maakten en haar vertelden dat haar pols gebroken was. Ze moest vier weken lang in het gips. Ze vond het vreselijk dat haar kinderen haar zo zouden zien, maar er was niets aan te doen. Daarna ging ze terug naar de oogarts. Ook hij dacht dat er een lichte vooruitgang was.

Ze kon bijna niet wachten totdat ze haar familie samen onder één dak had. De meiden kwamen op vrijdag, Charlie en zijn gezin zouden zaterdagochtend naar haar huis komen en blijven voor de lunch. Ze nam een kok in de arm, aangezien ze niets kon met haar gebroken pols. Bovendien logeerden Theo en Oona, het kindermisje en de baby's allemaal bij haar. Jack had alle denkbare babyspulletjes gehuurd: twee wiegjes, kinderstoeltjes en een schommel, waardoor de chaos compleet was toen ze er waren.

Die avond kwam Xela voor het eten. Ze aten pasta in de keuken en Xela en Theo waren geschokt toen ze zagen hoe vaak Oona de baby's moest voeden. Het leek wel of ze continu een baby aan de borst had, en soms zelfs allebei.

'Houden ze dan nooit op met eten?' vroeg Xela ontzet. 'Het zijn net kleine vampiers.'

'Ik weet het. Ik voel me net een koe. Het houdt nooit op met een tweeling. En ik heb zoveel melk, ik heb het idee dat ik de hele dag met mijn tieten uit mijn blouse moet lopen en ze aan vreemden moet aanbieden.'

'Waarom hou je er niet gewoon mee op?' stelde Theo voor.

‘Dat kan niet. Gregorio zou me vermoorden. Ze zijn pas twee maanden oud. Ik zou best na zes maanden op willen houden, maar dan vraagt hij waarschijnlijk een scheiding aan.’ Ze was of aan het voeden of luiers aan het verschoenen van de tweeling. Om beurten hielden hun moeder, hun tantes en hun grootmoeder ze vast, en als ze begonnen te jengelen of moesten slapen, nam het kindermisje ze mee. Zo kreeg Oona tenminste wat rust.

‘Ik kan ze niet de borst geven voor je, Oona. Mijn tieten worden op dit moment gefrituurd.’ Xela maakte er maar een grapje van. Ze was goedgemutst, want ze had net een PET-scan gehad en bloedonderzoek en de kanker was weg. Dat vierden ze bij het avondeten met champagne.

Isabelle was dolblij. Alle drie haar dochters waren thuis, ze leerde de tweeling kennen, en Xela’s kanker was weg. Beter werd het niet.

De meiden bleven gissen wie de raadselachtige bezoeker zou zijn, maar geen van hen had ook maar een idee.

‘Iemand die ons elk een miljoen dollar wil geven?’ vroeg Xela plagerig. Ze meende het niet en iedereen begon te lachen.

‘Als dat gebeurt, laat ik mijn borsten liften,’ kondigde Oona aan. ‘Tegen de tijd dat ik ophoud met borstvoeden, hangen ze op mijn knieën.’

‘Zorg dan gewoon dat je niet meteen weer zwanger raakt,’ zei Theo verstandig.

Oona zuchtte. Ze kende haar man langer dan vandaag en hij had gezegd dat hij er minstens zes wilde en misschien zelfs wel acht, om zijn ouders de loef af te steken. Als ze hem te vriend wilde houden, was ze nog niet klaar, en dat was haar belangrijkste doel in het leven. Maar ze was nu tenminste in New York, al was hij dan niet blij geweest. Hij belde haar elke vijf minuten om te vragen wat ze aan het

doen was. Ook tijdens het eten op vrijdagavond belde hij, maar ze nam niet op en hij begon haar berichtjes te sturen. Ze lag echt aan de ketting.

Ze probeerden Theo uit te horen over Geoffrey Bates en dat ging gepaard met veel geplaag. Ze benadrukte weer dat ze slechts collega's waren. Haar zusjes begonnen te joelen, ze geloofden er geen snars van. Uiteindelijk gaf ze zich gewonnen en gaf toe dat ze een paar keer uit eten waren geweest. Toen biechtte ze op dat ze samen een weekend naar Schotland gingen.

'Ik wist het wel!' gilde Xela. Ze vonden het allemaal erg leuk voor Theo. Dit was de eerste man in een heel lange tijd in Theo's leven van wie ze afwisten.

Die avond bleven de meiden lang op om bij te praten en ook Xela bleef logeren. Het ontbijt de volgende dag was net zo rumoerig als het eten de avond ervoor. Om de beurt hielden ze de tweeling vast, behalve wanneer Oona ze moest voeden. Dat deed ze met een sjaal om haar schouders geslagen.

Er hing een verwachtingsvolle sfeer. Haar dochters waren zich nog aan het aankleden toen Charlie met zijn gezin om klokslag twaalf uur aankwam. Isabelle bracht ze naar de zitkamer en bood hun iets te drinken aan. Vijf minuten later liepen de drie meiden de kamer binnen. Theo en Xela droegen de baby's. Isabelle stelde ze allemaal aan elkaar voor en vroeg ze te gaan zitten. De meiden keken nieuwsgierig naar de Andersons.

'Ik wilde jullie allemaal bij elkaar hebben,' zei Isabelle ernstig, 'omdat ik jullie iets van mijn verleden wil vertellen wat jullie niet weten.'

Theo's aandacht was volledig op Charlie gericht terwijl haar moeder sprak. Ze had hem natuurlijk nooit ontmoet, maar hij had iets bekends. Ze kon haar ogen niet van hem afhouden. Ze zaten allemaal een beetje ongemakkelijk naar

elkaar te lachen en Charlie was heel nerveus. Jaime speelde met een van de baby's. Alleen Steve leek het niet te interesseren.

Isabelle vertelde hun over het schoolfeestje toen ze net vijftien was, en waar dat toe had geleid. Haar vaders besluit, haar onvermogen om het anders te doen of haar vader van mening te doen veranderen... De baby die ze had afgestaan en hoe haar dat voor altijd had getekend.

Terwijl het verhaal zich ontvouwde, keken haar dochters haar met stijgende verbazing aan. Ze hadden gedacht dat ze haar heel goed kenden, maar dit hadden ze toch niet geweten. Theo begreep het als eerste, toen ze beseftte hoeveel Charlie op hun moeder leek.

Isabelle vertelde hun dat ze altijd op zoek had willen gaan naar Charlie en dat ze daarvoor eindelijk de moed had gevonden. Nu, drieënveertig jaar later, had ze hem gevonden. Ze zei dat hij hun halfbroer was en dat ze meende dat ze het verdienden om elkaar te leren kennen. Bij het horen van dit nieuws viel er een doodse stilte in de kamer.

Theo stond als eerste op om hem te omhelzen. Oona begon te huilen en gaf hem een kus. Xela vertelde hem dat ze altijd graag een broer had willen hebben omdat haar zusjes in hun jeugd onuitstaanbaar waren geweest. Er werd gelachen en gehuild, iedereen kuste en omarmde elkaar. De meiden praatten met Pattie en hun neefje en nichtje. Er was geen sprake van verwijten of beschuldigingen. Er was slechts mededogen en sympathie voor wat Isabelle en Charlie doorstaan hadden. Om de beurt omhelsden ze hun moeder, ook Charlie, en iedereen realiseerde zich hoeveel moed ervoor nodig was geweest om dit te vertellen.

Het was een hels kabaal in de zitkamer en een uur later gingen ze allemaal naar de eetkamer voor de lunch die Isabelle had besteld. Ze nam een moment om de hele schare te

aanschouwen. Ze had niet gedacht dat ze ooit met al haar vier kinderen aan één tafel zou zitten.

Teleurgesteld wendde Charlie zich tot Isabelle. 'Waar is Jack?'

'Jack wie?' vroegen de meiden in koor.

'Mijn assistent,' legde Isabelle uit.

Charlie vertelde hun het hele verhaal, over de topbasketballer die hij was geweest en hoe het was geëindigd. Het gaf hun een nieuwe kijk op hem. Isabelle vertelde Charlie dat Jack niet op zaterdag werkte.

Xela boog zich naar haar moeder toe en fluisterde dat ze de man van de terugvlucht had gebeld, dat ze samen hadden geluncht en dat ze de volgende week uit eten gingen. 'We kunnen gewoon vrienden zijn, voor het geval ik weer ziek word,' zei ze voorzichtig.

'En als hij dan ziek wordt? Loop je dan weg?'

'Natuurlijk niet,' zei ze verschrikt en een beetje beledigd.

'Waarom neem je dan aan dat hij dat wel zal doen als jij weer ziek zou worden?'

'Dat is het niet. Ik wil zijn leven niet verpesten, mama.'

'Dat doe je niet,' zei Isabelle.

Oona liet de Andersons foto's zien van al haar kinderen en van de boerderij in Toscane. Theo en Pattie hadden een interessant gesprek over de school die ze wilde bouwen naast het ziekenhuis. Charlie praatte met ze allemaal. Onderwijl pakte Jaime weer een van de baby's op.

De Andersons bleven tot vijf uur. Toen ze weg waren, gingen de meiden en hun moeder in Isabelles kantoor zitten om de dag door te nemen.

'Waarom heb je ons dat niet eerder verteld, mama?' Theo klonk een beetje gekrenkt.

'Al lang geleden heb ik het weggeborgen als een duister geheim. Ik heb het nooit aan iemand verteld, zelfs niet aan

jullie vaders. Mijn vader wilde er ook niet over praten. Het is niet iets waar ik trots op ben.'

'Hij is aardig,' zei Oona over haar nieuwe broer. 'Het zal allemaal wel een beetje veel zijn voor hem. Hij ging er goed mee om, trouwens.'

'Ja, dat vond ik ook,' zei Isabelle. Ze was trots op de beide takken van haar familie.

'Ben je van plan om hem regelmatig te zien?' vroeg Theo haar.

'Waarschijnlijk niet, maar ik wil hem niet uit het oog verliezen. Misschien kan ik nu een soort moederfiguur voor hem zijn. Hij is mijn zoon, een beetje oud misschien om terug in de kudde te komen, maar ik wil hem zeker niet kwijt.'

Dat klonk hun redelijk in de oren.

Toen maakte Isabelle zich op om nog een geheim te onthullen. Ze wist dat ze dat moest doen. Op een simpele manier, zodat ze niet ongerust zouden raken, vertelde ze hun van de problemen met haar ogen en dat er vooralsnog enige vooruitgang was.

'Daarom heb ik iemand aangenomen,' legde ze uit. 'Ik kan geen uren meer achter de computer zitten. Zo heb ik ook mijn pols gebroken. Ik ben over de stoeprand gestruikeld. Ik voelde me wel een sukkel, hoor.'

Ze voelden met haar mee maar raakten er niet van over hun toeren.

'Deze familie herbergt wel een boel geheimen, zeg,' merkte Xela op. Ze beseftte dat er veel op hun pad was gekomen de laatste tijd. Haar borstkanker, haar moeders ogen, het kind dat hun moeder op haar vijftiende gekregen had. 'Heeft er iemand anders nog iets op te biechten?' vroeg ze, maar niemand deed zijn mond open.

'Nou, ik wil niet naar huis morgen en daar is niets geheims aan,' zei Oona verdrietig.

‘Waarom blijf je niet nog een paar dagen,’ riepen ze in koor, maar zij wilde Gregorio niet voor het hoofd stoten.

‘Dat overleeft hij heus wel, hoor,’ zei Xela. ‘Je bent hier bijna nooit. Geniet er nou van. En het is ook zo leuk voor mama.’

‘Misschien een dag langer,’ zei ze bedachtzaam.

Ze haalden haar over om pas op dinsdag te vertrekken, wat betekende dat ze dan vier dagen in New York had doorgebracht. Op die manier maakte ze het toch niet te bont. Thuis had ze tenslotte voldoende hulp voor de andere kinderen. Theo boekte haar ticket om en Oona stuurde Gregorio een berichtje. Die bombardeerde haar vervolgens met berichten waarin hij haar opdroeg naar huis te komen. Ze zei dat ze haar moeder niet alleen kon laten, omdat die last had van haar ogen en een gebroken pols had. Daar kon hij niets tegen inbrengen.

Het eten op zaterdagavond was weer een gezellige en luidruchtige bedoening en op zondag gingen ze samen naar het park. Isabelle kon zich niet herinneren wanneer ze voor het laatst zo van haar familie had genoten. Dat Xela een nieuwe bladzijde in haar leven had omgeslagen en nu zo’n goede relatie had met haar zussen, maakte veel verschil.

Xela vertelde hun over de predikant uit Texas die ze via Jack hadden leren kennen. ‘Maar wat echt de doorslag gaf,’ erkende ze, ‘was toen ze me vertelden dat ik borstkanker had. En de predikant zei dat vergevingsgezindheid dingen verandert en daar had hij gelijk in. Ik was altijd maar kwaad en de kanker heeft me de ogen geopend.’

‘De Fransen noemen dat *un mal pour un bien*,’ zei Isabelle zacht. ‘Er gebeurt iets ergs en dat leidt tot iets goeds. Maar het goede ding zou nooit gebeurd zijn als dat erge ding niet was gebeurd.’

‘Een geluk bij een ongeluk,’ zei Oona, en ze knikten allemaal.

Op zondagavond belde Jack haar om te vragen hoe het geweest was. Ze vertelde hem dat het perfect was gegaan en bedankte hem voor alles wat hij had gedaan om te helpen.

Op maandag vertrok Theo naar Londen. Bij het afscheid plaagde iedereen haar met Geoffrey Bates. En Oona vloog de volgende dag terug naar Italië. Daarna was het dodelijk stil in huis. Isabelle zat in de keuken te somberen toen Jack op zijn werk kwam.

‘Waarom ga je niet bij ze op bezoek?’

Ze was al van plan geweest om naar Italië te gaan en had haar bezoek uitgesteld vanwege Xela’s bestraling, maar nu hadden ze dat achter de rug.

‘Er is over een maand een kunstbeurs in Venetië, en nog een in Bologna. Dan kun je Oona bezoeken, naar de beurzen gaan en op de terugweg een tussenstop maken in Parijs. Daar vind je het altijd heerlijk.’ Hij vond dat ze best een beetje afleiding kon gebruiken.

Zijn suggestie stond haar wel aan en tegen het einde van de dag had ze besloten dat hij gelijk had. Ze hoefde helemaal niet hier te zitten sippen. De twee beurzen waren bijna tegelijkertijd in mei en dat was een heerlijke maand om te reizen.

‘Goed,’ zei ze tegen hem vlak voordat hij naar huis ging. ‘Laten we naar Italië en Parijs gaan. Kun je dan weg?’

‘Dat regel ik wel.’ De vorige keer was het tenslotte ook gelukt. ‘Ik zal de tickets thuis op internet boeken.’ Hij was blij dat alles nu zo goed ging voor haar. En hij hield van zijn werk, vond het zelfs leuker dan voor de senator werken. Het was zo gevarieerd, er gebeurde altijd wel iets.

Later die avond stuurde hij haar een e-mail. Hij had de vlucht geboekt, met een vijfdaags verblijf in Parijs op de terugweg. De volgende dag zou hij de hotels boeken wanneer ze hem verteld had waar ze het liefst wilde logeren. Ze bedankte hem en gaf hem de namen van de hotels waar ze graag

verbleef. Ze realiseerde zich dat hij tot nu toe ook een geluk bij een ongeluk was geweest. Als haar niet verteld was dat ze misschien blind zou worden, wat overigens niet leek te gebeuren, tenminste niet nu, zou ze hem nooit hebben aangenomen. En hij had haar kwaliteit van leven zeker verbeterd. Inderdaad een interessante gedachte dat er soms iets goeds voortkwam uit nare dingen.

*H*et vliegtuig van Parijs naar Florence vertrok een uur te laat als gevolg van de storm in Parijs, maar toen ze daar aankwamen was het heerlijk zonnig weer. De auto met chauffeur stond al op hen te wachten, en deze keer logeerde Jack bij haar op de boerderij. Ze bleven slechts vier dagen, daarna zouden ze doorreizen naar Bologna en Venetië voor de kunstbeurzen.

De kinderen waren blij om hun grootmoeder te zien. In twee maanden tijd was de tweeling twee keer zo groot geworden. Gregorio zei dat dat kwam doordat Oona borstvoeding gaf en zoveel melk had. Ze vertelde haar moeder dat ze had besloten er in de zomer mee te stoppen, want dat leek haar lang genoeg met een tweeling. Ze deed niets anders dan voeden. Ze had het er nog niet met Gregorio over gehad, maar haar moeder kreeg de indruk dat ze zich nu iets onafhankelijker opstelde. Ze komen er samen vast wel uit, dacht ze.

Ook met haar andere kinderen ging het goed. Theo had gezegd dat ze het heerlijk had gehad in Schotland met de dokter en dat hij weer naar India zou komen. Xela had nu een relatie met Mark Thompson, de man die ze in het vlieg-

tuig had ontmoet, en gelukkig bleef de kanker vooralsnog weg. Om de paar weken had Isabelle contact met Charlie en Pattie, gewoon een gezellig mailtje of een belletje, zodat hij zich onderdeel van een grotere familie kon voelen. Al haar kuikens floreerden, dus toen Jack en zij naar Bologna vertrokken na een ontspannen bezoek aan Oona, zag ze er uitgerust en blij uit.

‘Je bent wel in een roerige tijd in ons leven gekomen, zeg,’ merkte ze op.

Jack had uit het raampje naar het voorbijglijdende Italiaanse platteland zitten kijken. Glimlachend zei hij: ‘Daar ben ik toch voor ingehuurd? Ik weet dat hij de meest macho man op aarde is en als een gek rijdt, maar eigenlijk vind ik Gregorio best aardig. En hij houdt duidelijk van haar.’

‘Ja, en van zichzelf houdt hij net ietsje meer,’ reageerde Isabelle.

Jack barstte in lachen uit. ‘Dat mag zo zijn, maar ze is gelukkig met hem.’

‘Dat is alleen omdat ze accepteert dat alles op zijn manier moet. Ik wil zo graag dat ze een beetje tegengas geeft af en toe.’ Maar dat lag niet in Oona’s aard, zij wilde het hem naar de zin maken, iedereen om haar heen trouwens.

‘Misschien als ze wat ouder is. Ze is nu nog heel jong.’ Al vond hij haar op de een of andere manier ook heel volwassen. Ze was zeker een goede echtgenote en een fantastische moeder.

‘Hij is een geluksvogel,’ zei Isabelle, en Jack kon dat slechts beamen.

Die middag gingen ze een kijkje nemen op de kunstbeurs in Bologna. Ze verbleven in het Grand Hotel Majestic en hadden daar twee prachtige kamers. De volgende dag reden ze naar Venetië. Daar was Jack niet eerder geweest. Ze vonden het er allebei heerlijk.

‘Soms moet ik mezelf eraan herinneren dat ik dit voor mijn werk doe. Ik knijp mezelf nog steeds elke ochtend in mijn arm. Eigenlijk zou ik jou moeten betalen,’ zei hij plagerig, terwijl ze een rondwandeling door Venetië maakten en daarbij af en toe gelukzalig verdwaalden.

Ze stak haar hand door zijn arm zodat ze niet zou struikelen, al gingen haar ogen nu echt vooruit. De injecties deden hun werk, hoewel ze er nog niet van af was.

Ze bleven vier dagen in Venetië, reden vervolgens naar Rome, waar ze twee dagen bleven, en vlogen toen naar Parijs voor de laatste vijf dagen van hun reis. De planning was perfect.

In Parijs kocht Isabelle vier schilderijen voor oude klanten. Ze had in Venetië al twee kunstwerken gekocht voor het jacht van de Caseys. Het werk voor hen was bijna gedaan. Er stond een afspraak met een nieuwe Russische klant in de agenda.

Het laatste halfjaar had Jack veel kennis opgedaan. Hij leerde snel en las alles wat ze hem gaf. ‘Op een dag zul jij een voortreffelijke kunsthandelaar zijn. Dan laat je me vast in de steek en open je je eigen galerie,’ zei ze plagerig. Ze wandelden langs de Seine. De avond ervoor hadden ze gegeten in haar favoriete bistro op de rue Saint-Dominique.

De regeling die ze hadden was eigenlijk heel vreemd. Hij werkte voor haar, maar nu waren ze constant in elkaars aanwezigheid. Ze voelde zich zonder hem niet op haar gemak als ze op stap ging en ze was zo aan hem gewend. Het was tegenwoordig moeilijk om hun werkleven te scheiden van hun privéleven. Ze besprak alles met hem en over de meeste dingen waren ze het eens.

‘Wat zijn wij nu van elkaar?’ vroeg hij haar bij het eten. ‘Beste vrienden of werkmaatjes of...’ Hij glimlachte, maar hij keek haar indringend aan terwijl hij op haar antwoord wachtte.

‘Moeten we er een etiket op plakken?’

‘Ooit misschien wel, ja, zodat ik niet in de war raak en vergeet waar de grens ligt.’ Die grens was nu al maanden een beetje vaag. Wanneer hij haar berispelend toesprak, zei ze dat hij net als Gregorio klonk en negeerde ze hem. ‘Hoe zie jij jezelf over vijf jaar?’ vroeg hij, terwijl ze het dessert deelden. ‘Of over tien jaar.’

Verbaasd keek ze op. ‘Niet dood, hoop ik,’ zei ze wrang.

‘Zeg die dingen nou niet. Je wordt waarschijnlijk negentig en dan ben ik er allang niet meer.’

‘Het is interessant dat we allebei verschillende levens hebben geleid. In jouw geval als topbasketbalspeler, bij radio en televisie, de senator. En nu in de kunst. Wat mij aangaat de kinderen en heel verschillende mannen die mijn leven hebben beïnvloed.’ Waarschijnlijk had ze het meest meegekregen van Putnam, die had ze ook het langst gekend. Collin en Declan waren er maar zo kort geweest. Alle drie hadden ze haar echter een fantastisch kind gegeven. ‘Wil jij geen kinderen, Jack?’ Ze zou het jammer vinden als hij dat niet wilde. Hij maakte het haar zo naar de zin en was zo beschermend. Niemand had ooit zo voor haar gezorgd als hij. Ze had altijd zelf haar boontjes moeten doppen en voor haar kinderen moeten zorgen.

‘Nee,’ zei hij eerlijk. ‘Je vervult maar zo kort de rol van ouder. Eén keer met je ogen knippen en ze zijn weg en dan zit je weer alleen.’

Dat kon ze niet ontkennen. Haar meiden waren allemaal uitgevlogen en deden het prima zonder haar. Wat overbleef was dat je een manier moest vinden om de jaren die nog voor je lagen een goede invulling te geven. Daar dacht ze de laatste tijd steeds vaker over na. Ze had haar werk. Maar wat nog meer?

‘Zou je in de toekomst wellicht belangstelling hebben voor een partnerschap, Isabelle?’

Zijn vraag overviel haar een beetje.

'Zakelijk?'

'Niet echt, nee,' zei hij zacht. Hun ogen vonden elkaar. 'Ik had iets anders in gedachten. Het lijkt verrassend goed te werken, zo voor ons allebei. Ik vroeg me gewoon af of...' Hij wist niet goed hoe hij de zin moest afmaken.

Geroerd keek ze hem aan. 'Doe je me nu een oneerbaar voorstel of is dit een huwelijksaanzoek?' fluisterde ze.

'Misschien wel allebei,' fluisterde hij terug.

'Interessant... Ik zal er eens over nadenken,' zei ze geheimzinnig.

Even later verlieten ze het restaurant en gingen ze terug naar hun hotel. Het was een heerlijke avond geweest en ze kon niet vergeten wat hij had gezegd. In de auto vroeg ze hem: 'Vind je het leeftijdsverschil niet vervelend?'

'Nee. Zou je het vervelend vinden als het andersom was? Jij had tenslotte jarenlang een relatie met een man die zevenentwintig jaar ouder was.'

'Toen was ik jong.' Ze glimlachte bij de herinnering. Ze was zo hopeloos verliefd op hem geweest. 'En als ik dan een blinde oude vrouw word?'

'Dat zien we dan wel. Dan kan je ook niet zien hoe oud ik word. Dat zou een zegen zijn.'

Lachend liepen ze door de hotellobby naar hun kamers, die naast elkaar lagen. Er was een verbindingsdeur, die ze hadden afgesloten. Ze wensten elkaar goedenacht en hij kustte haar op haar wang voordat ze in hun eigen kamer verdwenen. Isabelle stond een tijdje naar de tussendeur te kijken. Toen draaide ze, met dezelfde avontuurlijkheid en bereidheid om een risico te nemen als ze die op haar twintigste had gehad, de deur zacht van het slot en opende hem op een kier. Misschien zou hij het niet eens merken. Als er wel iets gebeurde, zou dat voorbestemd zijn. Terwijl ze naar de deur stond te

staren, ging die langzaam open en stond Jack in de deuropening naar haar te kijken.

‘Is dit een uitnodiging of een vergissing?’ vroeg hij.

Glimlachend vroeg ze: ‘Wat zou jij het liefst willen?’

‘Wat denk je nou?’ Met die woorden pakte hij de handschoen op en nam de uitdaging aan. Hij stapte de drempel over en kuste haar. Zo wandelde hij haar leven in.

In Parijs werd alles anders voor hen. Ze hervonden hun jeugd en durfden wat ze beiden in geen jaren hadden gedurfd. Tegen de tijd dat ze de stad verlieten, waren er grenzen overschreden, muren geslecht en hadden zich harten geopend.

Dicht naast elkaar zittend op de vlucht terug naar New York aten ze samen, praatten ze, keken films. Het deed hem verdriet dat hij niet bij haar kon blijven in New York, maar hij kon zijn zus niet alleen laten 's nachts. Hij zou haar niet in de steek laten, al was hij nog zo verliefd op Isabelle. En hij was echt dolverliefd op haar. Hij wist ook dat ze respecteerde dat hij zijn verantwoordelijkheden had.

Hij zette haar thuis af, nam haar mee naar binnen en kuste haar. In Parijs hadden ze over haar kinderen gepraat en ze had gezegd dat ze hun toestemming of zelfs goedkeuring niet nodig had. Ze was veel te oud om zich door iemand te laten tegenhouden.

Hij kon zich niet losmaken van haar, vond het vreselijk om weg te moeten gaan. Uiteindelijk ging hij naar huis, waar Sandy hem opwachtte. Hij vond dat ze vreemd keek toen hij binnenkwam, alsof haar iets dwarszat, maar hij was moe en wilde er niet naar vragen.

Ze wachtte tot de volgende ochtend om het hem te vertellen, nadat ze had gevraagd hoe de reis was geweest. Zij vond ook dat hij er anders uitzag, al kon ze er niet precies de vin-

ger op leggen. Het was meer een gevoel. Op de een of andere subtiele manier was hij veranderd tijdens zijn afwezigheid.

‘Ik heb slecht nieuws,’ zei ze uiteindelijk bij het ontbijt. ‘Niet over mijn gezondheid,’ stelde ze hem snel gerust. ‘Ik vind het vreselijk dat ik je dit aandoe, maar je niet gaat eindelijk van die engerd af met wie ze getrouwd is. Nancy wil thuis komen wonen, Jack, met de kinderen. Ik had niet het hart om haar dat te weigeren,’ zei ze schuld bewust. ‘Jij hebt voor mij een fantastische baan in Washington opgezegd en nu gooi ik je eruit. Ik ben de slechtste zus van de wereld.’

Hij keek haar stomverbaasd aan. ‘Gooi je me eruit?’

Ze knikte. ‘Ze komt over drie weken thuis.’

‘Perfecte timing,’ zei hij, en hij trok zijn jas aan en rende de deur uit. ‘Ik ben laat. Sorry. We hebben het er straks over.’

‘Ben je kwaad op me?’ riep ze hem na.

‘Helemaal niet. Ik hou van je, meer dan ooit.’

Hij gebruikte zijn sleutel om het huis binnen te gaan. Isabelle sliep nog. Met twee treden tegelijk rende hij de trap op en hij opende zachtjes haar slaapkamerdeur, liet zijn kleren op de grond vallen, gleden tussen de lakens en sloeg zijn armen om haar heen.

Slaperig deed ze één oog open en mompelde: ‘Noem je dit een baan?’

‘Dat was het vroeger wel, ja... Ik ben net het huis uit gezet. Door mijn zus. Haar dochter is van haar man af en komt over drie weken weer thuis wonen bij haar moeder. Ik sta op straat.’

Isabelle glimlachte en trok hem stevig tegen zich aan, totdat ze elke centimeter van hem kon voelen tegen haar huid. ‘Is dat niet met recht een geluk bij een ongeluk?’ fluisterde ze.

Hij gaf haar geen antwoord en kustte haar. Het lot was hun weer gunstig gezind geweest.

Van Danielle Steel zijn verschenen:

Hartslag * Geen groter liefde * Door liefde gedreven *
Juwelen * Palomino * Kinderzegen * Spoorloos verdwenen
* Ongeluk * Het geschenk * De ring van de hartstocht *
Gravin Zoya * Prijs der liefde * Kaleidoscoop * Souvenir
van een liefde * Vaders en kinderen * Ster * Bliksem * Het
einde van een zomer * Vijf dagen in Parijs * Vleugels *
Stille eer * Boze opzet * De ranch * Verslag uit Vietnam *
De volmaakte vreemdeling * De geest * De lange weg naar
huis * Een zonnestraal * De kloon en ik * Liefde * Het geluk
tegemoet * Spiegelbeeld * Bitterzoet * Mijn Russische oma
(Oma Danina) * De bruiloft * Onweerstaanbare krachten
* De reis * Hoop * De vliegenier * Sprong in het diepe *
Thuishkomst * De belofte * De kus * Voor nu en altijd * De
overwinning * De villa * Zonsondergang in St.Tropez * Eens
in je leven * Vervulde wensen * Het grote huis * Verleiding
* Veranderingen * Beschermengel * Als de cirkel rond is *
Omwervingen * Veilige haven * Losprijs * Tweede kans
* Echo * (On)mogelijk * Het wonder * Vrijgezellen * Het
huis * Het debuut * De kroonprinses * Zussen * Hollywood
hotel * Roeping * Trouw aan jezelf * De casanova * Een
goede vrouw * Een tijd van hartstocht * Een speciaal geval
* Geheimen * Familiealbum * Elke dag is er een * Door
dik en dun * De weg van het hart * Het warme Zuiden *
Familieband * Erfenis * Hoop is een geschenk * Charles
Street 44 * De verjaardag * Hotel Vendôme * Bedrog *
Vrienden voor het leven * De fouten van de moeder * Tot
in lengte van dagen * Op het eerste gezicht * Puur geluk
* Winnaars * Het spel van de macht * Een perfect leven
* Pegasus * Verloren zoon * Pluk de dag * Dubbelleven
* Van onschatbare waarde * Magie * Vriendschap *

Een vrouw van adel * De maîtresse * Het juiste moment
* De hoogste eer * Een sprookje * Een rijk verleden *
De hertogin * Een nieuw leven * De goede zaak * In het
voetspoor van zijn vader * Onverwacht geluk

